

MANUALUL PRACTIC al perfectului autor dramatic

Cu patruzeci de ani în urmă, puteai auzi foarte adeseori, conversații în genul celei de mai jos:

— Il cunoșteai pe băiatul lui Prescureanu?

— Da. Ce-i cu el?

— S'a făcut actor.

— Actor? Păcat de bietul tată-său. Ce om de treabă!

Astăzi, în momentul când se ivește problema alegerii unei cariere, părinții propun ei singuri odraslelor lor să devie artiști.

Căci în timpul de față, actorii, pictorii, sculptorii, oamenii de literă sau de teatru nu mai sunt boemi din vremea lui Henri Murger.

Ei se bucură de considerația generală, se aleg consilieri municipali și fac căsătorii strălucite.

Dar din toți artiștii, acei cari ajung mai curând la bogăție și celebritate sunt autorii dramatici.

În trei luni, un autor dramatic se poate retrage din afaceri; deaceia toată lumea își încearcă norocul în teatru.

Lope di Vega a spus: *non licet omnibus adire corinthum*.

Statul care subvenționează atâtea școli pentru pictori, ofițeri de artilerie, ingineri de poduri și șosele sau profesori de gimnastică, ar trebui să înființeze o școală de autori dramatici.

Din moment ce există un conservator unde se învață cum să se joace teatru, de ce n'ar exista unul în care să se învețe cum se scriu piesele de teatru.

Acest conservator ar putea fi pus sub conducerea d-lui Victor Eftimiu și ar cuprinde:

O clasă de tragedie; profesor d. M. Sorbul.

O clasă de comedie; profesor A. de Hertz.

O clasă de dramă în versuri; profesor d. Mircea Rădulescu.

O clasă de vodevil; profesor d. Tudor Mușatescu.

O clasă de comedie modernistă; profesor d. I. Minulescu.

La toate aceste clase, s'ar putea adăoga una pentru piesele cari nu au succes. Catedra ar reveni de drept d-lui Nicolae Iorga.

Din nefericire, conservatorul autorilor dramatici nu este decât o utopie.

Până la înființarea lui, socotim util să publicăm câteva sfaturi pentru debutanți, cu privire la unul din cele mai prețuite genuri: vodevilul.

Ce este un vodevil?

Un vodevil este o piesă în 3 acte, în care nevasta își înșală bărbatul sau viceversa (vezi Valsul /dimineața/).

Care este sufletul unui vodevil?

Sufletul vodevilului este *quiproquo*-ul.

Ce este un *quiproquo*?

Se numește *quiproquo* (dela latinescul *qui pro quod*) greșala care constă din a lua o persoană drept alta.

Cum trebuie să fie desnodământul unui vodevil?

Desnodământul unui vodevil trebuie să fie fericit.

În ce stil trebuie scris vodevilul?

Vodevilul trebuie scris într-un stil familiar, plin de calambururi și presărat pe ici pe colo cu expresiile curente ale zilei. Dacă se adaugă unele expresii triviale se va spune că este foarte bine scris.

După aceste câteva sfaturi, oricine poate scrie un vodevil.

Veți vedea mai jos cât e de ușor.

A înșală pe B cu C.

Să presupunem că A este soția lui B iar C un căpitan de cavalerie.

A se va numi d-na Papian, B d. Papian iar C Anibal.

Acum să ne închipuim că în orașul unde se petrece acțiunea, există un câine care se numește Anibal. Iată deci *quiproquo*-ul: căpitanul va fi luat drept câine și viceversa. Hazul e irezistibil.

Evident, o piesă cu trei personaje n'ar avea succes. Trebuie deci găsite câteva personaje secundare. De exemplu:

Mai întâi vin soții Papian, apoi ordonanța căpitanului Anibal, proprietarul câinelui, o mătușă oarbă a soților Papian, un unchiu surd al căpitanului Anibal, soția proprietarului câinelui și alte câteva personaje fără importanță.

Bine înțeles că servitoarea soților Papian este prietena ordonanței lui Anibal; fiica proprietarului câinelui este îndrăgostită de căpitan; nevasta proprietarului câinelui își va închipui că soțul ei este amantul d-nei Papian; d. Papian va bănuși pe proprietarul câinelui; mătușă oarbă și unchiul

— Ce bine ar fi să prind și gheata cealaltă!..

surd se vor dușmăni reciproc, pentru ca la finele actului doi să fie găsiți amândoi în același pat. Și așa mai departe.

E simplu ca lumina zilei.

După atâtea lămuriri și un copil de 3 luni ar fi în stare să scrie o Capod'operă.

Căci din moment ce s'au stabilit toate acestea, restul e o copilărie.

În primul act, sunt prezintate personagiile și se stabilește quiproquo-ul.

În actul doi, quiproquo-ul a ajuns la paroxism și toate personagiile se întâlnesc pe neașteptate în același loc.

Cât privește al treilea act, e cel mai greu de realizat. Nu depinde decât de un singur cuvânt pentru că să se observe că există doi Anibal: unul de rasă canină și altul de rasă militară. Acest cuvânt nu trebuie rostit decât în ultima scenă, a celui de al treilea act.

În asta constă dificultatea.

Și ar mai fi ceva.

Reprezentarea unui vodevil e lucru mai greu decât s'ar crede.

Unii procedează în felul următor: După ce scriu piesa la mașină, o încredințează directorului unui teatru. Apoi se duc acasă și așteaptă.

Un an, doi, trei, patru, cinci etc.

Dar acest sistem e puțin recomandat.

Dacă vrei să ți se joace piesa, cel mai bun lucru este să-ți cumperi un teatru.

Dacă nu ai capital suficient, te mulțumești să cumperi pe director.

Iar dacă nu ai bani de loc, te adresezi unui autor dramatic cu renume:

— Scumpe maestre, am scris o piesă de teatru și am venit să vă cer părerea. Vă avertizez însă că am depus o copie la tribunal, secția notariat.

Această din urmă frază va face pe „scumpul maestru” să reflecteze:

— E mai șmecher de cât credeam!

Se înțelege dela sine că nu va citi piesa. Dar peste o săptămână vei primi un bilețel conceput astfel:

Dragă prietene,

Piesa d-tale e delicioasă. Îi găsesem însă pe ici, pe colo, unele stângăcii. Dacă accepți să colaborăm, mă oblig să o scot la lumină.

Semnăt: Scumpul maestru

Bine înțeles că accepți cu entuziasm. După o lună primești vizita maestrului:

— Vestea bună, tinere. Piesa noastră a fost primită. Intră în repetiție săptămâna viitoare la teatrul Mignon. Dar directorul mi-a impus colaborarea lui Cutare. Ai ceva împotrivă?

Nici vorbă că ai avea ceva de spus, dar la gândul că vei fi înfășorit jucat, primești cu recunoștință.

La repetiții vezi că piesa a rămas așa cum ai scris-o tu. Și te întrebi nedumerit:

— Ce au făcut cei doi colaboratori?

Dar, n'are importanță! În ziua premierei ai satisfacția de a-ți vedea numele figurând al treilea pe afiș.

Înfășorit! Și te consolezi cu gândul că data viitoare vei fi al doilea și treptat, treptat vei sfârși prin a deveni la rândul-ți maestru.

— Ti-am cerut opt sute de lei pentru o pălărie, de ce nu răspunzi?

— Fiindcă marile dureri sunt mute.

Actualități

Dragostea și căsătoria în Germania

Hitler se ocupă acum cu legiferarea dragostei și a căsătoriei!

Un bun german, după Codul nazist, nu trebuie să iubească decât o femeie blondă și „ariană”, bine înțeleasă...

Meridionala brună e o negroidă cu sânii lăsați (sic), cu picioarele slabe, corpul greoi.

E însăși tipul curtezanei, a vitei de muncă!!

Germanul tip model Goering nu iubește decât o femeie blondă cu ochii albaștri, tenul deschis, nasul mic — și virgină!

Vechile legi germanice favorizau căsătoriile cu fecioare și vedeau cu ochi răi legăturile cu o văduvă...

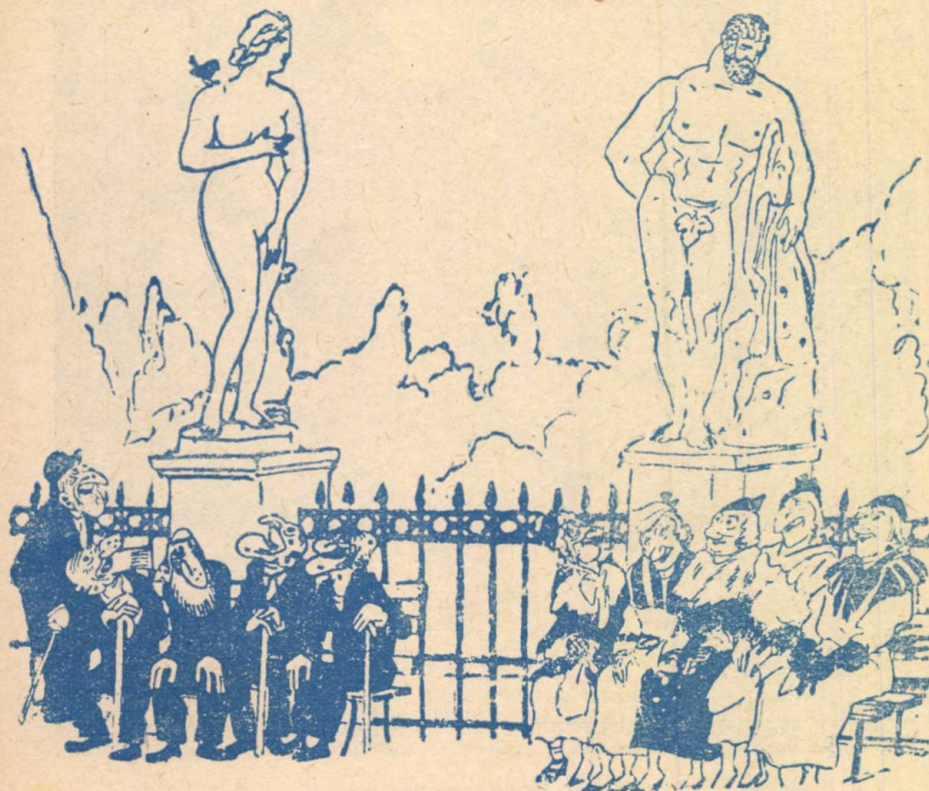
E perfect: dar ce vor deveni femeile — blonde cu ochii albaștri — pe care un destin crud le-a lipsit de un bărbat scump?

Fără îndoială că Hitler le va destina sterilizațiilor din noua Germanie.

Ultime recomandări: — Un mazi pur trebuie să caute o fată simplă modestă, ferindu-se de fetișcanele cu situație, fiindcă acestea sunt isterice(?!!).

Foarte bine, dar se zice că societățile de asigurare germane au hotărât recent „să asigure virtutea” „freulein”-urilor. Or la vizita medicală obligatorie s'a descoperit că cele mai multe dintre ele își perduseră... micul

SEX-APPEAL

lor capital încă dela vârsta de şaisprezece ani...

Cum se vor împăca aceste realităţi cu programul conjugalo-amoros al Führerului?

Prestigiul uniformei

E fapt cunoscut că femeile au fost totdeauna impresionate de prestigiul uniformei, fie că aceasta nu e decât o cămaşă brună pe mâneca căreia e brodată o cruce încârligată.

Se pare însă că femeile din Insbruk sunt mai mult decât femei asupra acestui capitol.

Un viorist francez povesteşte că soţia ultragiată a unui şef nazist din acel oraş intentase contra lui o acţiune de divorţ, atunci când el nu era decât un simplu cetăţean.

Ori, când ea l-a zărit într-o zi, în uniformă, în fruntea unei manifestaţii, a fost atât de impresionată, că şi-a retras imediat acţiunea dela tribunal.

O bună conducătoare

O tânără doamnă, care avu nenorocirea să calce cu automobilul pe un trecător, spunea zilele trecute într'un cerc de cunoscuţi:

— Nu înţeleg cum s'a putut întâmpla! Cu ceace ştiu în materie de conducere de automobile aşi putea umple un volum întreg.

Dar unul din cei prezenţi răspunse:

— Şi cu ceace nu ştiţi, un spital întreg.

I. Flirt

BOBOEDO

— Strânge toate pisicile depe stradă.

— Are inimă bună...

— Nu. Are un restaurant.

UN FEL DE CONTRADICŢIE

— Băiatul d-tale se făcu se rios...

— O, da; e desenator umoristic.

Tristan Bernard

„CLOPOTUL“

Amicul meu Carbrune emigră într-o zi spre oraşul G... unde luă direcţia ziarului „Clopotul“, gazetă de mare format şi organ al republicanilor independenţi.

Era prima dată când Carbrune lua cuvântul în numele acestei categorii de cetăţeni.

Reprezentase însă, de vreo câteva ori mai înainte, pe conservatorii independenţi.

Numărul republicanilor independenţi din oraşul G... era prea mic, sau poate nu ţineau prea mult să controleze afirmaţiunile organului lor, căci gazeta, deşi se bucura de colaborarea deputaţilor Saint-Cracy, Gordien şi Duval, se vindea foarte puţin.

Atunci Carbrune puse în practică ideea unora din ziarele Capitaliste, înfiinţând o poştă a cititorilor.

Organiză apoi un plebiscit care a-

duse un număr de votanţi cu adevărat extraordinar.

Puse întrebări cititorilor asupra unui mare număr de probleme socio-logice, mondene, de bucătărie şi igienă.

O tânără fată de familie bună, care nu era alta decât gazda bătrână a lui Carbrune, se plângea prin coloanele „Clopotului“ că i se înroşeşte nasul şi binecuvânta dinainte pe acel ce i-ar indica mijlocul de a scăpa de acest defect penibil.

Un anonim binevoitor, se grăbi să răspundă la această întrebare, că mijlocul sigur de a împiedica nasul să se roşască, constă din a-l vopsi cu albastru sau indigo.

Dar fiindcă întrebările şi răspunsurile începuseră să se rărescă, Carbrune punea întrebări şi răspundea el însuşi.

O DOAMNA TANARA disperată,

roagă să i se spună ce trebuie să facă pentruca să slăbească fără să-și pună în pericol sănătatea.

La care un cititor cumsecade, răspunse în aceeași săptămână :

„Persoanele cari vor să slăbească fără nici un pericol, n-au decât să traverseze o singură dată orașul cu pas încet, începând dinșpre piață și mergând spre gară. Persoanele cari dimpotrivă, vor să se îngrase, să facă acelaș drum în sens contrar”.

Și adăoga mai jos, în sprijinul afirmațiilor sale :

„Am făcut eu însumi experiența, ieri după amiază. M'am cântărit la un decimă din piață și am văzut că am o greutate de 86 kgr. și jumătate. Am traversat apoi orașul și când am ajuns la gară, m'am cântărit din nou pe un cântar al gării, care a marcat numai 80 de kgr. Operația contrară a dat apoi o augmentare de 6 și jum. kgr.”.

Poșta cititorilor epuizându-și succesul de curiozitate, Carbrune recurse la articolele de senzație. Tipări cu litere groase în fruntea publicației, această știre cu adevărat alarmistă :

CINCIZECI DE MII DE NEGRI MORTI INTR'O SAPTAMANA

Explicația acestei mari nenorociri se afla în altă parte a ziarului :

„După numărul oamenilor de culoare cari trăesc pe suprafața pământului și după cifra mijlocie a mortalității mondiale, numărul negrilor morți în cursul săptămânii trecute se cifrează la aproape cincizeci de mii”.

Dar acest truc gazetăresc degeneră într'o zi în stratagemă amoroasă. Și iată cum : Carbrune se îndrăgostise subit de nevasta unui pașnic, dar foarte gelos cetățean din G... și corespundea cu ea foarte anevoios, din

— Când îți faci datoria pe deplin și urmezi calea cea dreaptă, poți merge fără teamă...

... cu capul sus !

cauza că în orașele mici o vizită la poșta este foarte compromițătoare.

Carbrune inventă atunci un cifru, care corespundea cu titlurile articolelor de senzație din gazetă. Trimetea la o oră determinată vânzătorii „Clopotului” prin fața ferestrelor idolului său și astfel, evenimentele cele mari căpătau o tandră semnificație pentru cei doi îndrăgostiți.

Când o întâlnește nu era cu puțință din cauza vigilenței bărbatului gelos. „Clopotul” anunța :

GRAV INCIDENT LA GRANITA CEHO-SLOVACA

Textul din ziar nu făcea de altfel decât foarte vag aluzie la acest incident imaginar.

Altădată Carbrune anunța :

MARE ACCIDENT DE CALE FERATA CINCI MORTI SI CINCI- SPREZECE RANITI

Ceeace trebuia să însemne :

„Te aștept astă seară la ora 5 și 15 minute” Un mare incendiu, vroia

să spună: Te iubesc. O victorie a rivalilor însemna : Ne vedem astă seară.

Deși „Clopotul” nu avea o prea mare clientelă, aceste știri provocară prin oraș o destul de mare perturbare. Autoritățile se alarmară și Carbrune crezu oportun să părăsească orașul.

Sărmanul „Clopot” ! Am în față unul din ultimele sale numere, din care extrag acest interesant fapt divers :

DOI HERMAFRODIȚI

Autoritățile au fost înștiințate că pe malul râului lângă podul dela moară s'a făcut o lugubră descoperire :

Intr'un sac de pânză groasă, s'a găsit un cadavru tăiat în două. Acest cadavru prezintă o particularitate fizică foarte curioasă. Partea superioară este a unui bărbat de cincizeci de ani, cu părul și barba mare albă, iar partea inferioară pare să fie a unei femei de vârstă mijlocie.

Câteva persoane au recunoscut în el pe un oarecare S..., rentier care locuiește în Cartierul Saint-Gaspard.

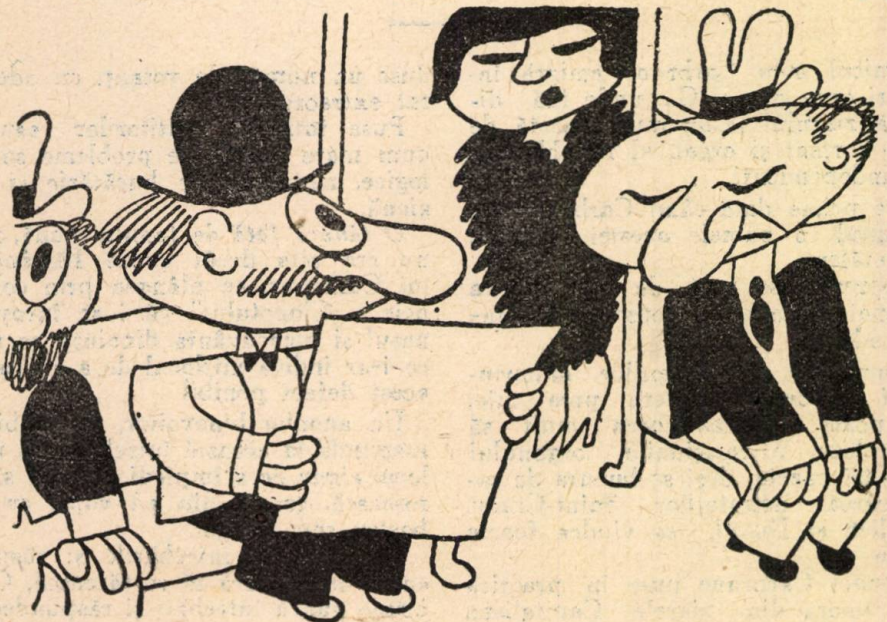
Surprinderea autorităților a fost mare în fața acestei particularități de care n'a știut nimeni niciodată.

Dar, fapt cu adevărat extraordinar, după două ore, un alt hermafrodit, tăiat în două ca și primul, a fost găsit într'un alt sac de pânză, lângă oficiul poștal. Acest nou hermafrodit prezintă aceeași particularitate, cu deosebire că partea superioară este a unei femei, iar cea inferioară a unui bărbat, căruia nu i se poate defini vârsta.

Aceasta dramă care pasionează pe toată lumea, a dat loc la fel de fel de comentarii.

Șeful poliției avu însă ideea să unească partea superioară a primului cadavru cu cea inferioară a celui de al doilea și reciproc. Se găsi astfel în fața a două cadavre perfect normale: un sexagenar și o femeie în vârstă de 35 de ani.

Deși cazul a devenit mai puțin straniu, justiția își urmează cursul.

— De ce închizi ochii ?

— Când e tramvaiul plin, nu pot vedea o femeie stând în picioare.

Geo de la Fouchardi re

No iuni de aritmetică

Progresul a complicat toate lucrurile, până  i aritmetica. Imi va fi deci permis să pun pu in  ordine în no iunile cari ar trebui să fie precise  i să amintesc câteva reguli din vechea aritmetică pe care au  nv  at-o tatii no tri, la  coal .

Aritmetica este  tiin a numerelor. Numerele se exprimă prin cifre. Cifrele  i numerele sunt motoarele sufletului omenesc. Iată de ce numărul 1.000.000 provoacă o venera ie instantanee pentru domnul care-l reprezintă. Numărul acesta evocă cea mai rară virtute  i inspiră o dragoste pasionată pentru domni ara care-l posedă. Numărul 60.000 evocator al indemnita ii parlamentare a deputa ilor francezi — inspiră candida ilor cea mai nobilă dezinteresare  i cea mai convinsă devotare pentru binle ob te.

Afară de zero, aritmetica utilizează  i alte cifre mai pu in importante: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, valet, dama, riga, as. La bacara se trage la 5. La bacara 9  i cu 5 fac 4. La poker, din contră, doi de zece fac o pereche. E ceeace se cheamă sistemul decimal.

Adunarea este o opera iune de aritmetică în care s-au specializat casierile dela restaurante. Rezultatul acestei opera iuni se nume te sumă sau total  i echivalează cu o sustragere de bani dela acela pentru care se face opera iunea.

Opera iunile chirurgilor sunt diviziuni.

Chelnerii operează de preferin a

cu frac iuni ordinare, convertindu-le în frac iuni zecimale, în modul de a surprinde pe amatorii de calcule bizare:

— Un sfert  i o jumătate fac 5 franci  i 50...

Mai este sistemul metric bazat pe metru. Metrul poate fi de lemn sau din p nz  cerată. Metrul de lemn se  ndoale  i se str nge  i măsoară circa 10 cm. Cel de p nz  cerată se  nf  soar   i măsoară 5 cm.  n circumferin .

Multiplii metrului sunt:

1) Hexametrul pentru persoanele cari au studiat greaca, ar trebui să aibă 6 metri. Pentru cei cari se ocupă cu poezia ar trebui să numere 12 picioare. Picioarul e o veche măsură cu care se parcurg astăzi kilometrii.  n viața curentă, picioarul serve te pentru măsurarea pantofilor noi  i, c teodat , a inteligen ei oamenilor.

2) Taximetrul, care măsoară kilometrii mult mai generos decât picioarul. Un taximetru poate de fapt să parcurgă 1500 km.  n mai pu in de 1000 km.  i poate în fine să transforma în argint ceea ce c l tomul a calculat în nikel  i cupru.

3) Barometrul, care ne indică dacă trebuie să luăm umbrela c nd plecăm de acasă.

4) Termometrul, care indică dacă trebuie să luăm capota.

Metrul mai poate fi pătrat  i atunci se  ntrebu teaz  în pictură.

Poate fi  i cubic  i se  ntrebu teaz  deasemenea în pictură.

Regula de trei e una din cele mai descurajatoare sofisme din lume. Vă voi demonstra cu un simplu exemplu:

PROBLEMA: — Un cal negru face 10 km într-o oră. C ţi km. pot fi parcur i de un grup de 10 cai negri?

1. RASPUNS. — Dacă un cal negru face 10 km într-o oră, 10 cai vor face de 10 ori mai mult. Grupul de 10 cai negri va face deci 100 km. Într-o oră.

2. RASPUNS. — Un cal are nevoie de o oră ca să facă 10 km. 10 cai negri vor avea nevoie de zece ori mai mult, adică 10 ore. Deci grupul de 10 cai negri va parcurge câte un kilometru pe oră.

Trad. de Mello

— Ce aranjament e ăsta? Solda ii  n l i  i frumo i acoperă pe cei mici.

— Ierta i-mă, domnule locotenent, dar eu am fost fructar...

A V I Z

Presa are avantagii minunate: un simplu avis publicat în ziare poate aduce servicii la mii de persoane, suferinde ori nu.

Credem că vă mai aminti i de vestea bizară care a circulat în ultimul timp. Un trecător fusese mu cat de un c ine turbat  i el continua să se plimbe pe străzile Capitalei (trecătorul, nu c inele) fără a  ti ceace i se  nt mplase.

Vă pute i ușor imagina bucuria lui c nd a aflat chestia din ziare.

Suntem ferici i de a preveni peaceast  cale pe cititorii no tri și familiile lor,  i în particular toate persoanele cari, zilele acestea, în birourile „Veseli ”, au str ns mâna redactorului nostru necrologic, Ioan Balaure, că el e atins de r ia cea mai virulentă. Recomandăm prin urmare persoanelor interesate să- i facă de urgență băi de pucioasă  i masaje cu glas-papir.

Se întelege, natural, că aceia cari nu au citit prezentul avis, îl pot considera nul  i neavenit.

Redac ia

— Da, doamnă, singurul meu copil stă în pat de c nd s'a născut  i n'a putut să înghită nimic mai consistent.

— Doamne!  i ce v rst  are nenorocitul?

—  ase săptămâni!...

Un fruct care n'are nevoie de valorificare...

VESELIA

SCENE TRĂITE... ASTĂVARĂ!

- Crezi că ne poate vedea el de pe pla ?...
- N'avea nici o grije! I-am ascuns ochelarii...

18 OCTOMBRIE

Un artist cu... greutate

D. Mircea Pella, inseparabilul prieten al maestrului Iancu Brezeanu și pensionar al Teatrului Național, după o vacanță petrecută la umbra răcoasă a bodegilor bucureștene și după cura de... zeamă de struguri pe care a făcut-o toată vara prin amintitele bodegi, s'a văzut nevoit să constate că a câștigat câteva kilograme.

Acest surplus care se adaugă la impresionanta d-sale rotunjime, dă un total general de 108 (citiți o sută opt) kilograme.

Inimitabilul interpret al lui Cașaveniu și-a făcut zilele trecute apariția la Elisée unde a fost salutat chiar de la intrare de un grup de actori printre cari se afla și cunoscutul deputat C. D. Acesta din urmă nu-l cunoștea pe actor decât din auzite.

Un prieten comun a făcut prezin-tările:

— Domnul deputat C. D...

La care artistul a răspuns jo-vial:

— Imi pare bine! Mircea Pella, artist... chilogramatic.

Laconism

D. Dinu Brătianu și-a petrecut scurtul concediu dela sfârșitul verii, la Vichy.

Reîntors de câteva zile în Capitală, s'a văzut interpelat de către unul din reporterii politici ai unui mare coti-dian:

— Bine ați venit, excelență! Im-presiile d-vs din vilegiatură?

Președintele partidului național-li-beral a răspuns laconic:

— Veni, vidî, Vichy!

Teatrul Național

a fost primul dintre teatrele noas-tre care și-a început activitatea.

La una din cele două premiere cari au avut loc până acum, unul din prietenii autorului, sau mai bine zis „al autorilor”, încercă la primul an-tract să creeze atmosferă piesei:

— Orice s'ar spune, e o piesă sha-kespeariană!

Un actor de comedie de pe bule-vard, a intervenit spiritual:

— Mda! E un fel de „mult sgo-mot pentru nimic”!

Bâlbâiala

Doctorul american Dunlap Knight, dela universitatea John Hopkins din Statele-Unite pretinde că această in-firmitate este foarte frecventă la a-cei cari nu mănâncă decât foarte rar carne.

Dar e o simplă părere și atâta tot.

Căci refuzăm să credem că toți ac-torii Teatrului Național de pildă, sunt vegetarieni.

Iancovescu

ilustrul, unicul Iancovescu, și-a fă-cut apariția la „Corso” într-una din după amiezile săptămânei trecute, provocând panică printre acei cari îi cunosc apucăturile. Căci marele nos-tru comedian este permanent în cău-tarea unei sute de lei până mâine.

De data aceasta însă, alarma era mejustificată.

Iancovescu s'a apropiat de masa câtorva cunoscuți și le-a declarat ra-dios:

— Să vă spun una bună de tot...

Dar mi se pare că v'am mai spus-o...

Unul din cei prezenți a întreat:

— O anecdotă?

— Da.

— Bună?

— Grozavă!

— Bună de tot?

— Extraordinară!

— Atunci o poți începe, căci sunt sigur că nu ne-ai spus-o niciodată.

— Vă rog, rămâneți și peste iarnă aci?

— Oh! nu. Trebuia să plec de acum trei luni, dar mi-e frică să dau ochi cu nota de plată.

Impărtașania lui Bețivescu

Bețivescu moare, zău!
Tare-i pare crâșmei rău...

Iule, vine popa Mir,
Cu grijania 'n potir.

I-a vorbit, l-a spovedit.
Hai apoi la 'mpărtașit!

Umple-o linguriță deci
Cu sfințitul vin de peci,

Dar, la gură când să-i dea,
Bețivescu nu o ia:

„Nu se poate, taică, nu!
Ce, sunt tot copil acu”?

Și potiru 'n mâini luând,
Il deșartă până 'n fund.

Un sughit — pardon! oftat —
Și fu bun de îngropat.

Victor Adrian

Soțul, (distrat). — Scrie: Ca răspuns la scrisoarea dvs. ...

Cugetări despre dragoste

Filozofii au căutat să definească
diferența profundă care există între
prietenie și dragoste.

Im fond, totul se rezumă la decor.

Prietenia însemnează salon.

Iubirea însemnează camera de cul-
care.

Gelozia ne orbește uneori. Un prieten
îți seduce prietena. Și furios îi
juri răzbunare.

Dar nu trebuie să te grăbești. Căci
va veni momentul când îi vei fi re-
cunoscător.

CORECȚIE

Omul bine crescut nu trebuie să se
plângă niciodată de imperfecțiunile ser-
viciului.

GEAMUL SPART

Toată lumea știa, în birou, că lu-
crurile vor sfârși printr-o nenorocire.

Lui Ionescu îi este întotdeauna cald.
Lui Vasilescu frig. Primul imediat
ce colegul său lipsește din birou, se
repede la fereastră s'o deschidă. Al
doilea uza de aceleași trucuri ca s'o
închidă. Și cum ambii funcționari ex-
peditori de peste douăzeci de ani, au
același grad și vechime nu e nici
un motiv ca unul să repurteze asu-
pra celuilalt vreo victorie.

Colegii lor se fereau să se ameste-
ce în ceartă. Ei se mulțumeau să
noteze loviturile și în conciașurile lor
particulare să pronosticeze viitoare-
le catastrofe.

Într-o zi de extremă nervozitate,
Ionescu și Vasilescu se întâlniră lân-
gă fereastră, unul pentru a o des-
chide, celalt ca s'o țină închisă.

Au loc o scurtă luptă.

Deodată, cu un sgomot asurzitor,
geamul se sparge și, exact în acest
moment, ușa se deschise. Domnul di-
rector intra în birou.

Directorul e un bărbat grav, înalt
și poartă totdeauna cu el un baston
din cauza unei ușoare schiopături.

Dintr-o privire, el văzu paguba și,
fără a mai căuta pe vinovat, spuse,
cu o voce necăjită:

— Cine sparge geamurile le plă-
tește!

Apoi întoarse spatele și plecă.

În birou, se făcu tăcere. Apropiati

puțin de teama responsabilității, Io-
nescu și Vasilescu se sfătuiesc. Un
geam de dimensiunea celui spart,
costă foarte mult a fi pus. De comun
acord, ei hotărăsc să lipească, în lo-
cul sticlei absente, o coală de hârtie.

Ceeace și fac imediat. Tândările
sunt scoase cu grije. Apoi, pe drept-
unghiul gol, e întinsă o bucată de
hârtie prinsă cu pioaneze.

A doua zi, nu se mai gândi nimeni
la catastrofa și lupta urma să reîn-
ceapă între Ionescu și Vasilescu, când
din nou, își făcu apariția directorul.
Imediat, el se îndreptă spre fereas-
tră și, cu o lovitură de baston, rupse
hârtia fixată cu atâta grijă cu o zi
înainte.

— Nu vreau o asemenea porcărie
în birou! țipă el. V'am mai spus: cine
sparge geamurile le plătește!

Și el plecă. În urma lui nici unul
dintre combatanți nu voi să se dea
bătut.

Directorul nu are obiceiul să vină
des prin birou. Poate că va trece
luni de zile până când va reînoi viz-
zita.

Ionescu și Vasilescu înlocuiesc, foar-
te simplu, hârtia ruptă printr-o altă
coală.

Vai! a doua zi, comedia reîncepe
și directorul, mai aprins ca nici oda-
tă, aruncă cu bastonul în hârtie:

— Dacă mâine, acest geam nu este
pus, veți avea de a face cu mine!

Impărțitorul de afișe

După plecarea lui avu loc o mică consfătuire.

Fiecare funcționar vărsă o mică sumă.

Un geam fu cumpărat și pus fără întârziere, și a doua zi așteptau cu semănătate vizita directorului.

Numai că, un practicant, împins de duhul cel rău, avu ideea, în timp ce se găsea singur în birou, să lipească pe geamul proaspăt pus o foaie de hârtie. Și atât de bine că directorul, intrând pe neașteptate, crezu încă odată că ordinele sale nu fuseseră respectate.

El aruncă o injurătură: deasemeni și bastonul în fereastră și — poc! — în dosul hârtiei, geamul de curând pus sbură în țandări.

Toți se așteptau la o nouă izbucnire de mânie.

Dar directorul, deodată calm, avu un scurt surâs:

— Ei bine! făcu el, scoțând portmoneul din buzunar. Cine sparge geamurile, le plătește...

Eu plătesc!

Mă plimbam în ziua accia pe bulevardul Elisabeta. Deodată privirea mi-a fost atrasă de către un bărbat corect care împărția afișe trecătorilor. Lucru de necrezut pentru un împărțitor de afișe, el era gras, trandafiriu și purta un costum destul de elegant.

Un mume mi-a venit imediat în memorie: Vasilescu! Văzându-l împărțind afișe cu atâta desinvoltură și calm imperturbabil, puteam jura că nu făcuse decât asta toată viața.

— Ei bine, Vasilescule, îi zisei bătându-l pe umăr, efectele șomajului?

El mă privi liniștit, ca și cum ne-am fi despărțit în ajun (erau șase luni de când nu-l mai văzusem).

— Nu, ale dragostei!

Isbucni în râs. Vasilescu amorezat! Mi-l închipuiam pe o alee umbrită de stejari romantici la brațul unei fete, aplecându-și spre ea figura rubicondă și hazlie.

Accesul meu de ilaritate nu-l sur-

prinse de loc și el continuă cu o voce monocordă:

— Da... sunt amorezat nebunește de o fetiță încântătoare... Ea trece pe aci în fiecare zi însoțită de către mama sa, un fel de Cerber feroce... Uite-le!... Tocmai că trec... Depărtează-te puțin...

Întorsei capul în direcția indicată și zării, sub o pălărie de catifea neagră, de unde evadau două șuvițe de păr blond, cel mai fin și mai îngereș chip din lume.

În urma ei, sufocată, o doamnă bătrână, fardată până la bărbie, grăbea pasul.

Prietenul meu, mereu calm, continua să împărțească afișele.

Când duduia ajunsese în fața lui, ambii schimbă o scurtă privire, apoi, cu același gest neglijent, el îi întinse un afiș.

— Ai văzut, îmi zise Vasilescu după ce duduia se depărta, mi-a luat hârtia... Mama ei n'a observat nimic...

— Frumoasă afacere! Și tu crezi că cu reclamele astea pentru vânzarea bățurilor!...

— Imbecilule! Firește că sunt reclame! Dar nu înțelegi că pe lângă afiș strecor zilnic mici bilete de dragoste...

Da... Am găsit singurul mijloc spre a-mi descrie dragostea în toată siguranța...

*

Câteva zile mai târziu m'am simțit apucat pe stradă de către o mână nervoasă.

Era Vasilescu, un Vasilescu livid, turburat, de nerecunoscut!

— Inchipuește-ți, îmi spuse el găfâind, viu dela ea.

M'a acostat astăzi de dimineață...

— Cum asta?... Era singură?

— Da!

— Ah! ah! norocosule!... Ei bine, trebuie să fii foarte fericit?

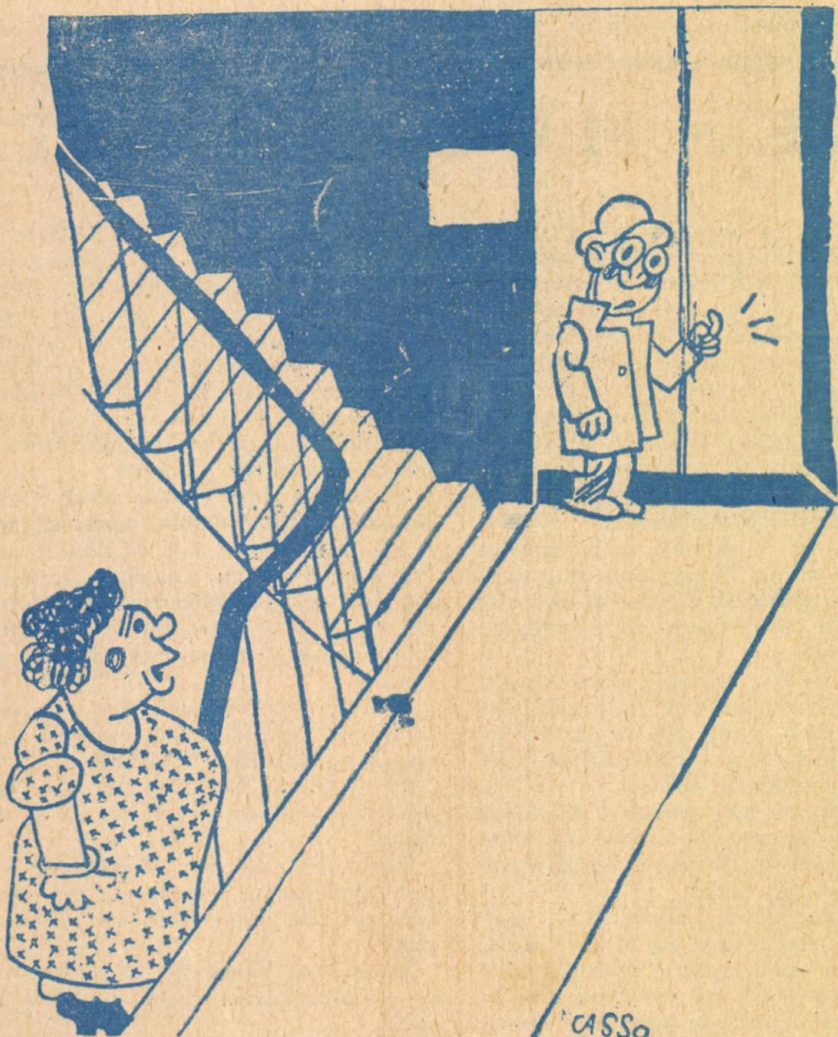
— Nu mai îmi vorbi!... E înspăimântător!...

— Ce?... Această delicioasă domnișoară?...

— Eh! Cine îți vorbește de fată?... E vorba despre mama ei!... Da... Ea s'a îndreptat azi spre mine... mi-a apucat brațul și apoi mi-a șoptit, lângă ureche:

„Prostuțule!... Crezi că nu ți-am descoperit toată stratagema?... Dece n'ai îndrăsnit să-mi strecori direct delicioasele tale scrisori de amor?... Haide, vino repede acasă la mine... Astăzi sunt singură... Trebuie să ai atâtea lucruri de spus”!...

Trad. de Ionel Trif

— Pe cine cauți domnule?

— Domnul Ionescu

— A murit acum trei zile.

Vizitatorul distrat. — Bine, voi reveni mâine.

Cugetări despre viață

Viața este o pereche de încălțăminte neegale.

Lucian

*

O sală de spectacol în care intri, privești și pleci.

Pitagora

*

Viața e un fir pe care Dumnezeu îl ține de ambele capete, iar dracul face noduri.

Dancourt

*

Viața este o simfonie compusă de un mare artist și executată de surzi.

Sterne

*

Viața este un banchet la care trebuie să dai din coate, dacă vrei să stai la loc bun.

Francisque Sarcey

*

Viața e o comedie mediocră pe care ai fluera-o bucuros, dacă n'ai juca și tu în ea.

G. A. de Caillavet

*

Viața este o felie de pâine neîndejuns de unsă cu magiun.

*

O sticlă cu vin care se oțefeste cu timpul.

Anonim

— Mult mai ai de gând să-mi vorbești despre bărbatul pe care l'ai avut înaintea mea?

— Preferi să-ți vorbesc despre bărbatul pe care-l voi avea după tine?

Sherlock Holmes în rai

În sala de așteptare a Raiului, un tip înalt ședea pe o bancă, fumând cu nesățiu.

Veni și rândul lui să se prezinte în fața sfântului Petru.

— De unde vii?

— Din Londra.

— Nu cunosc, spune-mi numele planetei pe care ai trăit.

— Pământul.

— Ah! de planeta aceea micuță și murdară, populată de oameni însuportabili. Dar tu cine ești?

— Sherlock Holmes.

Acest nume deșteptă la cinstitul portar al raiului câteva amintiri și o oarecare neîncredere. El desprinsese receptorul telefonului.

— Allo, allo! Aici sfântul Petru. Ești tu Doamne?

Am aici un mușteriu, un anume Sherlock Holmes; îl pot lăsa să pătrundă în rai?

— Da.

Câteva clipe mai târziu noul venit se afla în fața stăpânitorului lumii.

— Ah, ești tu, Holmes, îmi pare bine că te văd. Am câteva reproșuri să-ți fac, dar nu-i vorba de asta acum, ci de altceva. Am să-ți dau de lucru. E vorba să-mi găsești pe Adam.

Închipuește-ți că îl cauți de câteva luni fără să-l poți găsi. Il strig, nu răspunde.

Mi-l poți găsi?

— Cu ajutorul tău, Doamne, sper că da.

— Adesea ideea căsătoriei mă înspăimântă pozitiv.

„MOMENTUL“

— Să nu contezi pe concursul meu, fiindcă sunt foarte ocupat în altă parte, trebuie să te descurci singur.

— Bine, Doamne; te rog numai să ordonezi să defileze prin fața mea toți bărbații intrați în cer dela fațerea lumii.

— Va dura prea mult, răspunse Dumnezeu.

— O, nu sunt de loc grăbit, replică Holmes.

El se așază pe un nor, aprinse luleaua la o lumânare și privi la defilare.

După o oarecare trecere de timp, Sherlock Holmes întinse degetul spre un mic bărbos cu mutra feroce și zise: iată-l!

Dumnezeu imediat anunțat sosi în grabă.

— E chiar el, în adevăr, îl cunosc destul de bine; dar tu, Holmes, cum l-ai putut recunoaște?

— Foarte simplu Doamne, e singurul bărbat din rai care nu are bu-ric!

— Șoarecii au mâncat toată prăjitura pe care am făcut-o ieri pentru ziua ta onomastică.

— Nu e nimic. Nu trebuie să te înduioșeze atât soarta unor bieți șoriceii!

★

— D-le director, am onoare să vă cer mâna fiicei d-vs.

— Foarte bine, tinere. Sunt de acord. Dar trebuie să mai ai puțină răbdare. Pentru moment e logodită.

★

— Așa dar, îl cunoști pe acel care ți-a furat pardesiul?

— Da.

— De ce nu-l reclami?

— Aștept să-l repare mai întâi.

★

El. — Se spune că bărbatul tău e un om cu temperament vulcanic.

Ea. — Nu știu. Dacă vrei să fii sigur, întreab-o pe nevastă-ta.

★

— Am fost ieri la un concert de coarde.

— Ți-a plăcut?

— De loc. Erau patru inși și cântau toți deodată. N-am putut să ascult pe niciunul.

★

— Lili, patroana casei de mode Lilli and Lilly, are doi amanți.

— Înțeleg. Câte unul pentru fiecare nume.

Auzit-ați d-voastră

Că a noastră

Dulce țară,

Trece

Printr-o perioadă

Gravă,

Extraordinară?

Că vorbește

Toată lumea

Din Raion

Până 'n Matache

Cum că astă perioadă

E

„Momentul Mihalache“?

Și

Că de acum încolo

Marile evenimente

Vor creia,

Fără 'ndoială

Și-alte feluri

De „momente“?

De exemplu:

Când va 'ncepe

Pe la noi

În țară voga

Dictaturii importante

Vom avea

„Momentul Goga“

Când nudiști

Vom fi cu toții

Și

Ne vom lăsa gol trupu'

La Constanța,

Sau Mamaia

Vom avea

„Momentul Lupu“.

Când

Va face

Orice loază

Fără rost

Pe financiăru

Țara

Va avea să lupte

C'un „moment

Virgil Madgearu“.

Iar,

Când leul

Va ajunge

Să nu valoreze-un ban,

Vom avea

Atunci de-aface

Cu

„Momentul Iunian“.

Când ne vom pupa în... lege

Cu amicul

Sau dușmanu'

Vom fi nepoiți

Să trecem

Prin

„Momentu-Argetoianu“

Când spanacul

Răsări-va,

Din belșug,

În toată țara.

Va afla

Întreg poporul

Că avem

„Momentul Smara“.

Iar când

Vor vorbi 'n neștire

Oamenii,

Fără „relache“,

Vom avea

Momentul dublu

Jean Tehaș

Și Trancu-Iași.

Când

Vom fi

Aduși cu targa,

De la Național

La Morga,

Dup'o piesă

'N versuri albe

Vom avea

„Momentul Iorga“

Dacă,

Din nenorocire,

Se va prelungi

Mult moda

Jafurilor desmățate

Vom avea

„Momentul Skoda“.

Și probabil

Alte multe

Și diverse

Accident...

Dar,

N'ar fi mai fericită

Țara,

Fără de „momente“?

Valeriu Urzică

DUELUL

— Da, domnule, ne vom bate în duel!

— Perfect... la douăzeci de pași... cu spada!..

CÂND FEMEILE VOR FI SOLDAȚI!

DORMITORUL

Max și Alex Fischer

Un reportaj de senzație

Domnul Ernest Pautrache, directorul ziarului „Cotidianul”, mi-a spus alaltăieri după prânz:

— Așa dar, ne-am înțeles, d-le Fardot. Te angajez la ziarul meu în calitate de reporter. Vino mâine cu primul d-tale articol. Va apare poimăine dimineață.

Tineam foarte mult, ca pentru debutul meu, să public în „Cotidianul” un articol senzațional.

Vreo jumătate de oră am stat la îndoială. Să iau un interview președintelui de consiliu, sau președintelui republicii?

După matură gândire mi-am zis:

— Se spune că malurile Senei servesc noaptea de adăpost apașilor din Capitală. După cât știu eu, nici un reporter, nici ilustrul meu confrate Maurice Bal dela *Firul special*, nu s'a gândit până acum să-și aleagă domiciliul sub unul din podurile Senei. De ce nu m'ași culca eu, Jean Fardot, astăseară sub podul Alexandru III?...

Câteva ore mai târziu, puneam proiectul în aplicare, luptă mai întâi adoptasem o ținută cât mai puțin elegantă, pentru ca să nu atrag atenția oaspeților obișnuiți ai unor asemenea locuri...

Azi de dimineață, deschizând ziarul „Cotidianul” am avut satisfacția să-mi găsească articolul publicat:

O NOAPTE SUB PODUL ALEXANDRU III

Reportaj de senzație...

Hotelul apașilor. — Semnalmentele pecinului meu de pat. — Considerațiuni vestimentare. ... Notele stenografice ale unei convorbiri nocturne.

„...Când am ajuns sub podul Alexandru III, sunau orele douăsprezece din noapte. Eram îmbrăcat de circumstanță: o caschetă de lucrător, un veston de catifea murdar și un pantalon care era atât de peticit, încât părea făcut din țesătură pestriță scoțiană.

„Mă înarmasem cu mult curaj, dar... de ce n'ași mărturisii? Când am zărit la lumina palidă a lunii, pe unul din locatari, care se și instalase ca la el acasă, la piciorul unui stâlp, simții un fior neplăcut plimbându-mi-se dealungul spinării.

„Căutai să-mi înving teama. Mă instalai la răndu-mi lângă un pilastru...

„Și eu care credeam că am îmbrăcat uniforma apașilor!

„Observând ținuta tovarășului meu de cameră, îmi dădui repede seama, că deghizat cum eram, aveam aerul unui apaș de operetă.

„Un adevărat apaș — acum o știu — nu-și pune o caschetă de muncitor, un veston de catifea și un pantalon de stofă scoțiană.

„Un apaș autentic se îmbracă astfel: șapcă ciclistă, un pardesiu și beige, tăiat până la solduri și pantaloni balonați căzuți pe vine!...

„O convorbire cu un asemenea personaj, nu putea fi lipsită de interes. La orologiul gării Quay d'Orsay sună orele două.

„Mă apropiiai de sinistrul individ. Trebuia să-i câștig încrederea și îi mărturisii neglijent, că am ucis în ajun pe un bătrân care refuza să-mi dăruiască în mod spontan, ceasornicul dela brâu.

„Mărturisirile mele își făcură efectul. Tovarășul meu mă puse în curent fără întârziere cu felul cum și-a întrebuintat ziua:

„Omul pe care-l aveam în față sugrumase cu propriile sale mâini, pe patroana unei tutungerii din strada Haudriette, pentru a-i fura cei 12 fr. 50 pe care i-a găsit în teighea...

Jehan Fardot

*

Mă pregăteam să plec la redacție, pentru a primi felicitările directoru-

lui meu, când un om de serviciu dela „Cotidianul” bătu la ușă. Aducea un număr din „Firul special”, pe care d. director Ernest Pautrache îl însărcinase să mi-l remită împreună cu o scrisoare.

Iată conținutul acestei scrisori:

Dragul meu

Cumperi preodată „Firul special”? Îți recomand călduros numărul apărut azi de dimineață. Citește-l te rog. Vei găsi un articol care nu se poate să nu te intereseze.

Ernest Pautrache

Am desfăcut febril „Firul special”. Cum să vă descriu stupefacția mea?

Pe coloana a patra a primei pagini, se lăfăia a fotografie reprezentându-mă pe mine, Jehan Fardot, travestit ca în noaptea precedentă!... Iar dedesubtul acestei fotografii, se afla un lung articol semnat „Maurice Bal”:

DELA REPORTAJ LA VIAȚA

O noapte sub podul Alexandru III. Câteva ore în hotelul domnilor apași. — Un culcuș lipsit de confort. — Întâlnirea cu un personaj care-și întrebuintează bine timpul.

„Se vorbește foarte des despre apași. Puțini sunt însă acei cari au văzut unul de aproape.

„M'am gândit că o incursiune în regatul acestor domni nu poate fi lipsit de interes.

„Am renunțat alaltăieri noapte la plăcuta securitate a apartamentului meu bine închis și m'am hotărât să petrec o noapte sub podul Alexandru III. Am îmbrăcat în acest scop, un costum de circumstanță: o caschetă de biciclist, un pardesiu beige, pe care l'am redus în prealabil, la proporțiile unui veston și o pereche de pantalonii balonați.

„Mă întinsesem de vreo câteva minute la piciorul unui stâlp al podului, când apărură un alt individ care făcu același lucru, la zece metri depărtare de mine, la piciorul unui pilastru vecin.

(Continuare în pag. 10-a)

— Știi dragă că am pierdut la chemin-de-fer.
— Atunci... nu mai înțeleg nimic.

„Dece m'ăși arăta mai curagios de cât sunt?

„La gândul că voiu petrece o noapte întreagă în tovărășia acestui personaj sinistru, am simțit broboane de sudoare rece pe frunte.

„Surideți cu dispreț? Priviți mai bine fotografia de mai sus, care reprezintă pe înfricoșătorul individ. L'am fotografiat în zorii zilei fără să bage de seamă.

„Este prototipul criminalului înăscut. Șapca de lucrător, haina de catifea și pantalonul peticit sunt tot atâtea semne evidente, că ne aflăm în fața unui asasin. Privirea lui piezișă, urechile blegi, craniul ascuțit, sunt simptomele caracteristice ale unei criminalități complete și incurabile.

— Eri am tras o palmă grozavă. Am crezut că băiatul meu a înghițit o monedă de doi lei.

— Ei și?

— M'am alarmat de pomană. Inghițise un nasture de palton.

★

— Toto, să-mi spui cine a șterpelit nucile din dulap.

— Eu, tătucule.

— Și cu ce le-ai spart?

— Cu ceasul tău de aur.

★

— Rochia mea e o poemă. Nu găsești, scumpe domn?

— Eu cred că mai curând e o culegere de bucăți alese.

★

— Ași vrea să-mi cumperi un automobil.

— Pentru nimic în lume! Nu vreau să-l uiți peste tot cum ai făcut cu inelul pe care ți l'am luat luna trecută.

★

Ea. — Parcă te-ai cunoaște...

El. — Nu mă mir. Eu sunt primul d-tale bărbat.

★

Soția. — Ce ai vrea să mâncăm astăzi?

Soțul, motocroasist pasionat. — O friptură de mamifer rumegător cu coarne oblice din specia chenopodiaceelor alimentare.

★

I-ul pictor. — De ce umbli cu gâtul strâmb? ai torticolis?

II-lea pictor. — Nu. Am fost în Italia și am pictat celebrul turn înclinat din Pisa.

Lăsați să vorbească generalul!

Generalul bolivian. Cocamboimba, din Santa Cruz, în mijlocul unui grup de auditori neatenți, încearcă zadarnic să povestească o aventură.

Generalul. — Iată! Acum cincisprezece ani, în timp ce comandam ca șef trupele boliviene, aproape de Tupiza, în Potosi, mi s'a întâmplat ceva ciudat...

O doamnă blondă, (apărând). — Scumpii mei, o mare noutate, mâine jucăm la cazino „Hamlet”!

O dudue roșcată. — Oh! ce frumos are să fie...

Tatăl ei. — Tu vei îmbrăca rochia Ofeliei...

Flirtul ei. — Și eu costumul lui Hamlet...

Un alt flirt. — Dacă Shakespeare ar mai fi în viață, ce încântare pe el.

Văduva nobilă. — Dar, dragii mei, lăsați pe general să vorbească...

Generalul, (înclinându-se). — Mulțumesc, doamnă... Iată! Acum cincisprezece ani, în timp ce conduceam ca șef trupele boliviene, aproape de Tupiza, în...

Un tip, (care cercetează cerul cu ochianul). — Doamnelor și Domnilor, un avion!...

Toți, (cu nasul în aer). — Un avion?...

Un informat. — Da, „Farul Plajei” l'a anunțat: e Torti Forman, celebrul aviator armean.

Un sportsman. — Il credeam grec...

Un altul. — Și eu ture...

Un altul. — Eu, tot ce vă pot spune e că tatăl său era englez...

Sportsmanul. — În tot cazul, ma-

mă-sa era belgiană... Am cunoscut chiar pe unchiul său, era rabin la Varșovia... Deci vă pot...

Văduva nobilă. — Domnilor, vă rog, lăsați pe general să vorbească...

Generalul, (înclinându-se). — Mulțumesc, doamnă... Iată! Acum cincisprezece ani, în timp ce comandam ca șef trupele boliviene, aproape de Tupiza, în Potosi, mi s'a întâmplat ceva ciudat...

Un domn, (alergând, înădușit). — Prietenilor, o vizită meșteptată... Tom Baer... celebrul boxeur negru... campionul lumii...

Toți, (gâfâind). — Zău!

Domnul. — A sosit acum cu automobilul... Se pare că o să plece peste cinci minute...

Toți, (dispărând ca un stol de vrăbii). — Să alergăm...

Generalul rămâne singur. Trece în acest moment un cerșetor.

Generalul. — Ascultă, cât câștigi d-ta?

Cerșetorul. — Ce?

Generalul, (ridicând vocea). — Cât câștigi?

Cerșetorul. — Cincizeci de lei pe zi.

Generalul. — Foarte bine... Ține cincizeci de lei... Șezi aci... Iată! Acum cincisprezece ani, în timp ce conduceam ca șef trupele boliviene, aproape de Tupiza, în Potosi, mi s'a întâmplat ceva ciudat...

Mă auzi?

Cerșetorul. — Ce?

Generalul, (tipând). — Mă auzi?

Cerșetorul. — Aproape de loc... Sunt surd...

— Mereu acelaș lucru. Nu te poți desvăța de beție. Ce scuză ai?

— Păi, o sete veșnică!

Lărmă ghimpoasă

A APARUT

un nou volum de versuri intitulat *Strofe pentru un Romeo britanic*, în care autoarea, căci avem de aface cu o poetă, spune:

*Și după tine fi-va-atât pustiu
C'ași prea să fiu
Mai bine-un buzunar la
pantalonii tăi de sport*

Așa dar autoarea ar vrea să fie un buzunar și încă de pantaloni. De unde s'ar putea deduce că obiectul adorației d-sale trebuie să fie pe aci pe aproape.

NEASTAMPAR.

După două cărți intitulate *Noroi și Orașul prăbușirilor*, d. Octav Dessila a tipărit un nou volum: *Neastampăr*.

Titlul lucrării este explicația unei stări de spirit deplorabile, după urma căreia vor suferi cititorii d-sale.

Și atunci întrebarea se pune dela sine:

De ce nu s'o fi *astâmpărând* d. Dessila?

SINCERITATE.

De când a aflat despre hotărârea câtorva admiratori, cari intenționează să strângă într'un volum toate cugetările d-sale, d. Petru Manoliu, titularul buclucașului „Țintar” din ziarul *Credința*, cogitează tot timpul și în tot locul: la ziar, acasă la birt, în bae, în patul conjugal sau neconjugal al expansiunilor d-sale nocturne, etc.

Acolo însă unde admirăm fără rezervă pe d. Manoliu, sunt rândurile de mai jos, sincere și cuprinzătoare:

„Singurul fapt care e întristător nu este însă acesta, ci acela că într'un loc unde ai trebui să lauzi pe cineva, din lipsă de asemenea subiecte, esti obligat să... bați apa 'n piuă”.

Ceeace uită să spună d. Manoliu, cu modestia care-l caracterizează, este că de obicei depășește cu mult obligațiile amintite mai sus.

ȘTIRI FANTEZISTE.

În ultimul timp autoritățile polițienești au protestat împotriva știrilor fanteziste pe cari le publică unele ziare în goana lor după cititori.

Cel mai anodim fapt divers capătă, grație imaginației redactorilor acestor publicații, proporții catastrofale și astfel se rezolvă pentru o zi sau două — nu mai mult — problema tirajului. Căci cititorii își dau seama curând că au fost trași pe sfoară.

Unul din directorii unui astfel de

ziar a ținut de unași redactorilor săi, următoarea cuvântare:

— Nu uitați să puneți în fiecare număr un caz de longevitate. Anunțați moartea vreunui bătrân de 100—115 ani care s'a stins păstrându-și până la urmă vioiciunea trupească și spirituală. Adăogați că n'a avut nici o infirmitate. Căci există un public de cititori bătrâni cărora le face plăcere o astfel de știre și cari spun:

— Iată un ziar foarte bine informat.

Omul cu foarfeca

Miș-mișuri

Sofeurul. — Nu sunt liber conașule!
Cetățeanul. — Și d-ta ești căsătorit? Te compățimesc!

★

— Unicul meu fiu a murit la vârsta de trei luni.

— Și cari au fost ultimele lui cuvinte?

★

— Tabloul ăsta l'am intitulat „Singurătate”.

— Nu e rău, dar ar fi trebuit să adăogi și câteva personaje.

★

— De ce ai spart casa băncii Abramovici?

— Aveam intenția să cer mâna feței bancherului și am vrut să mă conving mai întâi că banca nu se clatină.

O ligă nouă — Unghiofagia

Se anunță din Berlin fondarea „Ligei pentru dezvoltarea unghiofagiei”. Unghiofagia, se știe, e obiceiul prea puțin răspândit de a-ți mânca unghiile.

Unghia, considerată ca aliment, e victima unor prevențiuni nedrepte. Germanii nu vor să negligeze nimic din ceace poate contribui la înălțarea și regenerarea rasei lor.

Kronprințul a primit președinția de onoare a acestei ligi.

În afară de prozelitismul pur, Liga se însărcinează să adune, în beneficiul amatorilor deja convinși, roșăturile de unghii proteste aruncate până astăzi.

Dacă unii nu-și mănâncă unghiile, asta nu înseamnă să privezi pe alții de această plăcere.

De altfel Liga plătește foarte bine. Iată prețurile: Unghii de mâini: femei 15 mărci kilog.; bărbați 10 mărci. Unghii de picioare: femei 20 mărci; bărbați 25 mărci. Acest preț, surprinzător la prima vedere, e bazat pe un studiu adânc asupra calităților nutritive ale fiecărei spețe.

Orice informațiuni se pot obține de la adresa următoare: Unghiostrasse, 4, Berlin.

— Cucoana de alături mi-a dat o prăjitură făcută de mâna dumneaei.

— În cazul ăsta, eu o să-ți dau un purgativ.

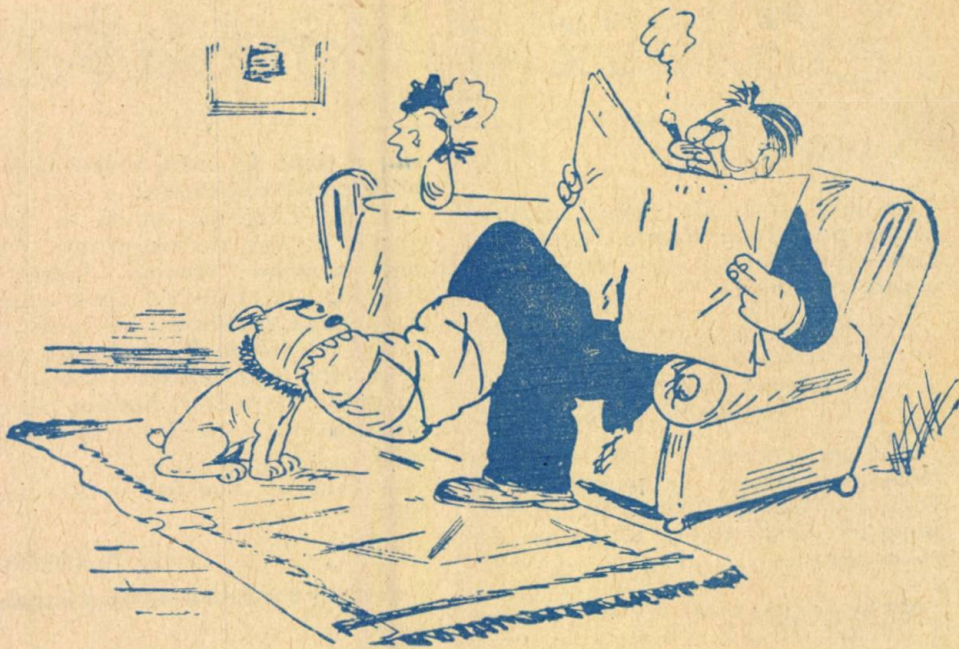
— Cu amândouă nevestele mele am avut ghinion.

— Dece?

— Cea dintâi a șters-o cu un fante...

— Și cea de a doua?

— Cea de a doua a rămas.

— Iar începe să mă chinuiască guta!

GURNEY WILLIAM

Teorie și practică

Scena: Un compartiment de clasa III-a.

Personagiile: Un savant, un chimist, un profan.

Savantul. — Știința a progresat în chip uimitor. Știți că noi am construit un aparat, cu ajutorul căruia se poate examina un fragment din protonul unui atom de heliu lovit de o rază cosmică?

Chimistul. — Și noi am inventat o metodă pentru a transforma sucul din coaja de lămâie într-un parfum suav.

Profanul. — Scuzați: nu-mi puteți indica un sistem de a întreține familia cu 35 dolari pe săptămână?

Savantul. — Invențiunea dv. e minunată. Colegii mei lucrează la un telescop cu care se vor putea vedea constelații la depărtări de cc. 100.000.000 ani-lumină.

Chimistul. — Magnific. Unul din colegii mei a reușit să extragă restul de 5% de apă din alcool. Un altul e pe cale să prefacă salpetrul în magneziu.

Profanul. — N'ați auzit ca cineva să fi inventat un toc care nu se roade? Eu sunt negustor de ghetă și aș vrea să găsesc o modalitate de a câștiga minimum de care am nevoie pentru existență. Soția mea are o dublă pneumonie și...

Savantul. — Nu știu de ce nu se studiază posibilitatea utilizării apei de mare. Știți că doi colegi din California au găsit că un neutrom cântărește 1.5 bilioane din miligram.

Chimistul. — E foarte important.

Profanul. — Am câștiga multe parale dacă mi-ați ajuta să inventez un tip de lac infrangibil pentru pantofi. Soția mea e...

Savantul. — S'a mai descoperit că un neutron e mai ușor decât un atom de hidrogen deși ambii au câte un electron și un proton.

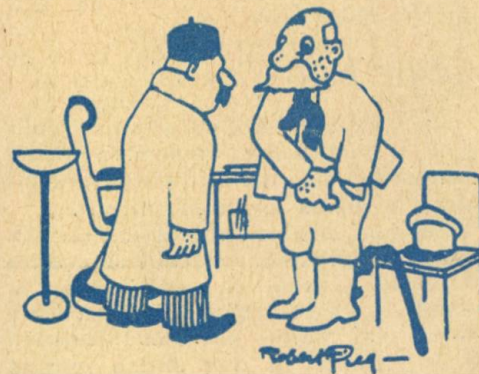
Chimistul. — E minunat. Mă mir numai că...

Profanul. — Ah, ah, ah!! Sunt o coajă de lămâie! Nu, sunt un electron!! Creierul meu cântărește un bilion din miligram!!!

(Din ziare)

Un faimos savant și un renumit chimist au fost uciși noaptea trecută în tren, de un maniac, care etc.

Trad. de Mello

— Înainte de a mă adormi, domnule doctor, vreau să-mi număr banii.

Clientul din provincie

Localizare într'un act de VIRGILIU SLĂVESCU

Personagii :

Doctorul — d. Titi Botez
Ghiță — d. Macedonsky
Preda — d. Gh. Trestian
Păgădău — d. Vasile Brezeanu

Scena se petrece în cabinetul de consult. tații al unui doctor

Ghiță, intrând. — Domnul doctor a sunat ?

Doctorul. — Da. Mai e ceva ?

Ghiță. — Nu, domnule doctor.

Doctorul. — Mai bine. Mi-ai pregătit valiza ?

Ghiță. — Da. Am dus-o jos.

Doctorul. — N'ai uitat nimic ?

Ghiță. — Nu lipsește nimic, d-le doctor. Am pus și o pereche de ciorapi de lână.

Doctorul. — Precauția nu era necesară. Nu cred să am nevoie de ciorapi de lână acum în toată verile. În orice caz, îți mulțumesc.

Ghiță. — Veți întârzia mult, domnule doctor ?

Doctorul. — Nu cred. Am de dat o consultație în provincie. Cred că mâine voi fi înapoi.

Ghiță. — Bine, d-le doctor.

Doctorul. — Ascultă Ghiță...

Ghiță. — Ascult, domnule doctor.

Doctorul. — Nu ești la mine în serviciu decât de cincisprezece zile. Mi s'au dat referințe foarte bune despre d-ta și până acum nu am de ce mă plâng.

Ghiță. — Mulțumesc, domnule doctor.

Doctorul. — Nu, nu, așa este ! Acum ași vrea să-mi dovedești că nu m'am înșelat asupra d-tale.

Ghiță. — Ce trebuie să fac, domnule doctor ?

Doctorul. — Să fii și în absența mea tot atât de vigilent și de devotat ca și până acum.

Ghiță. — Domnul doctor poate fi liniștit. Voi face curățenie în fiecare zi...

Doctorul. — Nu e vorba numai de treburile menajere. Am aici lucruri de valoare : bijuterii, argintărie... Nu știu dacă ai observat ?...

Ghiță. — Cred că da, domnule doctor. Dar pe mine nu mă tentează averea altuia.

Doctorul. — Știu. Ești un băiat cinstit. Nu sunt însă toți ca tine și de aceea, te rog să fii cu băgare de seamă. Nu pleca de acasă, și dacă pleci, închide bine ușile.

Ghiță. — Bine, domnule doctor.

Doctorul. — Pot avea încredere în d-ta ?

Ghiță. — Puteți fi fără grijă.

Doctorul. — Bravo ! Te-am văzut eu dela început că ești băiat de treabă. (Se uită la ceas). E timpul să plec.

Ghiță. — Să vă duc valiza la gară ?

Doctorul. — Nu. E foarte ușoară. O duc singur.

Ghiță. — Drum bun, domnule doctor.

Doctorul. — La revedere Ghiță ! (A parte). Nu m'am înșelat. E un om cinstit (Iese).

Ghiță, singur, privind pe fereastră. — Ce umcă în mașină !... A plecat ! (Deschide ușa din stânga și strigă :) Preda !

Preda, îmbrăcat sărăcăcios. — A plecat ?

Ghiță. — Chiar acum.

Preda. — Putem începe ?

Ghiță. — Imediat.

Preda. — Bună idee ai avut când te-ai angajat servitor aici.

Ghiță. — Bine-nțeles. Îți dau leafă, stai liniștit pe mâncare și băutură și când se ivește ocazia, dai lovitura. E mai bine așa, decât să pătrunzi orbește în prima casă care îți iese în cale.

Preda. — Unde poți fi prins...

Ghiță. — Pe când aici...

Preda. — Ca la mama acasă !... Ai țigări ?

Ghiță. — Sunt pe biurou câte poțesti.

Preda. — Mm ! Faine țigări ! Trăește bine doctorul !

Ghiță. — Cred și eu.

Preda. — I-am văzut dincolo portretul. E mulțumit... râde... Acum înțeleg de ce este atât de vesel.

Ghiță. — Măine însă, îi va trece pofta de răs !... El, ce zici ? Incepem ?

Preda. — Eu sunt gata.

Ghiță. — Așa dar, ne-am înțeles : nu lei decât obiecte mici, ca să nu ne stânjenească la mers.

Preda. — Da, dar până una alta, n'ai putea să-mi dai vmeun costum de haine de-al doctorului ? Al meu e jerpelit de tot...

Ghiță. — Du-te dincolo și-ți alege singur unul.

Preda. — Viu numai decât. (Iese prin stânga).

Ghiță. — Până atunci să caut prin sertare. Sunt sigur că nu e nimic, dar să nu zic că nu mi-am făcut datoria. (Deschide un sertar). Hârtii !... Și aici la fel.

Preda, intră îmbrăcat cu o redingotă. — Ce zici ? Imi stă bine ? E cam pretențios, dar n'am găsit altul.

Ghiță. — Îți stă foarte bine... Să ne grăbim !

Preda. — Lasă că avem timp destul. (Se aude soneria dela intrare).

Ghiță. — A sunat !

Preda. — Trebuie să fie cineva care a greșit adresa.

Ghiță. — Sună iar !

Preda. — Nu-i nimic ! Lasă-l să sune ! (Se aude din nou soneria). Nu te mișca !

Ghiță. — Nu se poate ! Vrei să se ducă jos la portar ? Vrei să vină portarul să vadă de ce nu răspunde nimeni ?

Preda. — Așa e. (Se aude din nou soneria).

Ghiță. — Mă duc să-i fac vânt ! (Iese și se reîntoarce după câteva momente). E un client din provincie.

Preda. — L'ai expediat ?

Ghiță. — Nu. I-am spus că doctorul e plecat.

Preda. — Ei și ?

Ghiță. — Nu vrea să mă creadă. Zice că nu pleacă până nu dau cu ochii de doctor.

Preda. — Ce-i de făcut ?

Ghiță. — Cine dracu l-a adus pe încăpățânatul ăsta tocmai astăzi ?

Preda. — Trebuie să ne scăpăm de dânsul !

Ghiță. — Da, dar cum ?... A ! am o idee !

Preda. — Spune repede !

Ghiță. — Tot ești tu în redingotă ! De ce n'ai face pe doctorul ?

Preda. — Ești nebun !

Ghiță. — Și de ce, mă rog. Eu am făcut timp de cincisprezece zile pe servitorul.

Preda. — Nu e același lucru... De data asta e vorba de o consultație.

Ghiță. — Ei și ? E o nimica toată. Spune și tu tot ce-ți trece prin minte. Crezi că doctorul face altfel ?

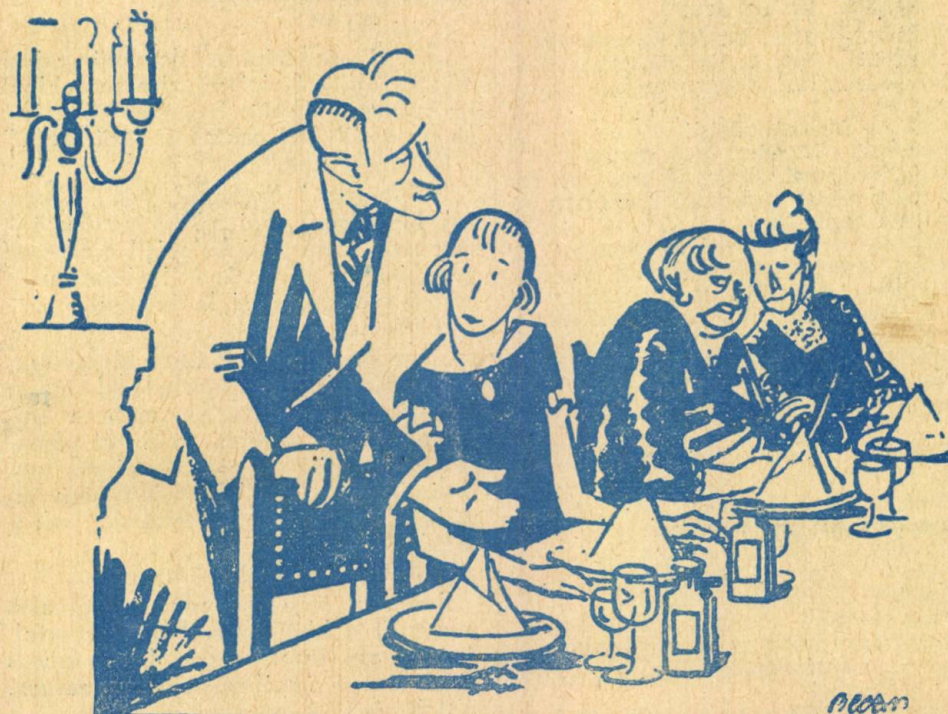
Preda. — Crezi că voi putea ?...

Ghiță. — Firește. Nu mai sta pe gânduri. Gândește-te că salvezi situația !

Preda. — Fie !

Ghiță. — Bravo ! Eu mă duc să împachetez. Fii cu băgare de seamă !

Preda. — Las' pe mine ! Spune-i să intre !

— Domnișoară, suntem făcuți unul pentru altul... Avem aceeași boală de stomac..

Ghiță, deschizând ușa. — Pofțiți domnule. (Intră Făgădău).

Făgădău. — Să mă iertați, domnule doctor că am pătruns la dvs. aproape cu forța... Sunt provincial și n'am timp să aștept... Dați-mi voce să mă prezint: Făgădău, funcționar postal.

Preda. — Imi pare bine. Luați loc.

Făgădău. — Viu din partea doamnei Popărlan, clienta dvs...

Preda. — D-na Popărlan? Da, o cunosc. Cunosc și pe soțul d-sale.

Făgădău. — Pe soțul?...

Preda. — Da, pe soțul d-nei Popărlan. E clientul meu.

Făgădău. — Păi a murit de vre-o zece ani...

Preda, aparte. — Am făcut o gafă! (Tare). Așa este! Uitasem. De altfel, asta nu are nici o importanță! Ați venit pentru o consultație?

Făgădău. — Da, domnule doctor.

Preda, aparte. — Ce ar fi dacă l-ași lua repede? (Tare). Prețul unei consultații e de cinci sute de lei.

Făgădău, surprins. — Cinci sute de lei?

Preda. — Pentru dvs., care-mi sunteți recomandat de d-na Popărlan. Cei alții le iau o mie de lei (cu intenție) plătiți înainte.

Făgădău, care a înțeles. — Pofțiți, domnule doctor.

Preda, băgând banii în buzunar. — Vă simțiți rău?

Făgădău. — Da, domnule doctor.

Preda. — Unde vă doare?

Făgădău. — Nu știu.

Preda. — Cum? Nu știți unde vă doare? În provincie n'aveți doctori?

Făgădău. — Ba da. Dar nici unul n'a știut să-mi spună ce am.

Preda. — Doctorii din provincie nu sunt buni de nimic. Insfârșit, ei ce spun?

Făgădău. — Nu prea sunt de acord. Unii spun că sufăr de arterio-scleroză, iar alții pretind că sunt neurastenici.

Preda. — Cum ați spus?

Făgădău. — Unii spun că am neurastenici, alții arterio-scleroză.

Preda, căutând să înțeleagă. — Hm! da... desigur... simțiți ceva?

Făgădău. — Da... un fel de indispoziție generală... Am dureri de cap... junghiuri în coaste... picioarele îmi sunt slabe...

Preda. — Sunteți răcit!

Făgădău. — Credeți, d-le doctor?

Preda. — Sunt sigur. Și mie mi s'a întâmplat zilele trecute când lucram la o casă de bani...

Făgădău. — La o casă de bani?

Preda, aparte. — Era să mă dau de gol! (Tare). Adică la un funcționar de bancă. Așa le spun eu funcționarilor de bancă.

Făgădău (râzând). — Ce spiritual sunteți domnule doctor?

Preda. — Uneori, când sunt bine dispus.

Făgădău, serios. — Eu cred că nu poate fi vorba de o răceală.

Preda. — Da? Se poate... Am spus și eu așa... ca să mai vorbim...

Făgădău. — Nu mă examinați?

Preda! — Ba da! Ba da!

Făgădău. — Să scot pardesiul?

Preda. — Bine înțeles. (Făgădău se dezbracă și rămâne în haină. Preda, căruia-i place costumul lui Făgădău, exclamă): Strașnic!

Făgădău. — Ce anume, domnule doctor?

(Va urma)

ISTORIE ȘI CINEMA

— De unde știi că Ștefan cel Mare a fost copilul Gretei Garbo?

CASTELUL BLESTEMAT

El, care se pregătește să citească soției sale romanul „Castelul blestemat”. — Ascultă?

Ea. — Ascult, dragă.

El. — Incep. Rămăsesem acolo unde Marchizul se pregătește să părăsească camera nupțială.

(Citind.)

„În câteva minute, doamnă, mi-ai distrus toată fericirea, zise marchizul cu voce schimbată. Imi vine să plâng ca un copil fără mamă și fără tată...” (Se întrerupe.)

Ce frumos! Romanul ăsta „Castelul blestemat” îmi place pentru că e omenesc. Câtă psihologie! e a șapte zeci și noua oară când îl citesc cu aceeași plăcere ca și la început.

(Citind.)

„Dar destul cu atâta slăbiciune, continuă Marchizul cu glasul înecat de plâns, și-și șterse cu mâneca hainei o lacrimă rămasă în colțul pleoapelor. Spuneai că vrei să-mi răscumperi libertatea? Ei bine, nu voi în-gădui niciodată o astfel de ofen-să!”

(Întrerupându-se)

Romanul ăsta îmi place mai ales pentru că e bine scris. Forma e totul. Asta o vei înțelege mai bine atunci când te vei familiariza cu literatura.

(Citește.)

„Între noi...”

(Se întrerupe.)

Dar asta nu e nimic. Să vezi sfârșitul! E piramidal!...

(Citind.)

„Între noi totul s'a sfârșit. Adio doamnă! Veai sta în camera d-tale și eu într-a mea! De azi înainte, nu mai există pentru mine!”

(Întrerupându-se.)

Și când te gândești că sunt atâția cari îl înjură pe Hertz! Ce imbecili!

Ea. — M'ai plictisit! Sfârșește odată cu întreruperile tale!

El. — Iartă-mă dragă! Romanul ăsta îmi smulge strigăte de admirație!

(Citind.)

„...nu mai există pentru mine. Astfel vorbi Marchizul, iar tânăra contesă fu pătrunsă de...”

(Întoarce pagina.)

„...ceva enorm care o tulbură adânc până în forul său interior”

Ea. — Ce? Ce? Pătrunsă de ce? Romanul ăsta e obscen...

El. — Ași! Am întors din greșală două pagini dintr'odată.

Ea. — Udă-ți degetul!

El. — Bine, bine... Să reluăm.

(Citind.)

„...pătrunsă de o emoție covârșitoare.”

Ea. — Așa da.

Lectura continuă.

El, întrerupându-se din nou. — Când de bine cunoaște autorul toate ascun-zisurile sufletului omenesc. Ce mobile

sentimente! Ce abnegație sublimă!
Ce sentimente admirabile!
Unde rămăsese?... Aha!
„Pedeapsa era îngrozitoare. În
Camera nupțială pătrunse un miros
de...”

(Întoarce pagina)

„lacherdă...”

Ea. — Cum? un miros de lacherdă?

El. — Iar am greșit... Am întors
două pagini...

Ea, plictisită. — Udă-ți degetul,
frate!

Citește.)

„În camera nupțială pătrunde un
miros... de smirnă și de tămâie...”

Ea. — Așa da!

(Lectura continuă)

El, întrerupându-se din nou. — Te
rog, fii atentă. Am ajuns la punctul
culminant al povestirii. Autorul se do-
vedește aici un maestru al psihologiei
feminine. Ascultă:

„În momentul acesta n'am mai
știut ce se petrece cu mine, zise tână-
ra Contesă către Baroana de Montebel-
lo. Înainte de plecare Marchizul de-
puse pe măsuta de noapte...”

(Întoarce pagina)

„...o pereche de pantaloni de damă.

Ea. — O pereche de pantaloni?...
Pe măsuta de noapte? Ce-i asta?

El. — Să fie al dracului! Iar am
întors două pagini!

(Citind).

„...depuse pe măsuta de noapte ve-
righeta nupțială și dispăru în noap-
te...”

Ea. — Așa da. Udă-ți degetul!

Sedința de lectură se termină. Su-
nă miezul nopții. Cei doi sofi se culcă.

Intineric beznă.

El, cu patimă. — Păpușica mea
scumpă!... Când sunt lângă tine, fe-
ricirea mea nu cunoaște margini...
Pielea ta catifelată e mai gingașă de
cât zefirul!...

(Pauză lungă. Apoi:)

Ea, (care fără îndoială e obsedată
de același gând). — Udă-ți degetul...

Adaptare de Virgiliu Slăvescu

— Ne va fi foarte greu să obținem
o încrucișare.

Cum e folosit unul din pensionarii menageriei de către nevasta directoru-
lui.

— De câte ori intru în birou te gă-
sesc stând de pomană!

— Asta dovedește, d-le director, că
nu intrați niciodată când lucrez.

*

— Patefonul ăsta e marcă străină?

— Da. Vorbește foarte bine engle-
zește.

*

— E adevărat doctore că apendi-
cele e un organ nefolositor?

— Pentru bolnav da, dar nu pentru
doctor.

*

— Nu-ți pot da certificatul pe care
mi-l ceri, fata mea. Nu sunt deloc
mulțumită de serviciile tale.

— Scrieți numai că am fost în ser-
viciul d-vs timp de trei săptămâni și
ajunge.

*

— De ce nu muncești dacă ți-e
foame?

— Am încercat, dar munca îmi
mărește și mai mult pofta de mân-
care.

*

— Masa nu e încă gata? Mă duc
la restaurant.

— Așteaptă zece minute.

— Și după aceste zece minute vom
putea mânca?

— Da. Mă îmbrac și viu cu tine la
restaurant.

*

Doctorul. — Te simți mai bine, pu-
iule?

Copilul. — Da...

Doctorul. — Ți place peștele?

Copilul. — Da, domnule doctor.

Doctorul. — Atunci să-i dați în fie-
care zi câte două linguri de untură de
pește.

*

— Am auzit că ai stricat logodna
cu fata aceea frumoasă și sportivă.

— Într'adevăr, era foarte sportivă:
înota, juca tenis, golf și cunoștea toate
sporturile cari există, dar când a în-
ceput să ia lecții de box, am găsit cu
cale s'o iau la picior.

*

Pe un vas în primejdie.

— Ce-i cu tine Jankel? De ce te-ai
travestit în femeie?

— Pentru că în caz de naufragiu, fe-
meile sunt salvate mai întâi.

*

— Poți să-mi spui de ce este sărată
apa mării?

— Da, domnule profesor. Din cau-
za scrumbiilor sărate.

*

Prețul abonamentului

LA

„VESELIA“

Lei 220— pe 12 Luni

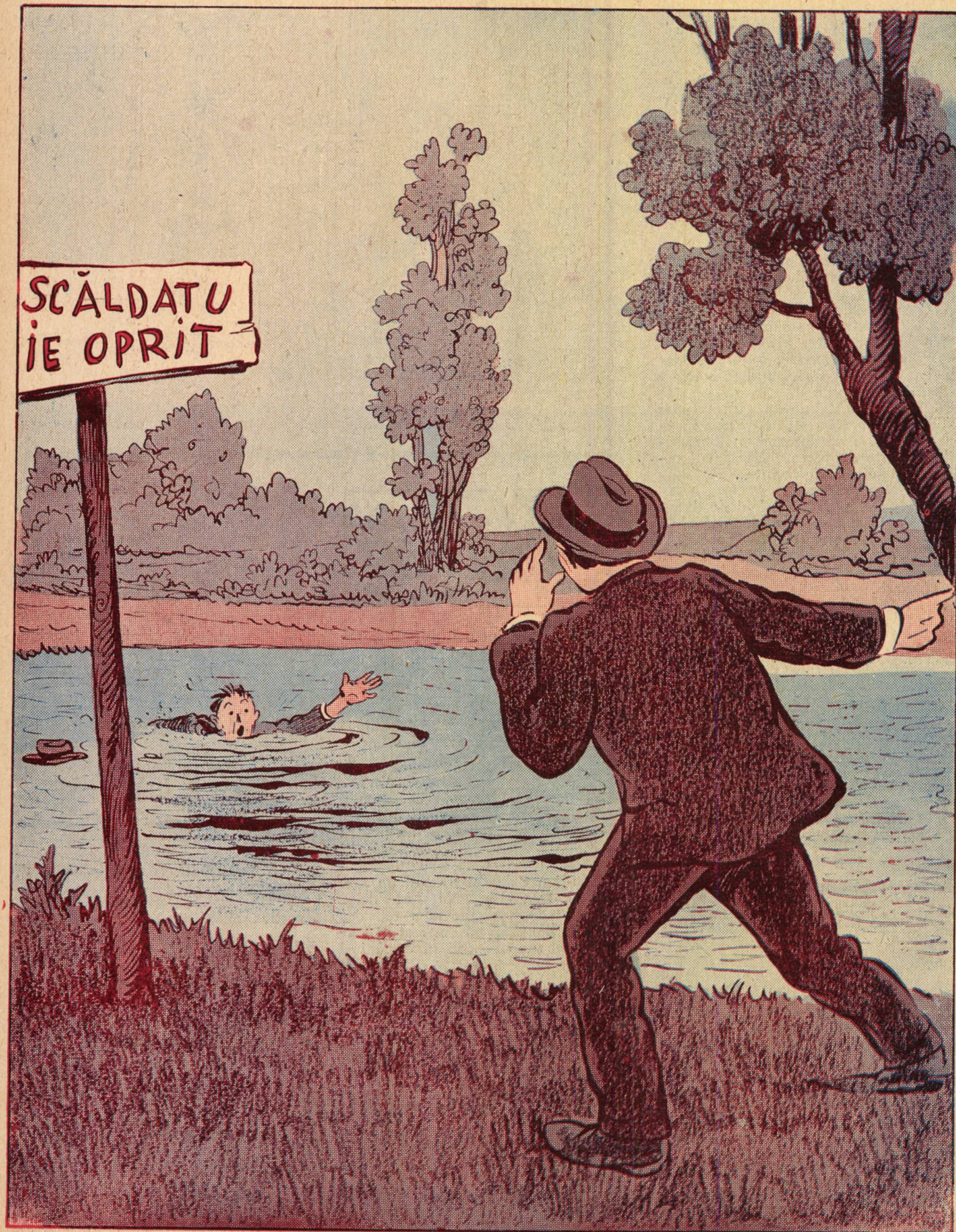
„ 120— „ 6 „

„ 65— „ 3 „

Pentru străinătate prețul dublu

CITIȚI

ILUSTRĂȚIUNEA ROMÂNĂ

- Dar nu fac bae! Mă inec!
- Atunci grăbește-te! Uite că vine gardianul!...

— Ce țipi așa omule? Ai noroc! Sunt doctoriță...

25 OCTOMBRIE

Tribunalul Ilfov

spun ziarele, a amânat pentru data de 30 Ianuarie desbaterea procesului de răpire de minore și fals de pașaport, în care e implicat N. D. Cocea. E un capitol inedit al romanului „Pentru un petec de negreață”.

Premiul național

pentru literatură n'a fost decernat încă anul acesta.

Este un fel de a se feri de greșală al ministerului instrucțiunii, pe care-l aplaudăm fără rezervă.

Lupta voevozilor

Parchetul local, spune „Universul” a fost sesizat cu anchetarea reclamațiilor făcute de cei doi frunțași ai acțiunii pentru propășirea neamului țigănesc în România: Gheorghe Niculescu și Gh. Lăzurică cari s'au ocărat, bătut și calomniat unul pe altul într-o cârciumă populară tocmai când consolidau mai vârtos fuziunea celor două nații de romi.

Se spune că lupta celor doi voevozi a fost cu adevărat epică. De o parte și de alta au curs injurături, pumni și vreo câteva kilograme de scuiat care, se știe, este arma națională a romilor.

După care cei doi beligeranți și-au spart diblele în cap.

Târnăcopul roșu

Ilustrul fost primar al Capitalei, care a plecat din fruntea municipiului cu regretul de a nu-și fi putut desăvârși opera edilitară, a aderat de curând la o asociație înființată proaspăt: *Amicii uniunii republicelor socialiste sovietice*.

Acastă asociație își propune să înlesnească șederii de mai lungă durată acelor români cari ar vrea să plece în Rusia pentru... studii.

Nu știm ce ar putea să studieze d. Dem. Dobrescu în țara vecină, căci în materie de distrugere a dovedit că nu-l poate întrece nimeni, dar credem că voiajul d-sale ar fi profitabil pentru toată lumea.

Cu o condiție: să fie cât mai lung și, dacă se poate, fără întoarcere.

Emigrarea ieșenilor

După o statistică a biroului populației din capitala Moldovei, un nu-

măr de 270 de ieșeni au părăsit definitiv orașul pentru a se stabili în București. Aceasta numai în luna Septembrie.

Dintr-o altă statistică rezultă că Bucureștii adăpostesc vre-o 40.000 de ieșeni laștrăși de mitul fabulos al pseudo belșugului de pe malurile Dâmboviței.

Este, dacă vă mai aduceți aminte, emulația irezistibilă provocată de d. G. Topârceanu, care a descălecat cândva pe meleagurile muntenești împreună cu inenarabilul său geamantan — pe vremea aceea gol — atras de mirajul aceluiași Eldorado.

Dar d. Topârceanu a fost un om norocos. D-sa a putut spune la un moment dat, fericit și desinvolt:

*Rămâi sănătoasă cucoană
Că-mi iau geamantanul și plec...*

Emulii d-sale de astăzi vor pleca fără geamantan, care va rămâne amanetat pe undeva.

Căci premiile naționale de literatură — a se vedea mai sus — se acordă mai greu și cu ceva mai multă circumspecție.

Dâmbovița

Dâmbovița va fi acoperită, spun ziarele, dela hale și până la Palatul de justiție, cu un planșeu de beton.

Acuesta din motive cari interesează circulația și... igiena.

Pentru acest din urmă motiv însă suntem de părere că ar fi putut fi acoperită în întregime.

Căci numai astfel vom scăpa de obsesia permanentă și întristătoare a unei parodii pe care n'a semnat-o d. Topârceanu, dar pe care o știe toată lumea:

*Dâmbovița-apă murdară
Cin'te bea, ia sare-amară...*

Moda cămășilor

Mussolini ne-a obișnuit cu cămașa neagră. În urma lui câțiva din compatrioții noștri au creat o falangă de cămăși albastre, verzi, cafenii, apoi a venit celebrul Hitler cu cămășile sale brune; și iată că acum se aruncă apariția altor culori din diverse state ale Europei, pe care secretul profesional cât și discreția diplomatică ne împiedică să le numim.

Acestora le strigăm bravo! Și acestui strigăt de entuziasm adăugăm un altul: *Toată lumea în cămăse!*

Ar fi chiar timpul, în adevăr, să terminăm cu moda actuală; nu mai

vorbim despre costumul masculin care e personificarea însăși a confortului și urâteniei. Credem că a venit momentul să aruncăm toate vechiturile de pe noi la muzeul accesorilor.

Ora cămășei a sunat.

Câțiva au găsit de cuviință să se facă nudiști. Dar aceștia, întrec orice măsură. Nu că noi condamnăm nudismul, contrariul; numai că această ținută cere calități pe care nu toată lumea le posedă și rari sunt aceia cari le pot întruni.

Nudismul nu e rezervat decât unei elite. În timp ce cămașa convine tuturor.

Cămașa la grași și slabi.

Ea învâluie majestos pe borțos, dă amploare slăbănogilor, adaogă grație tinereței, aduce demnitate bătrâneții, scoate în evidență mușchiulatura voinicilor, avantajează pe cei slabi, sdaogă picanterie sau potolește arderea caracterelor desfrânate.

Cămașa e ușoară, practică, elegantă și drăguță. În plus cămașa este egalitară și democratică. Nu mai rămâne decât să se facă din ea o uniformă mondială.

În ceea ce privește colorarea, e chestie secundară. Ea poate fi tricoloră pentru patrioți, galbenă pentru șefii de gară și trandafirie pentru cei născuți sub semnul lui Venus.

Popoare care citiți rândurile de mai sus, veți ști acum ce aveți de făcut.

Adăugăm că pentru timizi, deschidem la noi acasă un curs de antrenament unde cei sfioși vor fi vindecați în câte-va lecțiuni.

Aceste cursuri sunt rezervate exclusiv doamnelor încă tinere.

Fraze curente de Sf. Dumitru

— Mă mut! Am găsit un apartament foarte ieftin, foarte curat, confortabil, central și cu o vedere admirabilă! Cum? Vrei să știi unde? În etajul al șaptelea al unui blok-house... În schimb văd dela fereastră bucătăriei Palatul telefoanelor și Foișorul de foc.

— Nu mă mut, dragă! Plătește o chirie enormă, stau departe, n'am lumină electrică și nici cel mai mic confort, dar nu mă mut! E prea mare bătae de cap!

— Ași fi stat mai departe în apartamentul din Sălcilor. Dar fiica proprietarului s'a apucat să învețe piano și toată ziua eram nevoit să ascult game, game, game...

— Cât? Șaptezeci de mii? Crezi că l'am omorît pe tata? Nu uita, cucoană, că statul îmi plătește o leafă de 3500 lunar din care aproape jumătate cheltuești tu cu toaletele tale. Trebuie să te mulțumești cu o odae și sală la Dămăroaia. De ce plângi acum ca o găscă?

— Am găsit un apartament, dar proprietarul mi-a cerut cât nu face sub pretext că e aproape de Bellu, adică încă un confort care se adugă la celelalte.

— I-am spus să se mute... Să vezi: are o jaură de câine care-mi murdărește crizantele... Ei și? Și dacă e subdirector la ministerul de războiu?

— Mersi dragă! Să trăiți și voi! Dar nu ca mine! Sunt un ghinionist! Nu cred să existe mai mare nemorocire decât să te cheme Mitică și să-ți serbezi onomastica pe stradă, cu camioanele încărcate!... Și când te gândești că asta se întâmplă în fiecare an!

— Costică, ai împachetat bine sticlele cu bulion? Să nu se spargă vreuna că e vai de capul tău!

— Ce-i de făcut? În camion nu mai e nici un locșor! Sunt de părere să iei tu coșul cu rufe, pendula și bideul. Sunt ușoare și e numai o palmă de loc!

— Mi-a plecat cu chiria neplătită, dar ducă-se! Bine că am scăpat de dânsul!

— Ce, ești nebună? Să pui în odaia copiilor tabloul „Leda cu lebăda” sub pretext că nu mai e loc la noi în dormitor?... Ești indecentă, dragă!

— Frumos apartament! și ieftin: dar decât să stau cu soacră-mea într-o curte — că ea l'a găsit — mai bine lipsă!

ENERGII PIERDUTE!...

— Ce câștigi alergând astfel?

— Nimic!

— Ei bine, îți dau cinci lei să-mi duci o scrisoare la poștă!

O P T I M I S M

— După cum văd, vorbiți despre optimism, zise Nae Potcovescu așezându-se la masa celor doi prieteni.

— Intr'adevăr...

— Să-mi dați voce să vă spun că nu știți ce e aia... Eu, Nae Potcovescu, am avut un prieten care merita cu adevărat epitetul de optimist... Il cheama Furnică... Aristide Furnică... L'ați cunoscut?

— Nu... nu...

— Atunci, ascultați! În orașul în care trăia prietenul meu, un comitet de doamne a organizat într-o bună zi o loterie pentru ajutorarea șomeurilor. Ca de obicei s'au vândut vreo 10.000

de bilete. Câștigul cel mare era un automobil Peard.

Aristide Furnică, solicitat de una din doamnele din comitet, a cumpărat un bilet și chiar a doua zi a început să-și construiască un garaj în curtea caselor lui. Ceva mai mult s'a apucat să învețe să conducă și cu două zile înainte de tragerea loteriei era în posesia unui carnet reglementar de șofer... Furnică este, fără contest, omul cel mai optimist pe care l'am întâlnit în viață.

— Un astfel de om am cunoscut și eu, zise Grigore Pușculescu... Il cheama Pastramă... La drept vorbind asta era

o poreclă. I se zicea astfel fiindcă era slab prăpădit și n'avea nici după ce să bea apă. Adevăratul nume nu i l'am cunoscut niciodată. Știu însă că trăia din venitul modest al unei slujbe de bibliotecar particular.

Acest Pastramă era omul optimist prin excelență. Făcea proiecte fabuloase și nu neglija niciodată să spună:

— Bun e Dumnezeu!

Într-o bună zi însă, a fost concediat din slujba care-l hrănea ani de zile de-a rândul. Nu avusese precauția să pună un ban deoparte, căci omul optimist nu e econom și chiar în seara licențierii lui din serviciu, s'a văzut muritor de foame.

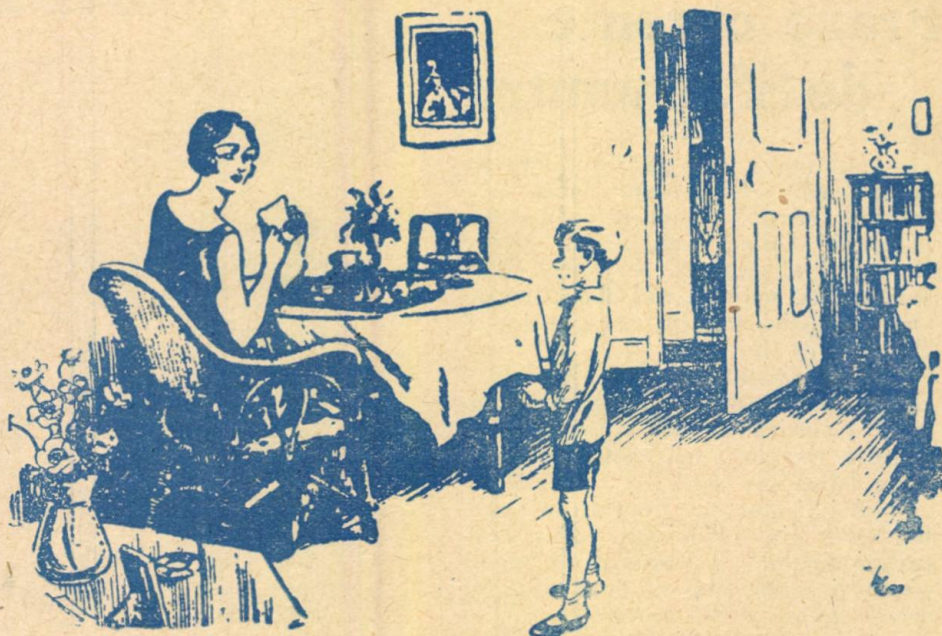
Dar nu și-a pierdut curajul. Cu optimismul robust care-i era propriu, s'a dus la cel mai mare restaurant din Capitală și a comandat o duzină de stridii...

— Fără bani?

— Da.

— Bine, dar la plată?

— Aici e aici! Ca un adevărat optimist ce era, făcea socoteala să plătească cu perlele pe cari le va găsi în stridii.

— Bine, Toto, dar eu nu ți-am spus să aduci prăjituri de-astea.

— Nu, mămiço, dar domnișoara dela cofetărie m'a întrebat „ce doresc”.

Poveste rusească

Poveste fără cuvinte.

Țarul Nicolae I, reîntorcându-se într-o dimineață, după o vizită făcută uneia din fiicele sale, zări în fața palatului imperial pe un tânăr care fuma o țigare de foi. Țarul nu putea suferi mirosul de tutun și se adresă necunoscutului:

— Ești strein, domnule?

— Da, domnule general, răspunse tânărul; am sosit azi de dimineață dela Paris.

— Atunci, mi-ai știu desigur că fumatul e oprit pe străzile Petersburgului. Te previn, ca să nu ți se întâmple vreo neplăcere.

— Mulțumesc, domnule general.

Și francezul aruncă țigarea.

Dar dacă fumatul era oprit, nici să vorbești cu Țarul nu era voie.

Imediat după depărtarea Suveranului, doi agenți secreți arestară pe călător și îl duseră la cea mai apropiată circumscripție polițienească. Timp de zece ore bietul om fu nevoit să-și petreacă timpul în tovărășia vagabonzilor, bețivilor și hoților de rând.

Un inspector de poliție luă cazul în cercetare:

— Cine ești d-ta?

— Mă numesc Durand și viu din Paris.

— Ce cauți în fața palatului imperial?

— Mă plimbam. La un moment dat mi-a ieșit în față un general care mi-a spus că fumatul este interzis pe străzile orașului și m'a sfătuit să arunc țigarea. Ceeace am și făcut, dealtfel.

— Știi cine era generalul care ți-a vorbit?

— Nu. Nu l'am văzut niciodată până acum.

Inspectorul puse pe francez în libertate și făcu un raport amănunțit al afacerii, pe care-l trimise șefului secțiunii a treia.

Acesta, temându-se că streinul se va plânge la ambasada Franței, ceea ce ar fi provocat un conflict diplomatic, își zise că nu e rău să pună în curent pe împărat cu ceea ce se întâmplase.

Împăratul, foarte afectat, dădu ordin să-i fie adus francezul, căruia vroia să-i exprime personal regrete pentru toate neplăcerile ce le întâmpinase.

Trimisul Țarului se prezintă la hotel. Văzându-l, francezul înmărmuri. Se și văzu surghiunit în Siberia și blestemă în gând ceasul când s'a hotărât să viziteze imperiul moscovit.

Nu se liniști decât atunci când Țarul îi explică greșeala funcționarilor săi.

— Uită, te rog, acest neplăcut incident, adăogă Nicolae I. Iar dacă mai rămâi câțva timp în Rusia, voi fi bucuros să-ți dovedesc că nu suntem atât de feroși, precât se spune.

— Din moment ce Majestatea Voastră îmi dă voie, zise Francezul, aș avea o mare rugămintă...

— Și anume?

— Deacum înainte, dacă mă întâlniți pe stradă, vă rog să nu mă mai salutați!

Centura de castitate

Incins la șold cu glorioasa-i spadă,
Învesmântat în zale și armură,
Pornește astăzi, dornic de bravură,
Ilustrul cavaler în cruciadă.

Va fi o grea și lungă aventură,
Dar ca să nu se 'ntâmpale ca'n baladă.
Să vie-un trubadur cu-o serenadă,
Aplică Esmeraldei o centură.

Și ea privind pe soțu-i ce agale,
De teama dezonoarei conjugale,
Ermetic zăvorește-a lui comoară,

Gândește 'n mintea-i scurtă de femeie:
— Ce nătărău! Par'că e 'ntâia oară
Când potrivesc la lacăt altă cheie!

Valeriu Urzică

Poveste scoțiană

Glad Therefore este scoțian și ca toți conaționalii săi, nu cheltuește nici o centimă fără rost. Dacă să întâmplă vreodată să primească o scrisoare nefrancată dela cineva, durerea sa nu cunoaște margini.

Cele câteva rânduri de mai sus, erau necesare pentru înțelegerea celor ce vor urma.

Într-o zi, Glad Therefore primi din partea bunului său prieten Georges Ward, scoțian ca și dânsul, o scrisoare nefrancată. Să refuze scrisoarea nu putea, căci s'ar fi putut să conțină o veste importantă. Plăti deci cu durerea în suflet cele câteva pence ale suprataxe și deschise plicul. Scrisoarea prietenului său era formată din trei cuvinte. Și anume:

Sunt sănătos, Georges.

Glad Therefore reflectă îndelung. Era cu neputință să accepte o astfel de farsă fără să riposteze.

Deaceia își procură o cutie solidă și de proporții colosale, o umple cu hârtii rânduie frumos, o legă cu sfoară, pecetlui legăturile și o trimise cu ramburs prietenului său Georges Ward.

Acesta, tentat de greutatea și respectabilitatea pachetului — putea să refuze un colet atât de atrăgător? — plăti fără să crâcnească cinci șilingi, valoarea rambursului, și câțiva pence pentru transportul la domiciliu.

Ajuns acasă, după ce a desfăcut cu mare greutate sforile, sigiliile și desfășurând cutia de carton, găsi în ea un bolovan enorm și o scrisoare cu aceste câteva rânduri:

Dragă Georges,

Știrea că ești sănătos, mi-a ridicat această piatră de pe inimă.

al tău

Glad Therefore

INCHIRIERILE

- Cu cât închiriați apartamentul cu balcon?
- Patruzeci și opt de mii...
- Hm!... Și fără balcon?

Micile bucurii ale vieții

Să-ți auzi soția reproșându-ți timp de ani de zile la rând, că ai avut o mică aventură, chiar în primul an de căsnicie, cu o femeie elegantă, dar, bine înțeles, mai puțin „bine” decât ea.

*

Să încredințezi un roman pe care l'ai revăzut și pieptănat timp de câțiva ani unui editor care să-l țină doi ani în sertar fără să-l dea la cules și fără să-l restituie, sub pretext că e o capodoperă căreia trebuie să-i vină rândul odată și odată.

*

Să faci timp de șase luni curte zadarnic unei ingenuie delicioase, pentru ca să descoperi apoi că e o lesbiană năravită.

*

Să găsești cu mare greutate locuri pentru concertul unui virtuoz pe

care îl admiri; să inviți câțiva prieteni înțeleghători în muzică; să te deștepti în ziua concertului la orele 4 dimineața, să muncești excesiv, să neglijezi de a bea după masă o cafea și să fii nevoit tot timpul serii să moțai, să caști și să lupți cu somnul pentru a nu întrerupe sonata cu un sforăit sonor.

*

Într-o noapte caldă de vară evocatoare de voluptate și iubire fizică, să-ți auzi prietena spunând că vrea să meargă în cel mai strâmt și mai afumat dintre localurile de noapte. Să petreci cu ea două ore într'un astfel de local, s'o auzi spunând apoi că e o speluncă îngrozitoare și că „ea ți-a spus-o dela început”.

*

Să urmezi cu religiozitate la Bursă, sfaturile unui cunoscut om de finanțe; să pierzi într-o singură zi

două treimi din averea strânsă penibil într-o viață întreagă și să auzi după o lună pe sfătuitoarea d-tale mirându-se că nu ai vândut la timp ca și dânsul. Să-ți spună apoi că a uitat să te prevină.

*

La ora când prietena ta ți-a spus că se duce să viziteze o mătușă bolnavă care locuiește în parcul Bonaparte, s-o întâlnești pe strada Gramont.

*

Să citești într-o vespasiană publică o inscripție de felul acesta: „Ah! ce bine e aici seara, pentru bărbații trecuți de patruzeci de ani!”

*

Să întreții o girls dela Tânase și s'o auzi tot timpul laudând virtuțile acestui cetățean.

*

La un ceai-dansant să schimbi priviri timp de o jumătate de oră cu o femeiușcă nostimă, care nu are aerul să spună nici da, nici nu și să vezi apoi că nu a filtrat decât ca să-și treacă timpul în așteptarea unui bărbat mai tânăr și mai frumos decât tine.

*

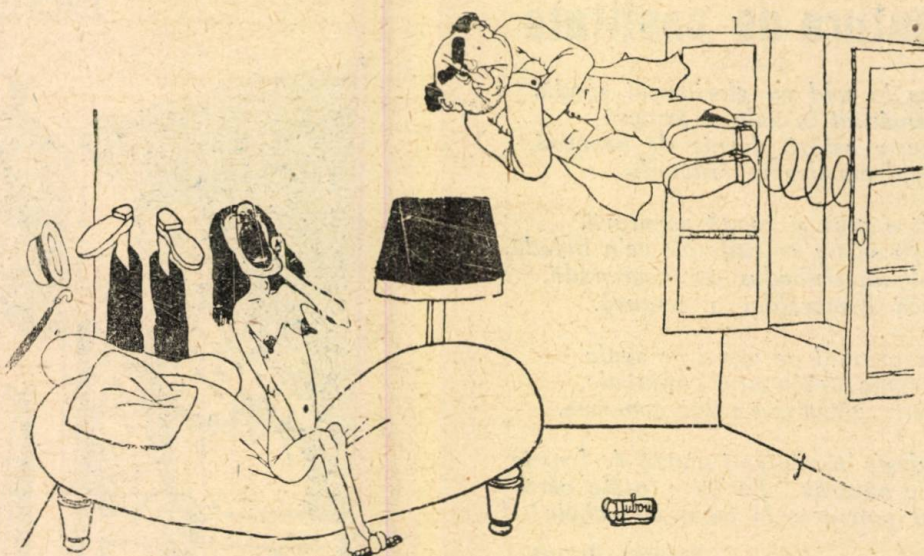
Să fii obligat să părăsești o prietenă cu temperament din cauza amuzantelor prejudecăți (la cari de altfel nu ții deloc).

*

Reintors în Capitală după o vilegiatură de două luni, să te gândești cu părere de rău, pe timp de ploaie, la serile calde petrecute în vară în tovărășia unei femei frumoase dar plicticoase.

— Iartă-mă! Nu mi-am putut găsi ghitara.

Bărbatul sgârșit — Nu puteați face dragoste pe întuneric?

• OBIECȚELE PIERDUTE

(După Rip)

Orice om cinstit din fire
Este obligat să știe
Că la noi și pretulindeni
E o lege fistichie:

„Când găsești ceva pe stradă,
Spune-această lege, „du-te
„Și declară la biroul
„Obiectelor pierdute.

„Unde-un comisar te 'ntreabă
„Plin de morgă și emfază
„Cine ești și cum te cheamă
Și-apoi te avertizează,
— Dacă într'un an și-o zi
Nici un cetățean nu vine
Să reclame, conform legii
Ce-ați găsit, vă aparține.

Uneori ți se întâmplă,
Deși e cam de mirare
Să te ajute Providența
Să găsești o fată... mare.
Și-ascultând de o pornire
Spontanee și cinstită,
Faci la prima circumscripție
Declarația cuvenită.

Comisaru-ți strânge mâna
Intr'un chip foarte solemn
Te înscrie 'ntr'un registru
Și te 'nștiințează demn:
— Dacă într'un an și-o zi
Nici un cetățean nu vine
Să reclame, conform legii
Ce-ați găsit vă aparține.

Dacă te întorci acasă
Și găsești — moment fatal! —
Un ins în așternutul
Dumitale conjugal,
Fără de întârziere
Pleci la comisariat
Și istorisești cu patos,
Cum și ce fel s'a 'ntâmplat.
Comisarul te ascultă

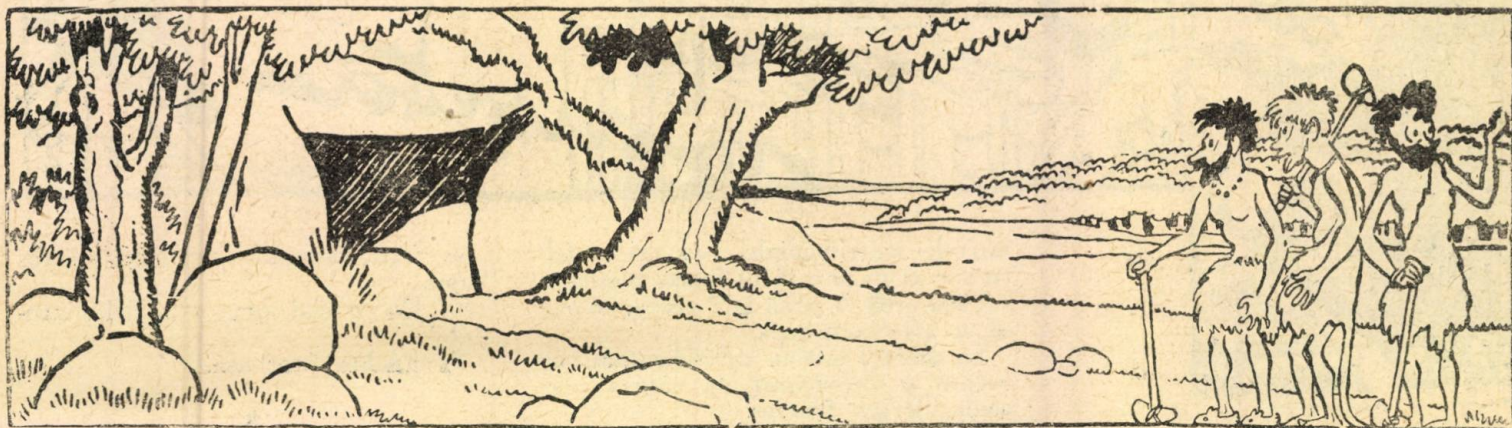
Ca un doctor pe bolnav,
Insemnează 'ntr'un registru
Și apoi răspunde grab:
— Dacă într'un an și-o zi
Nici un cetățean nu vine
Să reclame, conform legii
Ce-ați găsit, vă aparține.

Dacă Puiu Iancovescu
Vine într'o zi să spună
Că după efortări imense,
A găsit o glumă bună,
Comisarul îl ascultă
Neîncetător și sceptic,
Căci îl știe că-i din ăia
Cu „serviciul antiseptic”,
Iar la urmă se ridică
Respectabil și masiv
Și citește spre știință
Paragraful respectiv:
— Dacă într'un an și-o zi
Nici un cetățean nu vine
Să reclame, conform legii
Ce-ați găsit, vă aparține.

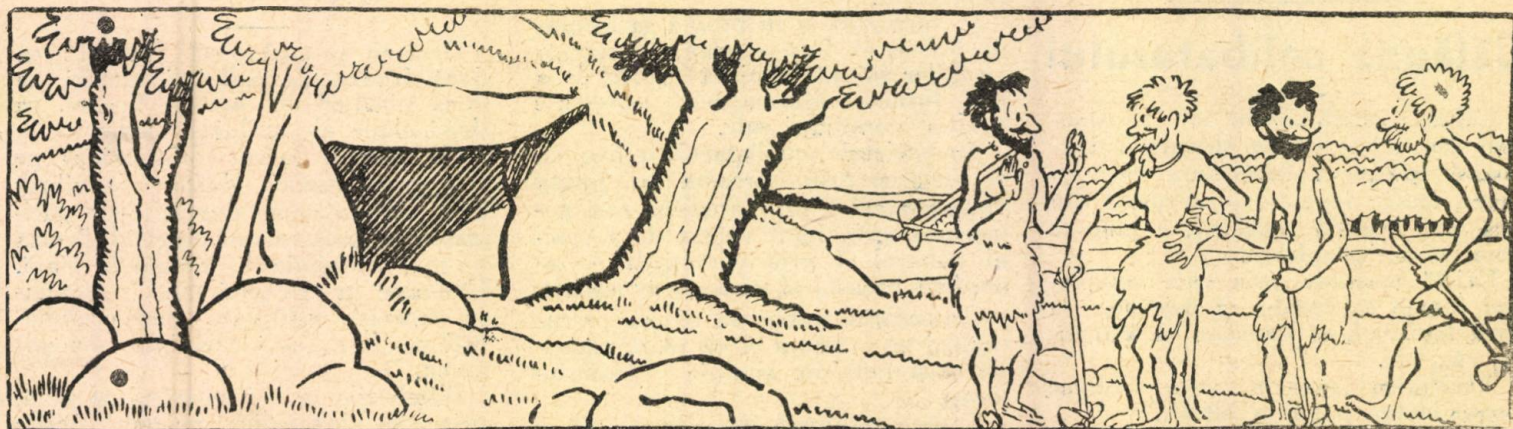
Dacă te însori, ca omul
Deși ești cam în etate,
Și constați după o vreme
Groaznica realitate,
Te prezinți fără zăbavă
Roș la față cum e racu'
Și declari plin de revoltă:
— Dom'le, l'am găsit pe dracu'!
Comisaru-ți strânge mâna
Pentru această cinste rară
„Și-apoi te avertizează:
Conform legilor din țară:
— Dacă într'un an și-o zi
Nici un cetățean nu vine
Să reclame, conform legii
Ce-ați găsit, vă aparține.

V. Zlatta

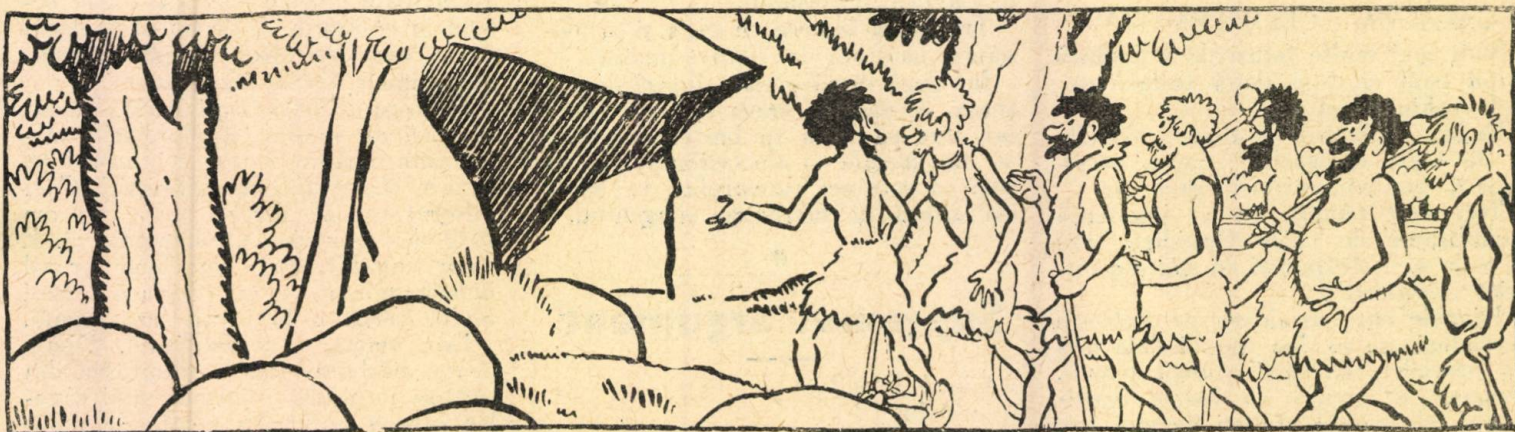
APARTAMENT DE INCHIRIAT IN EPOCA DE PIATRĂ

— Iată o peșteră care pare să fie de închiriat...

— Aici vom avea loc cu toții..

— Am putea chiar să subînchiriem...

— Dacă ne-am înțelege cu proprietarul!!

Catulle Mendés

Călăuza celibatarului

Călăuza candidatului la bacalaureat nu trebuie să fie singura din această categorie. Învățătura este un lucru foarte frumos și începând din cea mai fragedă copilărie, e bine ca omul să se instruiască.

Există manuale prin care cetățeanul învață să înoate, să doarmă, să facă foot-ball, să danseze, să mănânce, etc., etc.

Varietatea acestor mici volume poate merge până la infinit.

Iată câteva extrase dintr-o lucrare în curs de apariție, care se va intitula :

CALAUZA CELIBATARULUI

Sunt mai multe feluri de celibatari, după cum sunt și două testamente: Cel vechiu și cel nou.

Există celibatari de toate vârstele și de toate categoriile: pană, cocoș, ușoară, bautam, mijlocii, grei, etc.

Toți sunt pândiți cu o insistență supărătoare de către Cupidon, care ar vrea să-i străpungă cu săgeata numită „căsătorie”.

Diane care urmăresc pe Acteonii celibatari, nu se dau înapoi dela nici un procedeu, ca să-și ajungă scopul. Deaceia se impun, ca foarte folosite, cele câteva sfaturi de mai jos, pe care le oferim cu titlu grațios cititorilor noștri.

★

La bal, dacă dansatoarea este frumoasă și tangoul prea languros, lăsați-o imediat, pentru a invita la dans pe mamă-sa.

Efectul calmant se simte imediat.

Pe stradă celibatarul trebuie să meargă cu capul sus, dar cu ochii în pământ; în nici un caz nu trebuie să atragă atenția fetelor de măritat.

Purtarea unei verighete nuptiale este indicată, pentru că oferă o garanție și evită numeroase întrebări asupra singurătății în viață.

Ori-ce celibatar ca să scape de ten-

tativele matrimoniale de ori-ce fel, trebuie să ducă o viață foarte regulată.

Dela orele 5 până la 7 seara, trebuie să se afle la bodegă.

La orele 9 într'un café-chentant oarecare și inconjurat de câteva persoane de sex frumos.

La ora 3 dimineața pe stradă, în stare de ebrietate destul de bine caracterizată.

În zorii zilei și în propria sa locuință trebuie să facă sgomot, pentru ca vecinilor săi să le piară pofta de a mai furniza informațiuni excelente asupra moralității sale.

În societate celibatarul trebuie să se remarcă prin proasta sa ținută vestimentară, prin apetitul său nemăsurat, prin felul vulgar de a ciocni paharul și prin povestirea de anecdote proaste și unanim cunoscute.

Celibatarul trebuie să spună pretutindeni că e ruinat și că trage nădejde să-și îndrepte situația căsătorindu-se.

Trebuie să spună de-asemena că e prieten de toată ziua cu d-l Tranculași și că a fost coleg de școală cu d. Pavlică Brățșanu.

Trebuie să fumeze cu pipa și să mănânce usturoiu la fiecare masă.

Iar dacă după aceste sfaturi de urgență, se găsește vre-o fată de măritat care să cadă în brațele deschise — din greșală — ale celibatarului, să știți că este ori catastrofal de urâtă, ori atinsă de cretinism congenital.

★

Supremul argument

Cioc! Cioc!

— Cine-i?

— Deschide.

— La ora asta? Mută-ți gândul! Mă culc. Mi-am și scos ciorapii.

— Lasă-mă pe mine să-ți scot cămașa.

— Obraznicule! Caută-ți de drum.

— Te iubesc.

— Toți bărbații mă iubesc.

— Sunt gata să-mi dau viața pentru d-ta..

— Pleacă!

— Sunt tânăr...

— Și naiv. Pleacă!

— Sunt frumos!

— Și încrezut. Pleacă!

— Sunt bogat!

— Și prost. Dacă nu pleci imediat, chem să te dea afară!

— Sunt amantul prietenei d-tale Mimi...

— De ce n'ai spus asta dela început?

Și deschise larg ușa.

★

Gemenele

Gemene și amândouă la fel: ca două frunze ale aceleiași ramuri, ca două picături din aceeași licoare, ca două clape ale aceluiași clavier.

Un singur lucru diferențiază pe cele două surori: Marta n'a vibrat încă niciodată sub îmbrățișările pătimașe ale unui amant, pe când Tereza nu mai are nimic de învățat în viață. Cunoaște în cele mai mici amănunte suprema voluptate, căci nenumărați au fost acei cari i-au cucerit inima.

Plimbările în doi, noaptea pe lună, prin alei singuratice, nu sunt lipsite de primejdie. Căci pe alei sunt bănci. Și pe bănci...

Cu toate acestea, Tereza a fost cerută în căsătorie. Și de un altul decât acela, care i-a oferit brațul în parc, după unele jocuri inocente.

Deaceia e foarte neliniștită. Părinții, cari au înțeles că plimbările târzii prin noapte, au avut consecințe, sunt și ei tot atât de neliniștiți. Căci viitorul soț al Terezei nu e un om fără de experiență. Dimpotrivă. E chiar capabil să-și proclame brutal nemulțumirea și să desfacă fără multă vorbă o legătură dezonorantă.

Dar teama e nejustificată. Dimineața, bărbatul iese triumfător din camera nupțială, întocmai unui cavalier care a cucerit o cetate de neînvins.

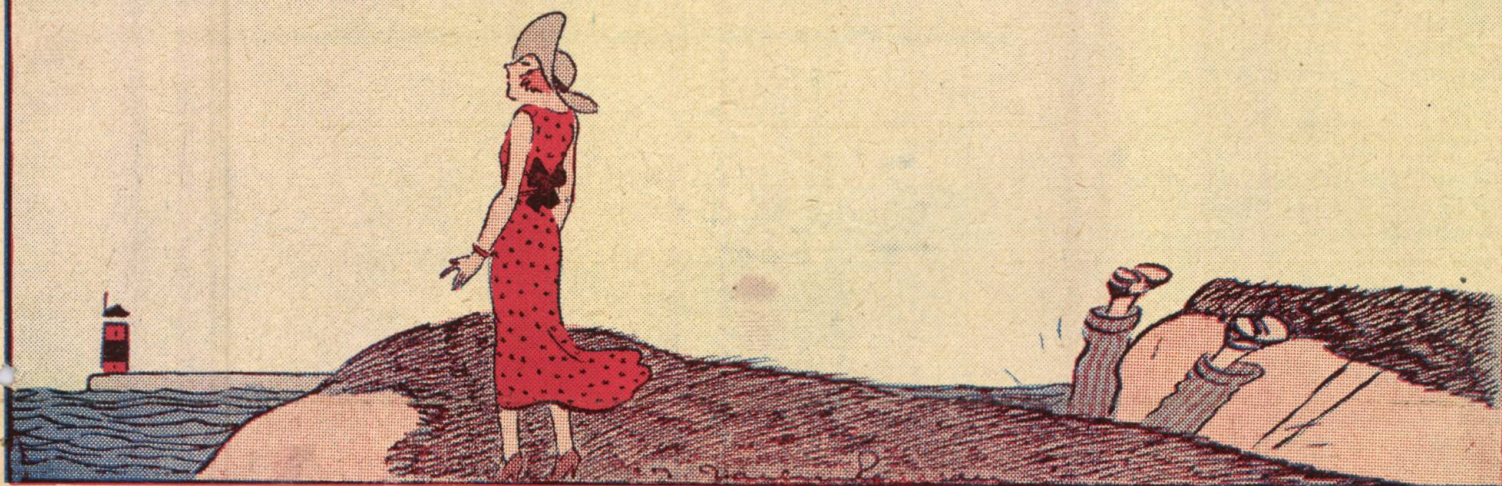
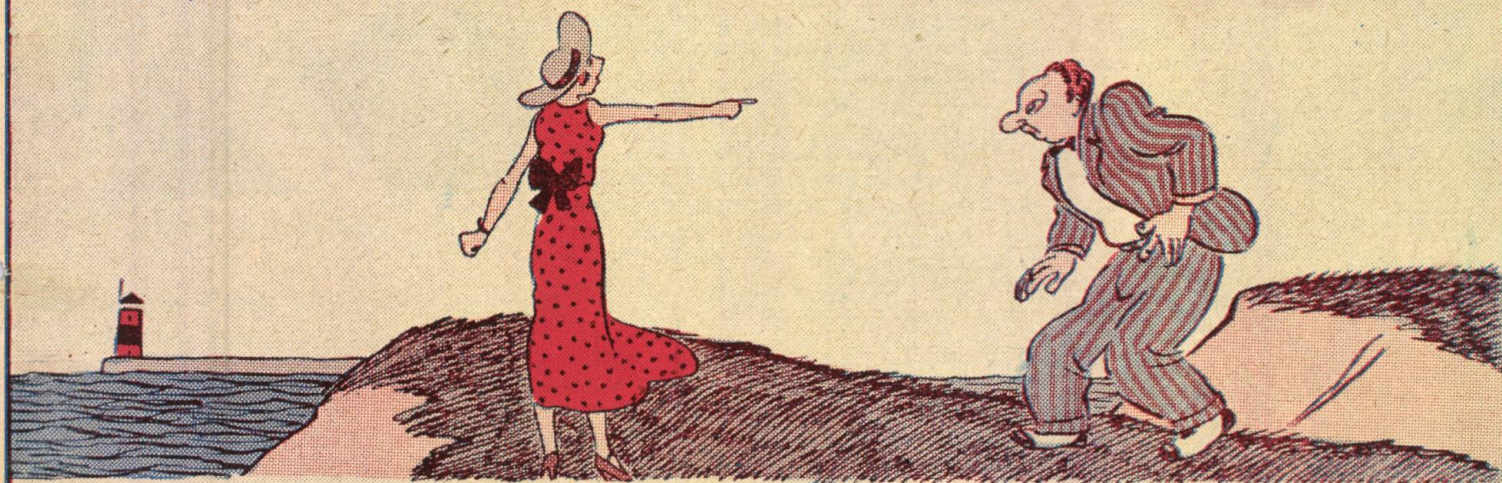
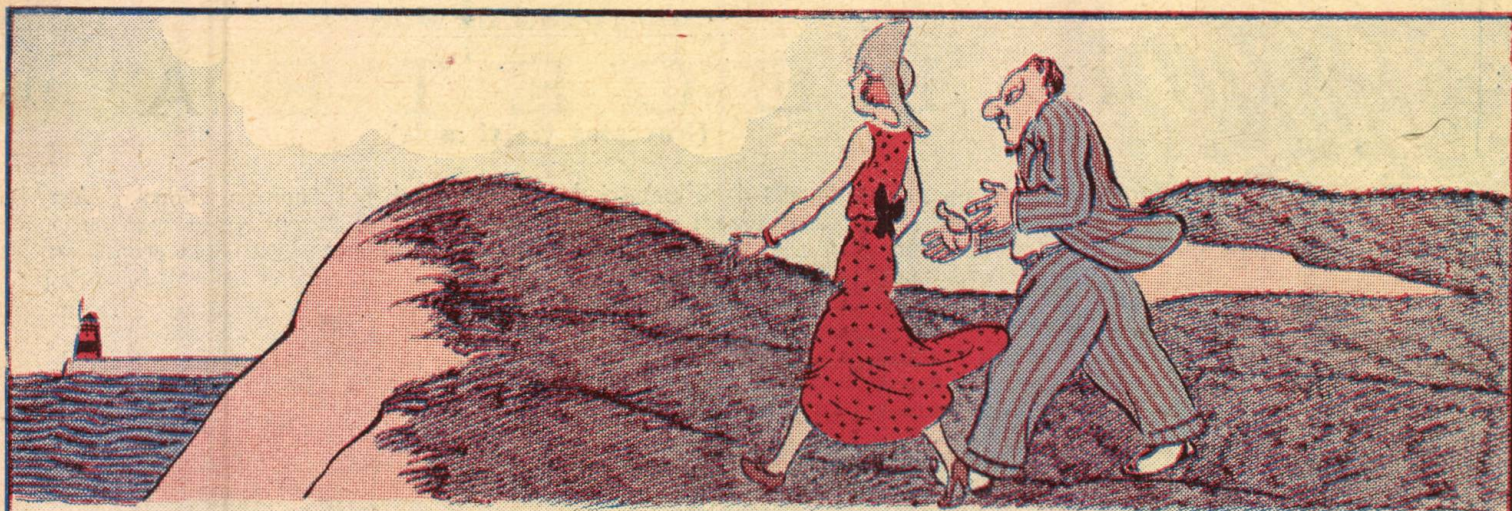
Fericirea părinților e atât de mare, încât nu se mai gândesc la plimbările nocturne din parc.

Dar, Tereza, tânăra căsătorită, se apleacă spre urechea surorii sale Marta și-i șoptește recunoscătoare:

— Mulțumesc surioară!

POVESTE FĂRĂ CUVINTE

Cam trasă de păr

P E C E T E A

(Povestea vieții mele)

— De ce pui mereu ceasul deșteptător să sune?

— Ssst! Vreau să-i fac pe vecini să creadă că avem telefon.

★

— Domnule comisar, dumnealui m'a făcut cartoafă.

— E adevărat domnule comisar. Dar acesta e un fel delicat de a exprima sentimentele mele față de doamna. Îmi plac, enorm cartofii.

★

— Ai pus peștele la fript fără să-l speli?

— Da. Credeam că aceste animale cari stau tot timpul în apă, sunt destul de curate.

★

Cântărețul, cântând pe scenă. — Dacăși fi o păsărică!...

Spectatorul. — Dacăși fi o armă de vânatoare!

★

— Dragă Isidor, te vei gândi acolo departe, la dulcea ta Rașelică?

— Sunt eu prufet?

★

— Ai avut succes în noul tău rol?

— Da. Când am strigat: Mor! la sfârșitul ultimului act, toată lumea s'a ridicat în picioare și a exclamat: Bravo!

★

— Porția de astăzi e mult mai mică decât cea de ieri.

— Unde ați stat ieri?

— Lângă fereastră.

— Lângă fereastră se servesc porții mai mari... pentru reclamă.

★

— Când mă gândesc că mi-ai jurat credință până la moarte!

— Cine știa că ai să trăiești atâta!

★

Tatăl. — Prea scumpe țigări fumezi băte! Eu fumez țigări mult mai ieftine!

Fiul. — D-ta, om cu nevastă și cinci copii, n'ar trebui să fumezi de loc!

M'am născut la 358 de kilometri de București, în casa tatălui meu. Se pare că am avut mai mulți tați.

Tatăl meu, vădov de timpuriu, era proprietarul unei importante fabrici de piei de cloșcă.

La 16 ani, aveam ca tovarășe de jocuri o fetiță de aceeași vârstă cu mine, anume Agata. Ea era frumoasă și tristă.

Într-o dimineață, tatăl meu îmi anunță căsătoria sa cu Agata.

Nunta avu loc câteva ceasuri mai târziu. Agata deveni deci mama mea.

A doua zi după nuntă, mama mă chemă în buduarul ei și îmi spuse:

„Fiul meu, tatăl tău și eu mine ne-am hotărât să te trimitem la liceul din orașul vecin. Vei lua trenul de 8.47. Învață bine. Înaltă-ți sufletul prin îngrijirea asiduă a intelectului. Studiază clasicii și meditează la vorbele înțelepților”.

Am plecat în aceeași seară.

La liceu, am fost un elev deplorabil. Eram ultimul la toate materiile. Buletinele mele trimestriale nu se compuneau decât din zeruri.

Din contră, aveam un gust imoderat, precoce și extraordinar pentru dragoste.

Gazda mea din oraș avea o cameristă foarte frumoasă și am fost foarte mult în grațiile ei.

Ceeace a trebuit să se întâmple s'a întâmplat.

Într-o dimineață în plină clasă, servitorul școlii îmi înmână o cutie. Cutia conținea un copil de sex masculin, în vârstă de câteva ceasuri, un biberon, o păpușe de cauciuc și o scrisoare care nu conținea decât aceste treizeci și șase de cuvinte:

„E copilul tău. Sunt prea săracă pentru a-l crește. Ți-l încredințez. Fă din el un om cinstit și bun. Nu te voi uita niciodată, dar nu căuta să mă rezezi. Adio. A ta prietenă:

Iulia.

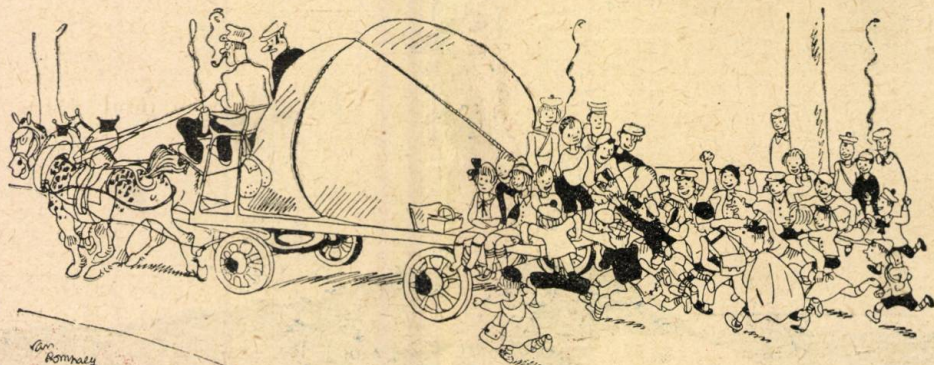
Pachetul mă încurca enorm. Am reasezat totul în cutie, am luat cutia sub braț și am plecat dela școală cu gândul să nu mă mai întorc niciodată.

Mergeam drept înaintea mea pe străzile întortochiate ale orașului. Ce trebuia să fac? Căutam un mijloc de

Tovarășă mea de jocuri...

a aranja lucrurile când o sclipire de geniu scăpăra din creierul meu: Crescătoarea de copii! Da, leagănul unde erau îngrijiți copiii naturali. Din câțiva pași am ajuns acolo. Înainte să-mi abandonez odrasla, am vrut să iau câteva precauțiuni spre

Vizitiul. — Ciudat! Am impresia că s'a agățat iar vreun copil la spate.

a-l putea recunoaște mai târziu, dacă se prezenta cazul.

În acest scop, am făcut în pielea burței copilului patru găuri longitudinale și paralele distanțate de câte cinci centimetri una de alta.

În aceste găuri, am introdus o sfoară lungă de treizeci de centimetri. Am înodat-o la capete, având grije să las câțiva centimetri pentru creșterea ce urma să se producă și, pe nodul astfel format, am aplicat o mare pecete de smoală neagră, pe care am apăsât inelul meu. Atunci când pecetea a fost bine întărită, am dat copilul la leagăn, am sunat plecând apoi cu lacrimile în ochi. Aveam ceva bani în buzunar. Nevoind să trăiesc ca un parazit, am început imediat o viață de muncă.

Când am avut 40 ani, tatăl meu muri.

Cu această ocazie, văduva sa, adică mama mea, îmi scrisese o scrisoare foarte afectuoasă.

Câteva luni după aceea, primii o nouă scrisoare prin care mă anunța că se remărita. Printre altele îmi scria: „Vino, scumpul meu copil. Noul tău părinte dorește mult să te cunoască.”

Plecai deci, fericit să-mi revăd mama. Am fost primit în chip fermecător.

Într-o dimineață, intrând pe neaște în cabinetul de toaletă al tatălui meu, îl găsi făcând gimnastică suedeză. Era întors cu spatele și gol ca o baletistă dela Tănase.

— Bună ziua, Jeane, îmi zise el.

— Bună ziua, tată, răspunsei.

El se întoarse.

De spaimă, căzui în bae. Ochii mei eșii din orbite erau fixați pe pântecul lui.

El urmări direcția privirii mele și surâse:

— Oh! nu-i nimic, făcu el. Pecetea pe care o vezi atârând de capătul acestei sfori a fost, se pare, pusă de tatăl meu în scopul de a mă recunoaște mai târziu, dacă întâmplarea ar favoriza.

Am căzut unul în brațele celuilalt:

— Tată, tu ești fiul meu!...

— Da, fiule, ești tatăl meu!

Situația era intolerabilă.

Fiul-tatăl meu și mama deciseră să divorțeze. Știind că mama mea nu-mi era mamă, ea îmi deveni peste noapte amantă.

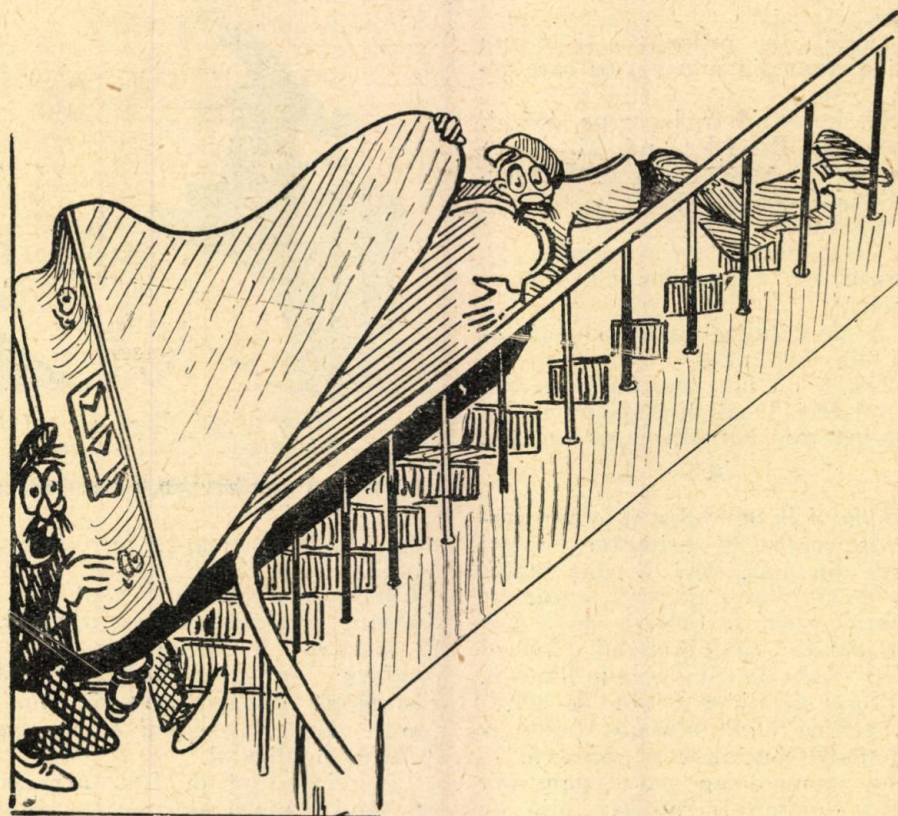
Nouă luni după aceea am avut un copil pe care l'am botezat Jean.

Și până astăzi încă nu știu exact dacă Jean e fiul ori fratele meu.

Trad. de Ionel Trif

CEI CARI CARA

— Ce dracu or fi găvind oamenii în instrumentul ăsta?

I O N E S T I I

Plutarh Ygrec e un om de litere. Bucătăreasa lui, bărbierul, tutungiul din colț și vânzătorul de ziare, știu toți că „scrie”.

Croitorul lui chiar, căruia nu i-a spus nimic, a sfârșit prin a observa și el.

Plutarh Ygrec se hotărî într-o zi să țină o conferință care să-l facă cunoscut marelui public. Conferința trebuia să aibă următorul subiect: *Influența istoriei grecești asupra moravurilor moderne: Paris considerat ca inventatorul menajului... în trei.*

Deunăzi veni la mine și-mi zise:

— Dragul meu, vreau să-ți cer un serviciu. Tu ai frac și-mi poți fi de folos. Am închiriat o sală mică de teatru unde voi ține conferința despre care ți-am vorbit. Tu vei sta la control, iar câștigul îl vom împărți.

Am acceptat.

Ca să fiu sincer, primul discurs al amicului Plutarh a obținut un desult de mare succes. Sala a fost plină. Copiasem cu câteva zile înainte, toate numele din cartelele noastre de adrese și am trimis tuturor cunoscuților noștri, invitații pentru prima ședință. La sfârșitul conferinței, Plutarh veni spre mine și îmi zise, nu fără oarecare îngâmfare:

— A mers foarte bine. E curios cât de repede poate deveni cineva celebru.

A doua conferință n'a fost tocmai atât de strălucită. Pentruca să măresc numărul spectatorilor, m'am așezat și eu în sală.

Eram opt inși în total. Instalasem câte o persoană în fiecare loje, iar eu m'am postat în primul rând. Atmosfera era foarte intimă. La sfârșit, am crezut de cuviință să mulțumesc unui domn bătrân care-și plătise biletul.

Plutarh Ygrec își manifestă dorința de a nu-și ține și a treia conferință în aceleași condițiuni.

Din cartelele noastre de adrese nu rămăsese decât două persoane neinvitate. Admițând că am fi trimis câte zece locuri fiecăreia din ele, tot n'am fi avut mai mult de douăzeci de spectatori în sală. De altfel, Plutarh și-a adus aminte la timp că una din cele două persoane decedase între timp și că cealaltă fusese condamnată la câțiva ani închisoare, cu o lună de zile mai înainte.

Trebuia să găsim cu orice preț spectatori.

Am propus lui Plutarh să convoacă în bloc, toată magistratura orașului, dar ideea nu era practică, de oarece aceștia, cunoscându-se unul pe altul, efectul ar fi fost deplorabil.

De odată, Plutarh își luă pălăria și plecă.

Se întoarse peste câteva minute cu

un anuar și cu două sute cincizeci de plicuri.

— Scrie... îmi ordonă el și încep să-mi dicteze din anuarul cu care venise:

— D. Ionescu, str. Izvor no. 435, d. Ionescu, str. Belvedere no. 95, d. Ionescu, str. Rozelor no. 3 d. Ionescu, str. Popa Savu no. 320...

— Ce faci?

— Ce-ți pasă! Scrie înainte... D. Ionescu, str. Gemenilor no. 178, d. Ionescu...

— Ai de gând să inviți pe toți Ioneștii din Capitală?

— Da, și nu sunt mai puțin de trei sute opt zeci. Dacă nici așa nu facem sală plină, apoi nu știu ce să mai zic.

*

A doua zi la orele 8 seara eram instalat la control și primeam pe toți Ioneștii din oraș. Mici de stat, înalți, slabi, grași, blonzi, oacheși, soseau unul după altul și fără de voia mea m'am gândit că toți acești Ionești descind poate dintr'un singur Ionescu. Am rămas gânditor și plin de admirație pentru acest strămoș îndepărtat. Ioneștii continuau să sosească.

Când vreun domn mai elegant îmi întindea biletul, îi șopteam plin de deferență:

— Cu d. Ionescu am onoarea?

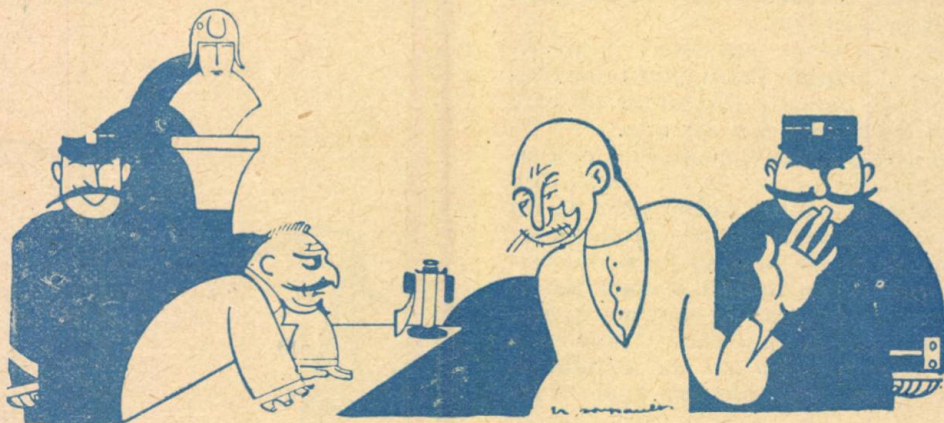
Și spectatorul se îndepărta măgulit că se bucură de o atât de mare popularitate.

Curând însă, un amănunt pe care îl prevăzusem de altfel, mă puse în incurcătură. Unul din noii veniți îmi zise:

— Sunt singur... Insoțitorul meu va veni peste zece minute. Vă rog să fiți atât de bun să-i arătați unde mă aflu. Numele meu este Ionescu.

Și spectatorul intră în sală lăsându-mă perplex. Încercam să-mi întipăresc în minte trăsăturile acestui domn. Părea înalt, slab și blond. N'aveam decât să cer, cui va veni să-l caute, un semn alment aproximativ.

Dar cinci sau șase Ionești mă rugară, rând pe rând, să le fac același serviciu.

— Mizerabile! Cum ai putut omorâ pentru cincizeci de lei!

— Ei drace! Cincizeci de lei, cincizeci de lei, se adună!..

Nici n'am încercat să le rețin fizionomia.

Când venea cineva să-mi spună: Eu sunt persoana pe care o așteaptă d. Ionescu... îi răspundeam fără să precizez: Intrați domnule... Il veți găsi lângă ieșire... vreau să spun în fund... lângă lojile... la stânga, spre dreapta publicului.

La orele 9 fără un sfert, în momentul când Plutarh se pregătea să iasă pe scenă, arunca o privire în sală. Era tixită. Lume peste tot. Ioneștii sunt mulți ca nisipul mării. Plutarh căpătase din nou acea încredere de sine, care-l susținuse la prima lui conferință. Părea foarte satisfăcut.

Eu am rămas la intrarea în sală.

Conferința începea bine. Plutarh făcu mare efect, anunțând titlul conferinței, când un domn sosi în fugă.

— Semn bun, gândii eu. Iată unul căruia îi este teamă să nu piardă conferința.

Domnul se opri în fața mea și îmi zise gâfâind:

— Controlorul, vă rog?

— Eu sunt, domnule.

— Nu cumva știi unde se află d. Ionescu? Repede te rog, repede! E grabnic!

— E pe acolo, domnule.

Și cu un gest larg arătai toată sala. Privirea noului venit scotoci prin

loji, balcoane, parter și descoperi în sfârșit în primele fotolii, pe cel căutat: un domn gras și foarte atent la conferință.

Începu să-i facă semne, dar domnul cel gras nici nu-l zări măcar.

— N'are importanță, spusei eu apropiindu-mă de cel întârziat. Instalați-vă aici... E ultimul fotoliu liber.

Fără să-mi dea vreo atenție, domnul care dădea semne de agitație, duse mâinile la gură în chip de megafon și strigă cât putu de tare:

— Hei, Ionescule! Ți-a luat foc casa!

Mișcată ca de un resort, sala întregă se ridică în picioare. Domnul cel gras se ridică și el.

Am încercat, dar zadarnic, să rețin pe spectatorii.

În mai puțin de un minut parterul, balcoanele, lojile, galeriile se goliră. În hall nu se auzea decât un singur strigăt:

— Psst! Ionescule!... Hei Ionescule!... Pe aici Ionescule!... Ionescule!... Ionescule!

Și din toate părțile răsăreau numai Ionești, cari se îmbulzeau spre ieșire.

Amicul meu Plutarh mă privi disperat:

— Ce dezastru! Trebuia să fi invitat pe toți Vasileștii.

Ce e fecioara?

Fecioara-i o revistă, x, y, dac'oți vrea; Să credeți că e justă asemănarea mea, Căci la revista asta oricare vagabond E'n stare ca să scrie articolul de fond.

Sofronie Ivanovici

El. — Draga mea, dacă nu voi putea veni la masă, îți trimit un biletel.

Ea. — De prisos! L'am găsit adimeauri în buzunarul hainei tale.

Reporterul. — Ce părere are Majestatea Voastră despre europeni? Regele african. — Nu știu, căci n'am mâncat încă.

Clientul din provincie

Localizare într'un act de VIRGILIU SLĂVESCU

— Urmare și sfârșit —

Preda. — Costumul d-tale. Stofă bună, croială elegantă. (*Pipăind stofa*). Ești foarte bine îmbrăcat. Felicitările mele!

Făgădău. — Vă bateți joc de mine, domnule doctor?

Preda. — Nici prin gând nu-mi trece. Imi place grozav costumul d-tale.

Făgădău. — Sunteți foarte jovial...

Preda. — Păi așa e sistemul meu. Trăiască veselie!... Așa! Și acum să vedem pulsul.

Făgădău. — Bate prea tare?

Preda. — Hm! chestie de apreciere! Scoate limba!... Destul.

Făgădău. — E grav, domnule doctor?

Preda. — Nu. Puțin cam încărcată. (*Îl ascultă la piept*).

Făgădău. — Câteodată simt așa... o greutate pe piept.

Preda. furându-i ceasul dela brâu. — Lasă că te ușurez eu.

Făgădău. — Imi faceți o rețetă?

Preda. — Pentruce?

Făgădău. — Fiindcă așa se face de obicei.

Preda. — Așa este... Dar nu trebuie niciodată să te lei după doctori. Sunt înțeleși cu farmacistii!

Făgădău. — Cum, d-vs doctorii din Capitală, nu mai prescrieți nimic?

Preda. — Nu. Lăsăm pe client să se vindece singur.

Făgădău. — Da, dar eu nu pot dormi noaptea.

Preda. — Scoală-te!

Făgădău. — Stomacul nu-mi funcționează bine.

Preda. — Nu mai mânca!

Făgădău. — Asta e tot?

Preda. — Da. Dacă-mi urmezi prescripțiile punct cu punct, te vindeci sigur.

Făgădău. — Sunt plin de speranță, domnule doctor. Mă simt întinerit.

Preda. — D-ta nu ești primul client pe care l'am vindecat.

Făgădău. — Imi pare rău că nu m'am arătat d-vs. dela început. Am făcut prostia să consult pe toți șarlatanii.

Preda. — Rău ai făcut.

Făgădău. — Când să mai viu pe aici?

Preda. — Când vrei. (*Aparte, în timp ce Făgădău se pregătește de plecare*).

Cum să fac să-i șterpelesc hainele?

Făgădău. — Vroiam să vă mai fac o întrebare d-le doctor.

Preda. — Anume?

Făgădău. — Am fost sfătuit să fac băi de aer cald D-vs. de ce părere sunteți?

Preda. — Nu fac două parale! (*Îi vine o idee*). Ba da! Sunt minunate! Nimic nu e mai eficace decât băile de aer cald. Trebuie să le începi imediat!

Făgădău. — Imediat?

Preda. — Da.

Făgădău. — Trebuie să mă dezbrac?

Preda. — Nici vorbă! Grăbește-te! Eu mă duc să prepar aparatul. (*Făgădău se dezbracă*). Așa! Acum intră aici și lungește-te pe canapea. (*Deschide ușa din stânga*).

Făgădău. — Să mă culc?

Preda. — Da, da... Înainte de bae, bolnavul trebuie să se odihnească. (*Impingându-l spre camera din stânga*). Ne-am înțeles. Stai așa întins timp de douăzeci de minute.

Făgădău. — Bine, domnule doctor. (*Iese*).

Preda, singur. — Am pus mâna pe costum.

Ghiță, intrând. — Unde-i clientul?

Preda. — Sst! E dincolo!

Ghiță. — De ce l'ai oprit?

Preda. — Păi, cum era să-l las să plece cu bunătate de hăinuțe?

Ghiță. — Pentru un costum de haine vrei să infundăm pușcări?

Preda. — Fii fără grijă! Clientul de colo crede că i-am salvat viața.

Ghiță. — Bine că am avut eu grijă să împachetez argintăria.

Preda. — Pune și hainele în pachet.

Ghiță, luând costumul lui Făgădău. — Așa. Acum mă duc să iau bibelourile din salon. Strânge și tu ce poți de pe aici!

Preda. — Las pe mine!

Ghiță. — Și repede! N'avem timp de

plădut. (*Ies amândoi, Ghiță în dreapta, Preda în stânga*).

Doctorul, intră. Iși aruncă pălăria pe scaun, așează valiza într'un colț și, și șterge fruntea de sudoare. — Bolnavii aceștia sunt de nesuferit. Sosesc la gara de Nord și iau un bilet... Mă instalez într'un compartiment și aștept plecarea trenului. Când deodată vine spre mine un funcționar dela căile ferate cu o telegramă: D-v. sunteți doctorul Bistureanu? a sosit o telegramă pentru d-vs. Deschid telegrama: „Nu vă deranjați. Bolnavul a decedat! Consultația inutilă“. Auzi d-ta! Să moară înainte de consultație. E scandalos! (*Intră Preda*).

Preda, aparte. — Hait! A venit doctorul!

Doctorul, zărindu-l. — Un client! Ce dorește domnul?

Preda. — Am venit... pentru... o consultație.

Doctorul. — Cu cine am onoarea?

Preda. — Viu din provincie... (*Se prezintă*) Făgădău... funcționar postal... Viu din partea d-nei Popărlan, clienta d-vs.

Doctorul. — A, da! Luați loc.

Preda. — Mulțumesc. Dați-mi voie să vă plătesc onorariul.

Doctorul. — Vă rog... nu e nici o grabă!

Preda. — E un principiu dela care nu mă abat niciodată. (*Îi dă 300 de lei*). Tot imi mai rămân două sute de lei.

Doctorul. — Astfel de clienți ași vrea să am în fiecare zi. (*Tare*). Vă ascult, d-le Făgădău.

Preda. — Să vedeți... Simt o indispoziție generală... junghiuri în coaste... slăbiciune în picioare...

Doctorul. — Să vedem. Scoateți, vă rog, haina.

Preda. — E necesar?

Doctorul. — Foarte necesar. (*Îl ascultă*). Nu văd nimic... (*Preda îi șterpelește ceasornicul dela brâu*). Nici aici...

Preda. — Cu atât mai bine! N'am venit la d-vs., decât ca să hniștesc pe nevastă-mea, care mă săcăia de dimineața până seara. (*Se îmbracă*). La revedere, domnule doctor! (*Aparte*). S'o șterg!

Doctorul, singur. — De mult n'am mai avut un client atât de comod... Unde o fi Ghiță? (*Sună*). De ce nu răspunde? I-am recomandat doar să nu plece nicăeri. (*Iese prin stânga*).

Făgădău, în ismene, deschizând ușa.

IN INSPECȚIE

— Să se ia măsuri ici... să se ia măsuri colo... Nu vorbește de cât să se ia măsuri.

— În cazul ăsta trebuia să pie cu un metru.

Mi se pare că doctorul m'a uitat aici. Să mai aștept puțin. (*Dispare*).

Doctorul, intrând. — Am fost furat! Argintăria a dispărut!... Bijuteriile, bijelourile furate! Unde e Ghiță? (*văzând sertarele dela biurou sparte*). Mi-au spart și biuroul!... Ce vandalizm!

Făgădău, ieșind din cameră. — M'am plictisit! Nu mai pot să aștept!

Doctorul. — Ce cauți d-ta aici domnule? De unde vii?

Făgădău. — Aștept pe doctor.

Doctorul. — În ținuta asta?

Făgădău. — Păi, el mi-a spus să mă dezbrac.

Doctorul. — Doctorul?

Făgădău. — Da.

Doctorul. — Când?

Făgădău. — Acum un sfert de oră!

Doctorul. — Ce neobrazare!

Făgădău. — Cum?

Doctorul. — Pretinzi că l'ai văzut pe doctor?

Făgădău. — Se 'ntelege.

Doctorul. — Și mi spui mie asta?

Făgădău. — D-tale și oricui ar întreba.

Doctorul. — Îți bați joc de mine?

Doctorul Bistureanu sunt eu.

Făgădău, aiurit. — D-ta? Atunci celălalt?

Doctorul. — Care celălalt?

Făgădău. — Doctorul de adineauri...

Doctorul. — Ascultă... e de prisos să te mai prefaci! După ce mi-ai furat...

Făgădău. — Eu?

Doctorul. — D-ta și complicitii d-tale!

Făgădău. — Sunt om cinstit domnule. Mă numesc Făgădău și sunt funcționar la poștă.

Doctorul, sarcastic. — Aha! D-ta ești d-l Făgădău?

Făgădău. — Da.

Doctorul. — Și vii — fără 'ndoială din partea d-nei Popărlan?

Făgădău, repede. — Chiar așa. D-na Popărlan m'a trimis...

Doctorul. — N'ai noroc amice... D-l Făgădău a plecat chiar acum de aici.

Făgădău, pipăindu-se. — A plecat?

Doctorul, scoțând un revolver din sertar. — Destul! Să nu crăcnești că te ucid ca pe un câine!

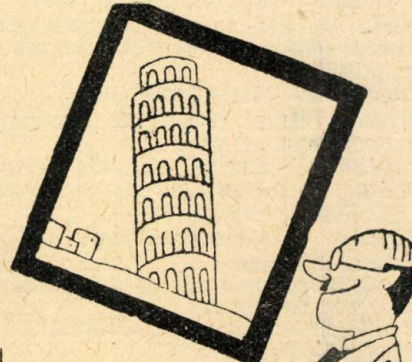
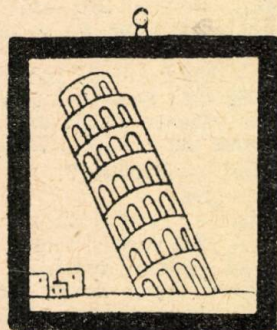
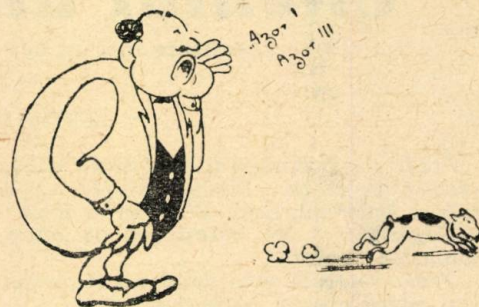
Făgădău, plângând. — Dar d-le, eu nu sunt hot!

Doctorul. — Destul! Te vei explica la poliție!

Făgădău. — Dumnezeu! Ce nenorocire!

Doctorul, la telefon. — Allo! Poliția?... Aici doctorul Bistureanu... Domnule comisar... m'au călcat hoții! Veniți imediat!... Da... Am plecat la ora... (*Vrea să scoată ceasul din buzunar, dar nu-l găsește*). Asta-i prea de tot! Tot protestând că nu ești vinovat, mi-ai șterpelit ceasul dela brâu! (*Făgădău cade într'un scaun*). Allo! veniți imediat! Am pus mâna pe hot! E un om primejdios! Dacă mai întârziati e în stare să-mi fure și pantalonii!...

Cortina se lasă în timp ce doctorul continuă să vorbească la telefon

Două păreri asupra felului de a atârna acelaș tablou.

• Parvum ethymologicum

Admirație. — Sentiment pe care-l încerci numai atunci când te afli în fața oglinzii.

Adulter. — Trinitate care nu e decât rareori un mister.

Album de autografe. — Și se spune că cerșetoria e interzisă.

Amiciție. — O umbrelă care se întoarce pe dos când e vreme rea.

Aniversare. — Ecou al timpului.

Arhivă. — Morga trecutului.

Ateizm. — Negație care nu valorează mai mult decât o afirmație.

Toamnă. — Post-scriptum-ul soarelui.

Balet. — Spectacol pentru surzi.

Botez. — Inrolare involuntară.

Bolnav. — Om care începe să aprecieze sănătatea.

Certificat. — Cheia falsă pe care o

dai unui servitor concediat, pentruca să poată pătrunde în casa vecinului tău.

Curaj. — Artă de a fi fricos fără să bage nimeni de seamă.

Declamație. — Discursurile unui partid din care nu faci parte.

Demagog. — Om care nu se gândește că indigestiile duc la dietă.

Demnitate. — Cuvânt al cărui singular nu e niciodată de acord cu pluralul.

Eunuc. — Un rol care ar putea fi agreabil dar fără tăcturi.

Frac. — Legătură care face adeseori mai mult decât cartea.

Istorie. — Ținerea registrelor în partidă dublă.

Imparțial. — Eunuc al gândului.

Inteligență. — Orologiu care înaintează în prima jumătate a existenței sale și întârziează în cealaltă.

Logică. — O uncealtă care se vinde întotdeauna fără modul de întrebuințare.

Leagăn. — Rău de mare artificial.

Moștenitor. — Un vânător care ridică vânatul doborât de un altul.

Noapte. — Timp care se poate consacra și somnului.

Opoziție. — Un fel de biciu al calului statului.

Păcat. — Mărturisit, e pe jumătate iertat; ascuns este iertat pe deantregul.

Plebiscit. — Carte (de alegător) forțată.

Prefect. — O uniformă care tinde să se transforme în livrea.

Pudoare. — Frunză de viță cu „a jour“.

Rude. — Dușmani pe care ți i-a hărăzit natura.

Războiu. — Epidemie artificială.

Retractare. — Burete care ștergând murdărește mai mult pe cel care îl întrebuințează.

Sănătate. — Plantă rară pe cari medicii n'au izbutit s'o distrugă cu desăvârșire.

Savant. — Om care a parvenit să știe cât este de neștiutor.

Scepticism. — Dreptul de legitimă apărare al rațiunii.

Șampanie. — Mult sgomot pentru nimic.

Serviciu. — Se uită tot atât de ușor ca și umbrelele.

Sinecură. — S'ar putea spune o femeie căreia-i iei zestrea fără s'o... săruși.

Sinucidere. — Cea mai grea evadare cu puțință.

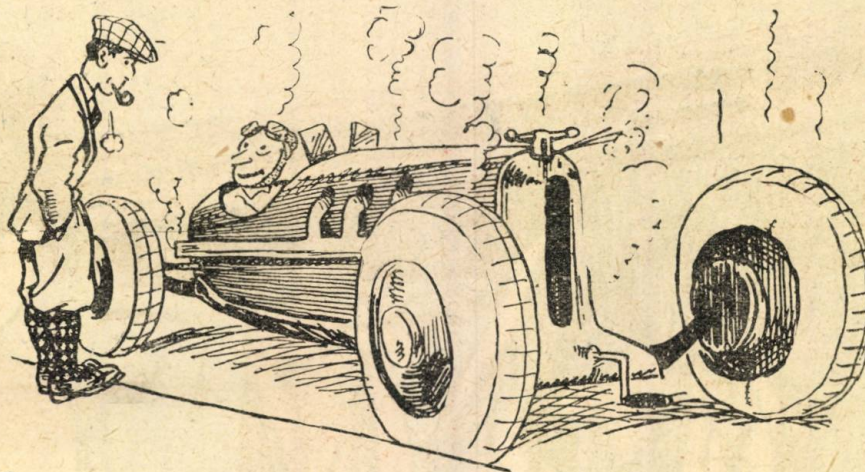
Tortură. — Ediție ilustrată a pedepsii cu moartea.

Tată. — Cel mai uzurpat dintre titluri.

Uitare. — Un burete pe care nu-l găsești niciodată când ai nevoie de dânsul.

Urâtenie. — Infirmitate care face nenorocirea unei femei și bucuria celorlalte.

Văduv. — Un condamnat care a obținut o comutare de pedeapsă.

Pierdere

Dion.

— Mergem mașina?

— Te cred; când plec dela București la Brașov, încep să frânez dela Ploști.

— Mai faci spiritism?

— Da, cri am chemat spiritul lui Beethoven.

— Și ce ți-a spus?

— A cerut ca nevastă-mea să nu-i mai cânte operele.

— Frățiorul tău m'a văzut când te sărutam. Ce să-i dau ca să nu ne denunțe?

— De obicei i se dă cinci lei.

Profitați, povestește Ionescu, de o zi frumoasă cu soare să-mi plimb obezitatea. Observai că cele o sută de kilo ale mele sunt cu insistență urmărite de un omuleț. Trecui pe trotuarul celălalt, trecu și el. Traversai din nou strada. Omulețul meu făcu la fel. Furios strigai:

— De ce mă urmărești, dobitocule?

El răspunse foarte calm:

— Mă pun la umbră, atâta tot!..

— Mă duc mâine să-mi iau rămas bun dela madam Săxepilovici.

— Pleacă undeva?

— Nu, se reîntoarce bărbatu-său.

— N'am mâncat de șapte zile.

— De ce?

— N'am de lucru.

— De ce nu te duci la fabrica de chibrituri. Aud că se caută lucrători de ambe sexe.

— Păi eu nu am decât un singur sex.

— Mi-ai jurat că mu-l cunoști pe Jean și acum te găsești cu el de gât.
— Ți-am jurat, e drept, dar acum două zile.

— Fosta ta logodnică și-a pierdut bărbatul numai după șase luni de căsnicie.

— Ce moroc am avut că n'am luat-o eu de nevastă.

— Conașule a venit un mandat.
— Ce mandat? Nu aștept bani de la nimeni.

— Păi... e un mandat de arestare.

La hotel

— No. 33 e acasă?

— Nu, E la 12.

— Spune-i că l'a căutat 15. Să mă aștepte. Mă duc la două zero.

— Vă plac ofițerii domnișoară?

— Foarte mult. Mai ales ofițerii stării civile.

— Ascultă chelner, peștele pe care l'am mâncat trebuie să fi fost rac.

— De ce?

— Pentru că simț că vine înapoi.

— Ce să fac să ajung la morgă?

— Aruncă-te în fața tramvaiului 16.

— Pentru obezitate, trebuie să mănânc timp de o lună 6 felii de pâine prăjită la prânz și trei seara.

— Bine. Dar trebuie să le iau înainte sau după masă?

CITIȚI
ILUSTRĂȚIUNEA ROMÂNĂ

— Când aveam o singură rochie, nu eram așa de nehotărâtă...

— Nu cunoști stenografia, nici mașina de scris... atunci ce știi să faci?...

— Ore suplimentare!...

1 NOEMBRIE

Poveste cu un hoț și un pacifist

Un hoț dezarmat a pătruns în vila din Vaud, a d-lui Romain Rolland.

Un hoț dezarmat și prins asupra faptului nu este atât de primejdios cum s'ar crede.

De unde s'ar putea deduce că dezarmarea pe care o cer pacifiștii în frunte cu d. Romain Rolland, nu este cu desăvârșire nefolositoare.

Dar dacă hoțul, a cărui meserie implică uneori întrebuintarea armelor ucigătoare, a venit cu mâna goală, nu se poate spune același lucru despre pacifist.

Acesta din urmă a procedat după toate regulile artei războiului.

Mai întâi a căutat și găsit un aliat în persoana d-nei Rolland, pe care a înarmat-o — spun ziarele — cu un revolver automat de fabricație recentă. Căci d. Romain Rolland, în cînda ocupațiilor d-sale, este în curent cu ultimele modele de arme de foc.

În cele din urmă, viteazul pacifist — cerem iertare pentru această neașteptată dar atât de necesară împerechere de cuvinte — a pornit la atac și ajuns în fața inamicului, a deschis un foc viu, prea viu chiar pentru un pacifist care se respectă.

Rezultatul? Hoțul care a avut un moment mai vitătoare să ia în serios pacifizmul „victimelor”, a fost nevoit să bată în retragere.

Iar d. Romain Rolland, pentru talentul său de organizator militar, pentru strategia și eroismul de care a dat dovadă, a fost felicitat călduros de către concetățenii d-sale.

Ceva mai mult: se spune că i se va acorda o medalie pentru bravură în timp de pace.

Ceeace, s'o recunoaștem cinstit, pentru un pacifist de talia d-lui Romain Rolland este prea mult.

*

Dinastia târnăcopului

La întrunirea național-tărănistă din cu'oarea de albastru, unul din vorbitori a cerut să se voteze o lege pentru primariatul pe viață, al d-lui Dem. I. Dobrescu.

Pe viață e foarte frumos.

Dar activitatea fostului primar ai

Capitaliei ar trebui recompensată și după moarte. Posteritatea este datoră să asigure urmașilor d-sale succesiunea la tronul municipal.

Și astfel s'ar întemeia dinastia lui Târnăcop I-ii.

*

Dărâmare

La aceeași întrunire, care nu a avut alt scop decât trâmbițarea meritelor fostului primar, s'a protestat contra campaniei îndreptată împotriva d-sale.

— Sunt unii, a spus d. Cezar Simionescu, cari prin intrigă vor să-l dărîme.

Prietenii d-lui Dem Dobrescu se plîng pe nedrept. După atâtea dărîmări, nu se putea să nu vie și rândul d-sale.

Căci — dragă Doamne — există o justiție immanentă.

*

Domnul Blazian

reîntors proapăt din Rusia Sovietică, a pornit războiu împotriva perimatei, subredei, odioasei morăle burgheze.

Ruptura d-sale cu prejudecățile bătrânei Europe, care pare să se fi produs mai de mult, nu a devenit publică decât acum cînd d-sa poate arbora entuziasmul neofitului și cîrăsa unei anumite impunități.

Partizan entuziast al orânduelii din paradisul sovietic, unde concubinajul, pederastia, incestul și lesbianismul sunt permise și legiferate, d-sa își difuzează noua credință prin toate mijloacele cari îi stau la îndemână.

Aceste mijloace sunt: două cotidiene, o revistă literară și postul național de radio-difuziune.

Referindu-ne la acest din urmă mijloc și presupunînd că d-lui Blazian nu i se poate interzice să-și spună predilecțiile la microfon, suntem de părere ca anunțarea prelegerilor d-sale să fie însoțită în program de indicația: „numai pentru domni și doamne” sau „audiție interzisă copiilor”.

Este un procedeu pe care domnul Blazian îl cunoaște în calitate de apărător oficial al moralei publice.

Ați citit bine: apărător oficial al moralei publice.

Căci d-sa este însărcinat de către

ministerul instrucțiunii cu controlul filmelor cari pot fi văzute de copii.

Biata morală!

*

Programul d-lui Argetoianu

La congresul anual al organizațiilor argetoeniste din Dobrogea, d. C. Argetoianu a declarat între altele:

„Multe din punctele programului meu au fost furate de alții”.

Ei și?

Dacă d-sa crede cu adevărat în eficacitatea programului său de guvernămînt, ar trebui să fie bucuros că alții și l'au însușit.

Căci astfel are șansa să se realizeze mai repede.

*

O anecdotă inedită despre Eminescu

Mamele și nefericitul autor al „Luceafărului”, era prieten nedespărțit cu un anume B... om fabulos de bogat și proprietar al câtorva sate din Argeș și Teleorman.

Într-una din zile, pe Calea Victoriei, o femeie extraordinar de frumoasă și de elegantă, a atras privirile celor doi prieteni.

Eminescu cel dintîiu, a exclamat: — Minunată femeie! Ar merita, pe puțin, zece sonete.

Era felul obișnuit al lui Eminescu de a evalua totul cu această monedă poetică.

B... a zămbit sceptic:

— O poți avea și pe mai puțin!

— Nu cred.

— Ti-o voiu dovedi.

Și într'adevăr, a doua zi la Fialowsky, B... și-a făcut apariția întovărit de frumoasa necunoscută.

Eminescu s'a văzut nevoit să recunoască dreptatea prietenului său.

Și de atunci, în fiecare seară, frumoasa demimondenă fu nelipsită dela masa celor doi prieteni.

Până cînd, într-o bună zi cînd Eminescu nu venise încă, femeia se adresă lui B...

— Nu înțeleg de ce-l tot ții după tine pe licheana asta!

B... i-a răspuns sincer revoltat:

— Spui prostii, dragă! E marele poet Eminescu!

— O fi! Dar nu-l pot suferi! Te rog să-i spui să ne slăbească!

— Ceeace-mi ceri e cu neputință!
E un om pe care îl admir și a cărui
prietenie mă onorează!

— Nu vrei?

— Hotărât, nu!

— Foarte bine! I-o voiu spune eu.

Și s'a ținut de cuvânt căci B... din-
tr-o slăbiciune lesne de înțeles, n'a
făcut nimic ca s'o împiedice.

La venirea poetului, frumoasa ori-
zontală i s'a adresat:

— Ia ascultă, domnule! Mult ai de
gând să ne plictisești? Fă bunătate
și ne lasă în pace!

Eminescu a înțeles și n'a mai insis-
tat. Dar întorcându-se către B... i-a
spus:

*Adio, nu te-oiu mai vedea,
Rămâi, rămâi cu bine,
So pupi în... pe dumneaei
Și amândoi pe mine!*

Omul cu foarfeca

CRIMINALUL

Glont, ce orice viață
Prea ușor suprime,
Stă la judeca ă,
Acuzat de crimă.

„Crima fu făcută
Cu premeditare!“ —
Prinde procurorul
Să-l acuze tare.

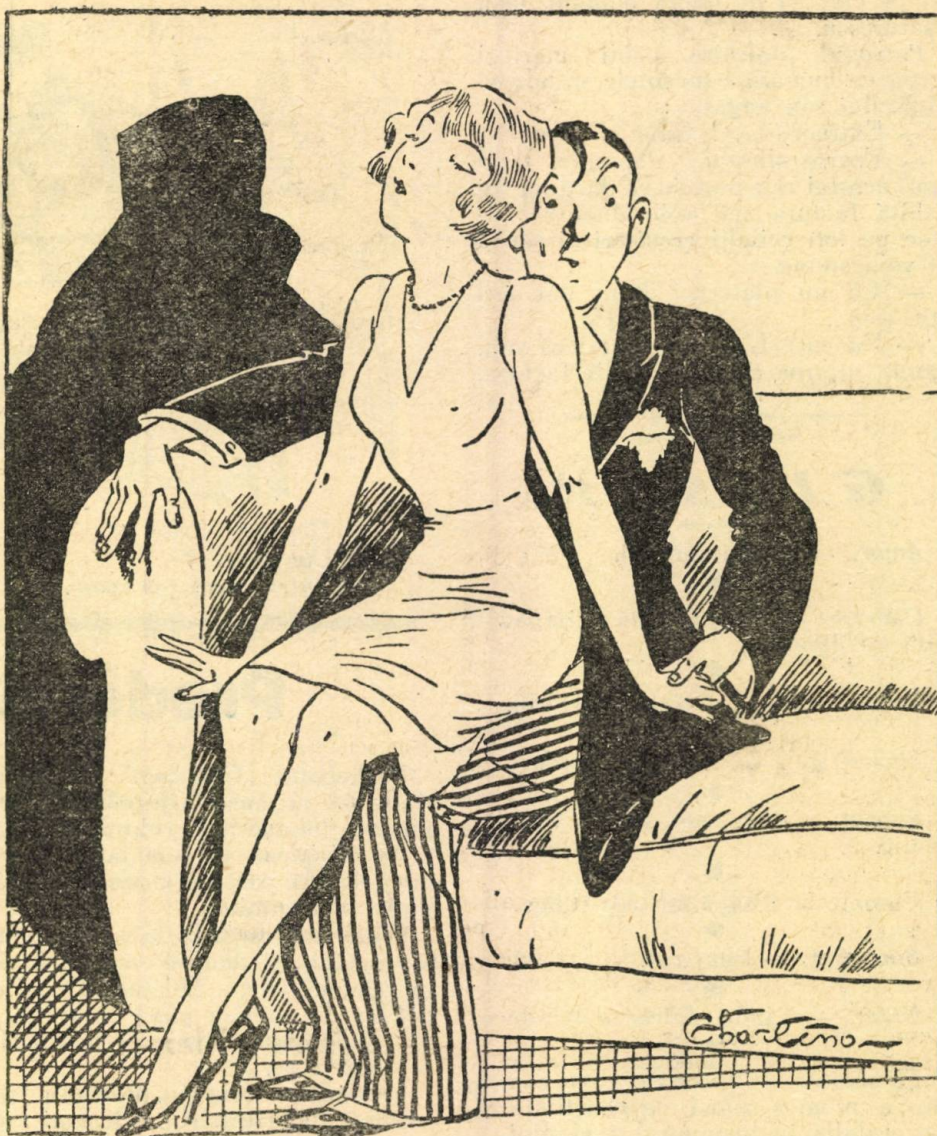
— „Asta-i o minciună!“
Strigă criminalul.
„Crima am făcut-o,
Însă cu pumnalul!“

Victor Adrian

CEARTA

— Aveți noroc că respect părul dos,
alb!

EL. — Nevastă-mea n'a mai scos o vorbă din gură de opt zile din cauză
că am scăpat un cuvânt care i-a dis plăcut.

EA. — Te rog, spune-mi-l și mie!

AMENINȚAREA

Tânărul Isidor Trachtenbroit caută
slujbă.

S'a adresat succesiv tuturor comer-
cianților din strada Lipsani, Bără-
ției, Văcărești, Dădești, dar n'a putut
câștiga până acum încrederea nimă-
nui. Căci Isidor, despre care se putea
spune că este de o îndemânare extra-
ordinară, are o înfățișare de om ti-
mid, stângaci și lipsit complet de ca-
litățile necesare unui bun negustor.

Totuși, după căutări îndelungate, a
sfârșit prin a găsi un om de treabă
care a consimțit să-l pună la încer-
care.

Negustorul, un blănar din Gabro-
veni, i-a spus:

— Fie. Să te văd ce poți face!...

— Veți fi mulțumit de mine... Vă
făgăduiesc că...

— Dragul meu, e foarte ușor să fă-
găduiești... Ceeace vreau dela d-ta.

este cu totul altceva... Chiar astăzi te
vom pune la încercare. Iată o factură
pe care încasatorul meu a prezintat-o
până acum de șapte ori. Clientul, un
oarecare Jean Fluturescu, refuză să
plătească. Dacă izbândești să-i staulgi
suma pe care ne-o datorează, cariera
d-tale va fi strălucită.

— Sunt mai mult decât sigur, ră-
spunse tânărul Isidor. Dar mai întâi
ași vrea să vă cer unele lămuriri... A-
cest domn mai are și alți creditori?

Blănarul începu să râdă:

— Cred și eu. Atât de mulți încât
nu le-ași putea spune cifra exactă.
Mulți dintre ei au și renunțat de a-l
mai urmări.

Isidor Trachtenbroit a luat factura
și s'a îndreptat spre locuința lui Jean
Fluturescu.

Peste o oră, s'a întors vesel.

— Iată domnule, cele două mii de

lei pe care vi le datora domnul Jean Fluturescu.

Patronul deschise ochii mari și după ce numără banconotele se adresă tânărului său angajat:

— Extraordinar! Cum ai făcut?

— Foarte simplu, domnule. I-am spus acestui rău platnic că dacă nu-mi achită factura, mă voi duce să găsesc pe toți ceilalți creditori ai săi și le voi spune...

— Că nu plătește? Bine, dat toți știu asta...

— Nu, nu! L'am amenințat că voi spune tuturor că mi-a plătit factura.

Glosar

Amor. — Luptă inegală.

★

Cămașe. — Prejudată împodobită cu dantele.

★

Prinsoare. — Contract aleatoriu.

★

Sinceritate. — Nuditatea inimei.

★

Savant. — Om care știe că nu știe nimic.

★

Vierme. — Stăpânul stăpânilor.

★

Bun simț. — Simț rar.

★

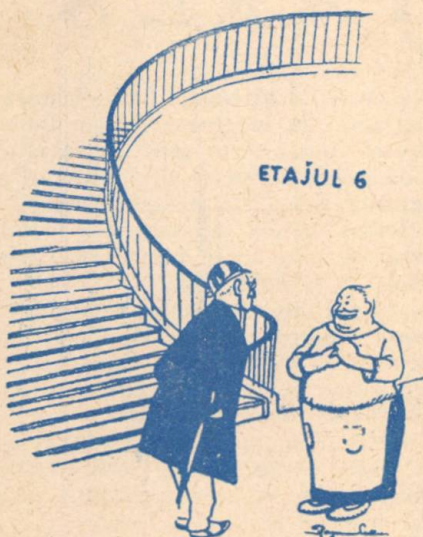
Extaz. — Limba dulce, mult aduce.

★

Financiar. — Ipocrizie care constă din a pune o mână pe conștiință și pe cealaltă în buzunarul vecinului.

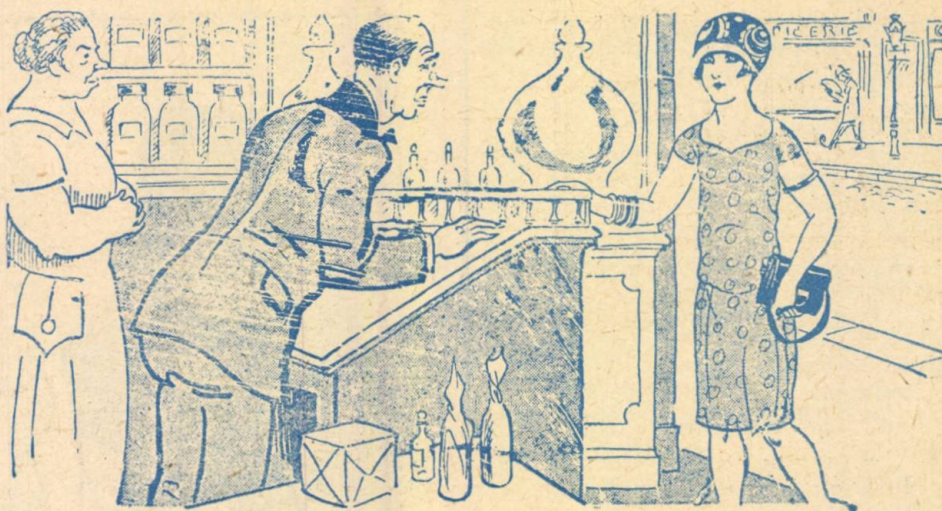
★

Inmormântare, (a unei actrițe). — Reprezentație de adio.

— Nu suntem decât la parter și văd scris etajul 6?

— Am inversat dinadins ca să luăm preț mai bun pe mansardă.

— Dați-mi vitriol...

— Cât să fie?

— Pentru două persoane.

Predarea geografiei

Pachebotul „Gloriosul” scufundându-se în mijlocul arhipelagului Filipineilor, pasagerii și echipajul reușiră să se refugieze, pe jumătate goi, pe o mică insulă care se găsea din întâmplare în apropiere.

Când naufragiații, la sfârșitul unei săptămâni, își dădură seama că riscă să rămână vreme îndelungată pe colțul lor de pământ până ce vreun vapor să le audă chemările, hotărâră să se organizeze.

Se țină un consiliu. Bărbații își atribuiră îndeletnicirile cele mai grele: agricultura, vânătoarea și pescuitul. Femeile aveau ca atribuție bucătăria, spălatul zdrențelor și dragostea.

Când chestiunea substanței materiale fu rânduită, consiliul, cu o înțelepciune demnă de antichitate, prevăzu necesitatea de a înstitui în insulă învățământul gratuit, laic și obligator.

Se simțea nevoie, în adevăr, să se facă educație copiilor și să se mențină la adulți, cunoștințele învățate în școli.

Gaston Merry, celebrul profesor de Universitate, fu însărcinat cu această nobilă misiune.

El o primi ca pe un sacerdotiu și declară că nici un sacrificiu nu-l va opri să ducă la bun sfârșit misiunea încredințată.

Profesorului Merry îi lipsiau complet cărțile, dar cuvântul său era cald și convingător.

Cu gramatica, matematicile și istoria, totul merse de minune. Dar când fu vorba să fie abordată predarea geografiei, o greutate se năvăli în fața profesorului.

Cum să predea el auditorilor săi rudimentele acestei științe atunci când nu avea la dispoziție nici hărți, nici planisfere?

Gaston Merry se gândi cu groază la această chestiune, când el zări ca pe o Venus eșind din unda sclipitoare pe d-ra Mirette.

— Iată ceace îmi trebuie mie, zise profesorul.

El se apropie de frumoasa fată și îi vorbi mult timp. Întâi, d-ra Mirette opuse o vie rezistență sugestiunilor profesorului. Dar curând emoționantul verb al maestrului își făcu efectul în fața scrupulelor și refuzului fetei.

De fapt nu-i niciodată zadarnic să vorbești unei tinere fete, despre „nobilul sacrificiu”, „viitorul însuiei” și „măreția sarcinii de îndeplinit”.

A doua zi, Gaston Merry anunță pe locuitorii insulei că va ține în aceeași seară o conferință geografică.

★

În adevăr, toată populația se adună, la ora indicată, sub cocotierul secular unde se țineau de obicei cursurile.

— Scumpii mei prieteni, încep profesorul voi avea bucuria să vă predau astă seară prima mea lecție de geografie...

Însă doresc, cu această ocazie, ca recunoștința voastră să se asocieze cu a mea spre a mulțumi colaboratoarei noastre aci prezente, d-ra Mirette, al cărei devotament îmi va permite a vă preda geografia după regulile învățământului. Da, d-ra Mirette a primit, în adevăr, să ofere cele mai fermecătoare părți ale corpului său spre a ne servi de mapamond...

Puteți să vă dați singuri seama!... Profesorul descoperi atunci bustul fetei și auditoriul scoase un strigăt de surpriză.

Pe sânul stâng profesorul tatuase emisfera nord a planetei, iar pe cel drept emisfera sud.

— Iată, scumpii mei prieteni, continuă d. Merry, ceea ce ne va servi să ne inițiam copiii în frumusețile geografiei.

Și acum, să trecem la cursurile de adulți.

Profesorul spuse Miretei să se întoarcă și arată asistenților fermecați, demnele replici ale emisferelor anterioare, pe care erau tatuate fluvieri, munți, orașe și câmpii.

— Și acum, dragii mei prieteni, cu toții la învățătură! termină profesorul, și mai ales aveți grijă să nu-mi mototoliți atlasul.

Cred superflu să mai adaug că, un an mai târziu, toți elevii profesorului erau în măsură să primească nota zece la geografie...

Trad. de Ionel Trlif

SÂNGE RECE

Au fost odată trei evrei:
Ghidale, Zeilig și Avram
Primul ceauș, secundul șadcheu
Iar cel de-al treilea haham.

Și cum n'aveau vreo altă treabă
Unul din ei, mai bun de gură,
Propuse celorlalți să spună
Câte o mică aventură.

Propunerea fiind luată
De ceilalți doi în serios.
Au prins pe rând să povestească
Cele trei „vite” de mai jos:

GHIDALE

Odată când am fost la Viena
Și-am tras la cel mai bun hotel
A izbucnit în toiul nopții
Un foc catastrofal, rebel

Atunci fugii fără de haine
Prin clocotul mistuitor
Dar mi-am păstrat sângele rece
Căci... fiul meu e croitor!

ZEILIG

Odată când mergeam cu trenul
Spre Boloșani la o vedere
Pentru bancherul Iancu Faibiș,
S'a întâmplat o deraere.

Și am pierdut trei dinți din față
În accidentu-acesta trist,
Dar mi-am păstrat sângele rece
Căci... fiul meu este dentist!

AVRAM

Când mă aflam la vânătoare
În Africa, pe lângă Nil,
În fața mea văzui c'apare
Fără de veste-un crocodil

Și fiara a deschis o gură
Enormă, hâdă, feroasă...
Dar mi-am păstrat sângele rece
Căci... fiica mea-i spălătoreasă!

V. Slavu

Un baby care promite!

Ultimul rămas bun

LUNI.

Mitică. — Servus Costică!

Costică, (absent). — Servus dragă.

Mitică. — Ce ai?

Costică. — Sunt supărat... Mi-e nevasta bolnavă...

Mitică. — Rău?

Costică. — Rău de tot.

Mitică. — Nu stai să luăm câte o țuică?

Costică. — Nu, merci... Mă duc acasă. La revedere.

Mitică. — La revedere!

MARȚI.

Mitică. — Sal'tare Costică.

Costică, (trist). — Noroc...

Mitică. — Pari necăjit... Ce ai?

Costică. — Nevastă-mea...

Mitică. — Tot rău?

Costică. — Tot.

Mitică. — Ce iei?

Costică. — Nimic: sunt grăbit. La revedere!

Mitică. — La revedere Costică.

MIERCURI.

Mitică. — Noroc și sănătate!

Costică, (jalnic). — Ce sănătate! Să fie al dracului.

Mitică. — Ce-ai pătit?

Costică. — Nu știi? Nevastă-mea...

Mitică. — A, da! E rău?

Costică. — Rău de tot.

Mitică. — Nu stai?...?

Costică. — Ași! În astfel de momente ar fi o crimă...

JOI.

Mitică. — Ce-i halul ăsta pe tine măi băte?

Costică, (sinistru). — Moare...

Mitică. — Cine?

Costică. — Nevastă-mea...

Mitică. — De unde știi?

Costică. — Așa spun doctorii...

Mitică. — Dă-i încolo că nu știu nici ei nimic... Stai! Unde fugi așa... Ei, Costică!

VINERI.

Mitică. — Pst! Costică!
 Costică, (lugubru). — Lasă-mă...
 Mitică. — E mai bine?
 Costică. — Da de unde!
 Mitică. — Bei un sprit?
 Costică. — Imi pare rău!... La revedere!
 Mitică. — La revedere Costică.

SAMBATA.

Mitică. — Uite-l pe Costică!
 Costică, (funebru). — Eu sunt...
 Nași mai fi!
 Mitică. — A murit?
 Costică. — Nu încă, dar trage să moară.
 Mitică. — Săraca! Unde te duci?
 Costică. — Să chem un popă să-i citească!
 Mitică. — ...

DUMINICA.

Mitică. — ...
 Costică, (exuberant). — Noroc și bucurie! Cine servește aici? Să ne aducă o jumătate de vin nou...
 Mitică. — A murit?
 Costică. — Cine? Nevastă-mea?...
 Ași! E sănătoasă tun!
 Mitică. — Parcă spuneai...
 Costică. — Ei da, dar... mai bine să-ți istorisești... Eri trăgea să moară... Când m'am întors acasă aseară m'a chemat lângă patul ei și mi-a spus: Eu mor Costică... Ora despărțirii a sosit!... Nu plânge... Omul e muritor...
 Mitică. — Biata femeie!
 Costică, (vesel). — Stai să vezi! Apoi s'a uitat adânc în ochii mei și mi-a spus: Vreau să mor fericită... să-mi iau rămas bun dela viață... Ultima mea dorință este... să ne mai aducem aminte odată de vremea când eram tineri...
 Mitică. — Ei și?
 Costică. — I-am satisfăcut ultima dorință...
 Mitică. — Ești nebun?
 Costică. — Parol!... După asta s'a simțit mai bine...
 Mitică. — Extraordinar!
 Costică. — Și până la ziua, ne-am mai luat rămas bun de câteva ori.
 Mitică. — Și acum?
 Costică. — E sănătoasă tun... Ca tine și ca mine...

Pauză.

Mitică, (melancolic). — Când mă gândesc că luna trecută a murit bietul tată-meu!

Valeriu Urzică

Cărți de vizită

GHITA PAPUC
 Fost servitor al d-lui
 Trancu - Iași

EPAMINONDA STROPILA
 Absolvent a trei clase primare

GRIGORE MELESTEU
 Dispeptic

EUSTATIU FILUȚA
 Finul d-lui Jean Th. Florescu

ELEFTERIE GAINA
 Caporal în rezervă

FINETA CAP. POTCOVESCU
 din artileria grea

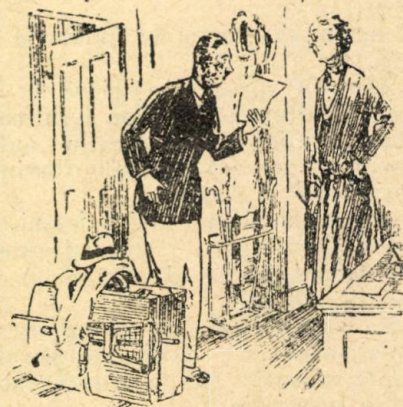
GHEORGHE LUMÂNARICA
 Pensionar
 Fost aprod la judecătorie
 Loco

MAURICE GOLDENBERG-
 MONTAUREANU
 Antisemit

APOLODOR PASTRAMĂ
 Contribuabil

MITICA POPESCU
 Victimă a crizei

NAPOLEON PIETROIU
 Invalid de război
 Campion de lupte greco-romane

— Asta-i culmea! Am suportat să dorm în sufragerie, fiindcă era hotelul plin, dar ca să-mi socotiți o supra-taxă pentru masa servită în cameră, asta-i prea mult!...

Mis
 misuri

— Ce mai face prietenul tău Aristide căruia i-a tăiat trenul ambele picioare?

— S'a făcut bine. Peste două săptămâni, spun doctorii, va fi pe picioare.

— Domnule cărciumar, mai ai din vinul de săptămâna trecută?

— Cum să nu!

— Bine! Atunci voin trece pe aici când îl vei termina!

Ea. — De șase luni de când suntem căsătoriți, nu mi-ai spus niciodată care mâncare ți-a plăcut mai mult din cele pe cari le-am gătit?

El. — Ouăle fierte, scumpa mea.

La bărbier.

— Vă mulțumesc domnule, dar la noi nu e obiceiul să se încaseze bacșișul înainte...

— Ceeace-ți dau acum, nu e nici un bacșiș... E prețul tăcerii.

Ea. — Când te-am luat pe tine, alergau trei bărbați după mine.

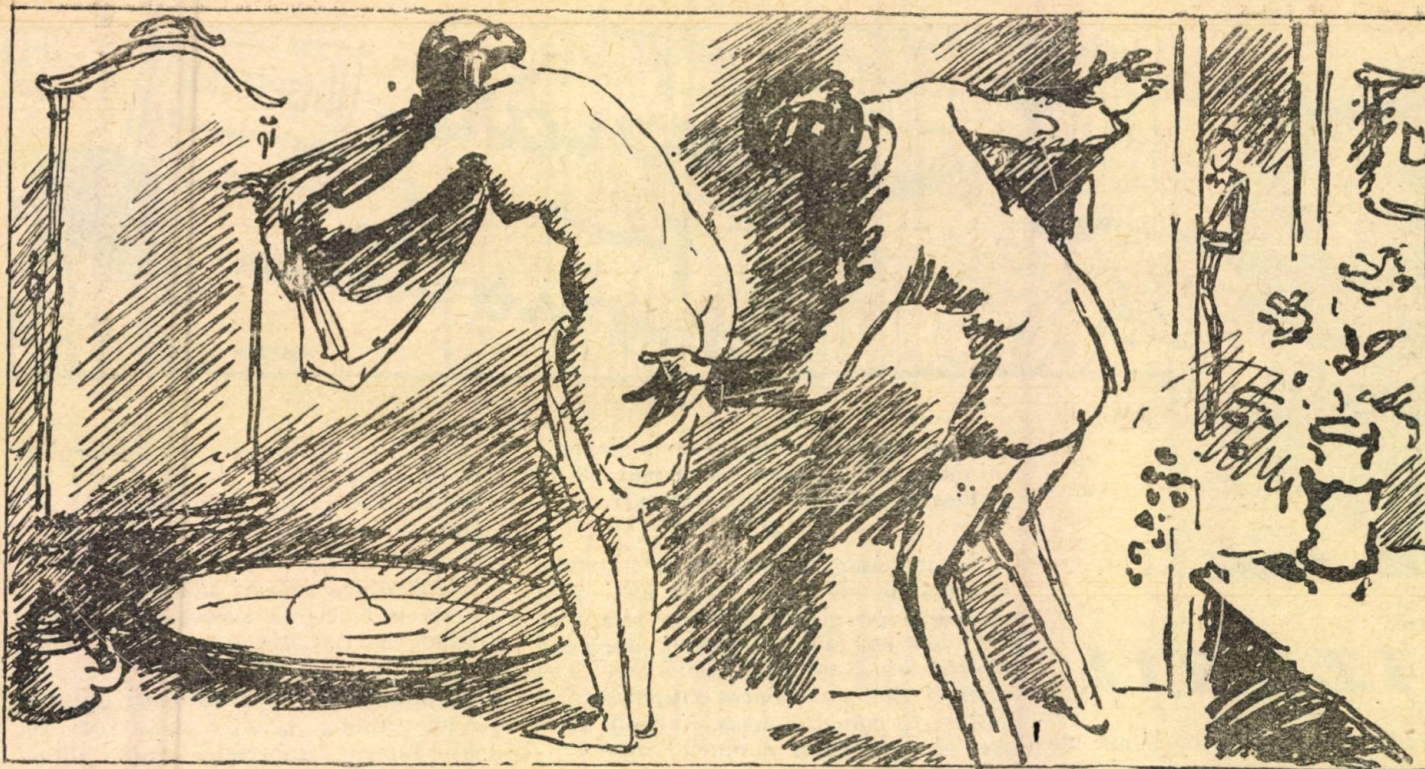
El. — Știu... și regret că nu alergau mai repede.

Profesorul. — Fiul d-vs s'a îmbolnăvit?

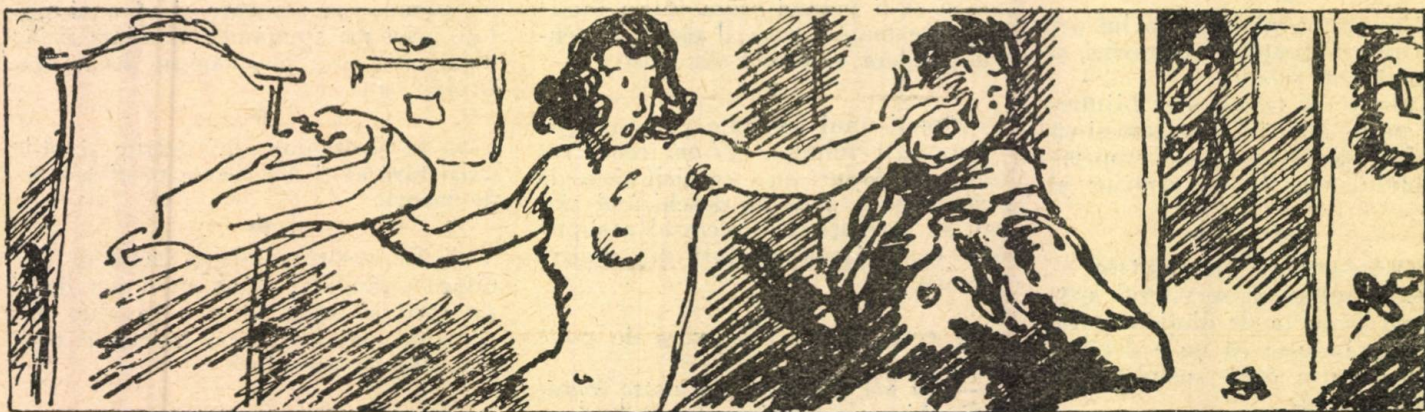
Mama elevului. — Da. Ia-ți dat la aritmetică următoarea problemă: Dacă într'un minut mănânc un măr, câte mere voi mânca în zece ore? În ceasul al patrulea a trebuit să chem doctorul.

p. conf. Valeriu Urzică

PRIETENUL INTIM

— Cucu!...

— ???...

— Te rog să mă erți!... Credeam că e bărbatul meu!...

MIZERII

Să fii așezat într'un salom lângă un bărbat care se uită cruciș și să-i răspunzi atunci când vorbește unei alte persoane.

Să pui în deget, glumind inelul ornat cu o piatră prețioasă, al gazdei și să nu-l mai poți scoate.

Să fii nevoit să te adresezi bijutierului de peste drum ca să-l taie și să n-o poți face decât însoțit de proprietarul inelului sau de un servitor al lui.

Să te reîntorci pe neașteptate acasă și să-ți surprinzi servitorul spălându-se cu peria ta de dinți în gură. Să-l auzi jurându-se că nu e decât a treia sau a patra oară când se întâmplă acest lucru.

Să-ți placă să vorbești despre tine și să întâlnești pe cineva care are același nărav.

Să fii amicul unui autor dramatic flueraț și să fii nevoit să-l întovărășești acasă după o premieră dezasastroasă.

Să mănânci o salată întreagă și să găsești doi gândaci în fundul farfuriei.

Să vezi în vitrina unui anticar un volum de al tău, împodobit cu dedicația: *Celui mai bun prieten al meu.*

Să primești invitația unui negustor de coloniale și să-l auzi spunând la sfârșitul mesei că a scris o dramă în versuri, pe care vrea cu tot dinadinsul să ți-o citească.

Să găsești într'un ziar o glumă răutăcioasă făcută de tine altădată, des-

pre un om care între timp a devenit ministru și pe care l-ai rugat să te numească într'un post oarecare.

Să mănânci, la restaurant o porție enormă de ciuperci și să-l auzi apoi spunând pe chelnerul care te-a servit: *vă rog să-mi spuneți dacă vă simțiți bine, căci de două zile, toți clienții cari au mâncat ciuperci, s-au plâns de colici violente, iar un prieten al patronului a murit azi de di-mineată!*

Să fii injurat de un critic neomenos și să-ți petreci seara într'o familie unde toată lumea îl elogiază pentru pondera și bunul său gust.

Să spui unui comfrate care a tipărit un nou volum: *Ți-am consacrat câteva rânduri în cronica mea de mâine.* Iar a doua zi, deschizând ziarul, să constăți că directorul a suprimat cele câteva rânduri din motive personale.

Să spui gazdei din exces de politeț:

— *Nu mă conduceți! Cunosce scara!*
Și chiar dela prima treaptă să aluneci și să te dai de-a berbeleacul până jos.

Să fii cel mai gras dintre pasagerii unui vapor rătăcit și fără provizii.

Să scrii în ziua cea mai friguroasă a anului și în camera cea mai rece a casei, un roman a cărui acțiune se petrece la equator.

Să te duci la casa anticarilor, să zărești de departe o firmă cu numele tău și apropiindu-te să citești: *Opere complete, 10 volume: 20 de lei.*

Să cumperi după recomandarea unui prieten un volum gros; să-i tai filele cu grije și după ce ai terminat, să constăți că ai mai citit cartea care a apărut sub alt titlu.

Să te privești în oglindă și să fii nevoit să recunoști că nu mai poți fi iubit pentru tine însuși.

Să dai, din economie, factorului poștal drept bacșiș de Anul nou un bilet de loterie care câștigă lozul cel mare.

Ducându-te să ceri mâna unei fete tinere, să calci din greșeală coada cătelui soacrei *in spe.*

Să semeni ca două picături de apă cu un criminal celebru și să vezi pe toată lumea întorcând capul după tine pe drum.

Să publici un articol de fond sub un pseudonim oarecare și să auzi pe toți prietenii spunând: *În viața mea n'am citit ceva mai tâmpit decât articolul ăsta.*

Să fii prezentat unei actrițe și să-i lauzi fără să-ți dai seama pe rivala ei de moarte.

Să fii surprins într'un moment de uitare strângând mâna unui om despre care ai spus că e o canalie, de către oameni cari după îndemnul tău l-au dat pe ușe afară.

Să te cheme Pascu, și hotărât să subscrii o mie de lei pentru o operă caritabilă, cu scopul de a-ți creea popularitate, să citești a doua zi în lista publicată de ziare:

— „Lascu, 1000 de lei“.

Să fii pe punctul de a ți se vinde lucrurile cu toba și să întâlnești un prieten care-ți explică cu lux mare de amănunte o lovitură de bursă datorită căreia ai putea câștiga câteva sute de mii de lei.

Să te afli în casa unui om influent de care ai nevoie. Să râzi cu hohote de toate glumele pe cari le face și întrebat de un alt invitat ce a vrut să spună gazda, să fii nevoit să-i mărturisești că nici tu nu ai înțeles mare lucru.

Să intri într'un salon în momentul când tace toată lumea.

Să faci un tur la șosea cu automo-

CADOURI FOLOSITOARE

- Ce dinți frumoși aveți!...
- Vă plac? Permiteți-mi să vi-i ofer.

bilul unui prieten și să nu întâlnești pe nici un cunoscut.

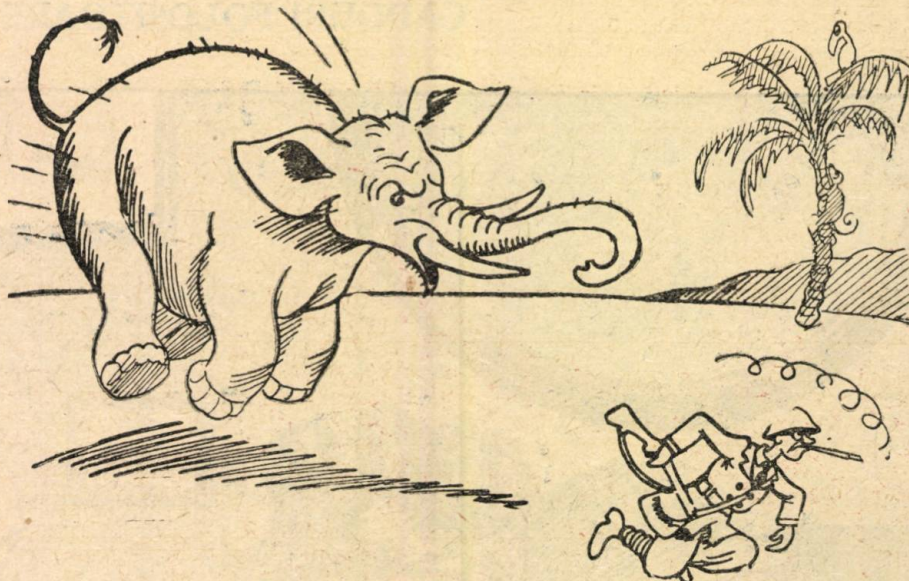
Să te afli într'un tren care nu mai pleacă și după ce ți-ai luat rămas bun, să nu mai știi ce să spui prietenilor cari îți zâmbesc pe peron.

Să te deștepți după un pui de somn într'un compartiment de cale ferată și să înțelegi după surâsul femeilor din vagon că ai sforăit ca un tată.

Să fii observat în timp ce mănânci de către cineva, care nu mănâncă.

Să telefonezi de față cu un prieten indiscret, să cauți să vorbești foarte vag și să vezi că la căpătâiul firului celălalt nu pricepe o iotă.

Să te duci într'o casă unde ai fost invitat foarte călduros și să constăți așezându-te la masă, că sunt paisprezece invitați.

—M'am hotărât, mă mulțumesc cu țigărețul de ivory pe care îl am.

DEZILUZIA

Cu degetul la frunte

Te plictisești? Asta înseamnă că ai ceva de spus.

Lenea este mama tuturor viciilor, dar viciul este tatăl tuturor artelor.

Femeile știu din instinct cum să-și ascundă sărăcia spirituală.

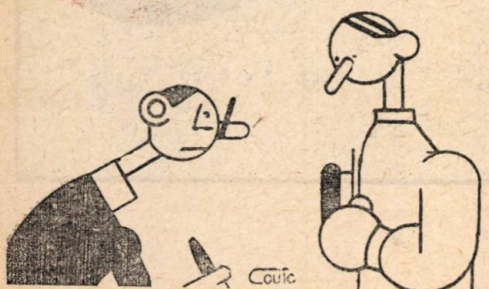
Romanul e un fel de mărturisire.

Credulitatea femeilor este nemărginită fiindcă ele își închipuiesc că sunt singurele cari știu să mintă.

Să fii primul amant al unei femei nu înseamnă nimic. Trebuie să știi să fii ultimul.

Imi plac oamenii cu viitor și femeile cu trecut.

Cinizmul consistă din a vedea lumea așa cum este iar nu cum ar trebui să fie.

— Aveți cazier judiciar?

— Nu, dar am un garderob acajiu.

Sunt orele trei dimineața. Maxim, marele dancing, geme de numărul enorm ale clienților.

Șampania curge în valuri.

La o masă, Jean Terea, pe care a treia sticlă de șampanie l'a făcut vorbăreț, face confidențe lui Romeo, celebrul pictor.

— Da, domnule, m'am săturat de București și de viața care o duc, mereu același lucru. Sunt dornic de tinuturi noi, îndepărtate, primitive, locuite de sălbateci. Vreau să mai văd și negri care nu sunt dansatori, cămile, să crăp de foame la Tropice (Jean înfulecă un sandviș cu icre) să mor de sete prin pustiu (soarbe o cupă de șampanie). Iată ce vreau.

— Ești nebun.

— Deloc. Eri am fost la „Național”, unde am văzut din nou pe Voiculeasca, la „Regina Maria”, pe Lucia Sturza Bulandra, la „Vox” pe Tănase iar la radio mă neurastenizează tango-urile lui Cristian Vasile și Moscopol.

Sunt sătul de toate astea, sunt dornic de ceva nou; mâine ți-o jur, îmi scot un bilet pentru Africa Ecuatorială. Ah! viața de vapor! Da, voi pleca la sălbatici, spuse Jean, comandând a patra sticlă de șampanie.

*

Pe puntea vasului, Jean Terea meditează:

— Iată câteva săptămâni de când am părăsit Constanța! Ce plictiseală! Zilele trebuie să mi le petrec la bar. Am impresia că nici n'am părăsit București.

„In fine, drumul nu mai ține mult”. „Voi ajunge curând la negri”!

Brusc, se aude un zgomot asurzitor Vaporul s'a ciocnit de o stâncă.

— Ne scufundăm, murmură Jean; am citit destule descrieri de naufragii pentru a ști cum să procedez...

Două ceasuri mai târziu, Jean se afla singur, într'o barcă, pe ocean.

Cinci zile după aceea, pe jumătate mort de foame și sete, cu părul sbârilit, barba stufoasă, întins în barcă, el zărea o insulă.

— În sfârșit, o insulă pustie!

Se desbracă, se aruncă în apă și a ajuns, cu multe eforturi, pe uscat.

Acolo leșină.

Când se deșteaptă, zări câteva duzini de oameni, complet goi, cu pielea neagră, întinși pe nisip.

— Sunt la Constanța ori Movila? murmură el.

Dar negrii zăbindu-l, se aruncară asupra lui cu strigăte stridente.

— In fine, zise înfricoșat Jean.

Ei îl legară, purtându-l pe brațe până la un cort, unde trona un personaj, cu capul împodobit cu pene și sticle multicolore.

— Asta trebuie să fie regele, gândi Jean, să-i ascultăm limbajul.

— Ce mai face domnul Jean Terea? întrebă regele.

— Cum?

— Domnul Jean nu mă recunoaște? Eu care v'am masat cinci ani la baia Centrală.

— Hassan!

— El însuși. Cu economiile dela București, m'am retras pe insula mea natală unde am fost ales rege. Poate vă este foame.

— Chiar!

— Iată aci niște sandvișuri cu icre negre și șampanie, pe care mi le-a

trimis un bun prieten al meu, furnizorul celor mai multe dancinguri din București. Dar trebuie să fiți obosit, am să vă masez puțin.

— Și regele începu să maseze pe Jean.

— Acum o să vă rad.

Un ceas după aceea. Jean, fraged ca o roză, lua un cocktail cu regele negru căruia îi povesti aventurile sale.

— Vom mânca împreună, spuse regele maseur, aștept astă seară pe suverana poporului vecin.

— O regină! — O regină!

Jean evocă pe regina din Saba și se gândi la voluptăți inedite.

Infășurată în pene multicolore, cu cordon de banane în jurul taliei, inundată de „chipre”, regina își făcu apariția.

— Bună ziua, dragă Jean, spuse ea.

— Ce?

— Nu mai mă cunoști, am jucat doar doi ani pe scena cabaretului „Maxim” din București, eu sunt negresa Reri.

— Vai! exclamă Jean desamăgit.

— Vrei să facem o partidă de table? propuse regele.

— Table!

Jean și regele începură să joace. Deodată, Jean auzi:

„Și acum, urmează o placă de baritonul Vasile Alexiu. „Lolita”.

— Ce? întrebă Jean turburat.

— E radio, zise liniștit regele negru.

PRECOCITATE

— Un concert în re major.

— Nu-i posibil... atât de tânăr și să cânte în major.

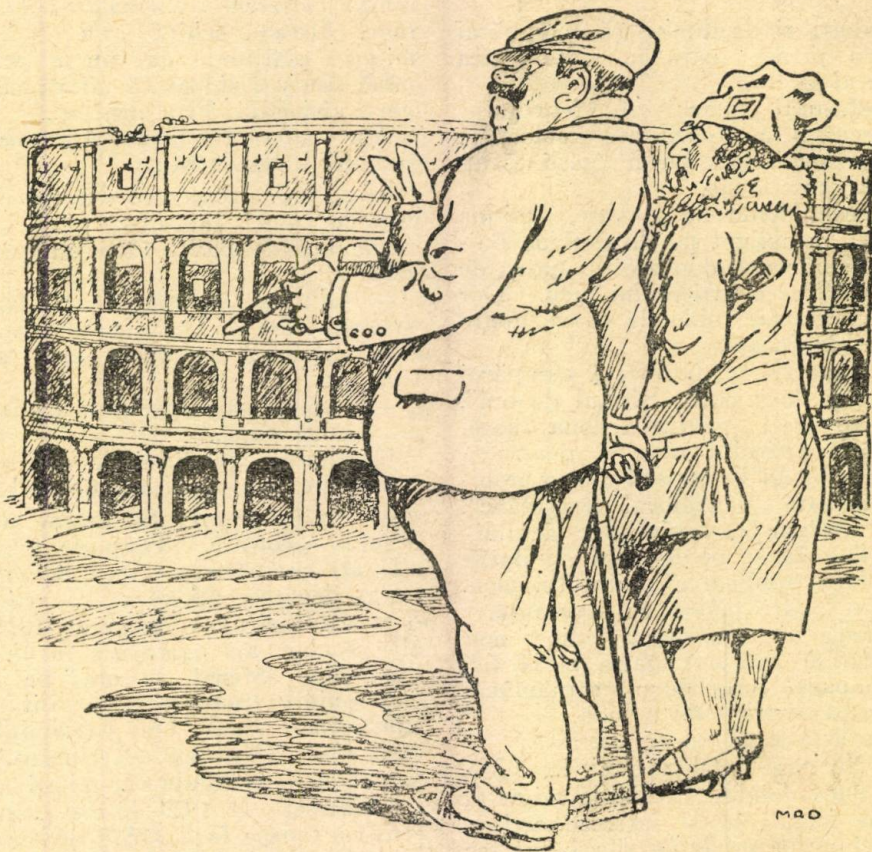
Menajament.

La Capșa.

— Chelner! Asta e pahar de porto? Nu-i nici cât unul de licheur. Parc'ar fi un degetar, atât e de mic.

— Aici, domnule, noi ținem să menajem sănătatea clienților noștri.

NEA NIȚĂ PIPALAC LA COLOSEU

— Bă, eu am spus tot'dauna dacă n'ai parale destule, nu trebuie nicio dată să te apuci să-ți faci icaret.

Max și Alex Fischer

Un bun director de gazetă

Într-o seară în anul 19... la masa unui prieten al meu, am întâlnit pe un oarecare domn Hector de Baille.

Dela prima lingură de supă, acest domn de Baille, mă puse în curent cu faptul că este director de gazetă. La a douăsprezecea lingură, aflai că este conducătorul ziarului „Sfertul de oră”.

„Sfertul de oră” nu ocupă un loc însemnat în presa pariziană. Mie personal nu mi-a căzut nici o dată în mâini vreun număr al acestui cotidian.

Din copilărie însă, aveam o mare dorință: să fiu gazetar. Deaceia mă arătai imediat foarte amabil cu vecinul meu de masă.

Tot timpul serii și decâteori domnul de Baille deschidea gura — exceptând cazurile când o făcea ca să mănânce — mă grăbeam să exclam:

— Incântător!... Minunat!... Foarte spiritual!... Aveți un spirit scânteietor!...

Când am ajuns la desert, socotindu-l destul de pregătit, îl pusei în curent cu ambiția mea cea mare.

— Ce frumoasă trebuie să fie meseria de gazetar! Nu-i așa domnule?

— Găsești?... Eu nu!

— Ba da, ba da! Să fii ziarist! Ce vis frumos!

— De ce nu încerci?

Și domnul de Baille binevoi să mă îndemne să folosesc momentele mele libere pentru a redacta cele o sută de rânduri ale unui articol.

— Dacă scrii ceva tinere, vino imediat să mă vezi la redacția „Sfertului de oră”... Pari inteligent. Articolul pe care-l vei scrie, va fi, sunt sigur, foarte interesant. Și apoi — la dracu! — trebuie să afirmăm tinerele talente!

★

Succesul careierei de publicist, depinde adeseori de primul articol. Am consacrat trei zile și trei nopți pentru compunerea primei mele opere pe care am intitulat-o: *Schițe pariziene. Vânzătorul de castane.*

Fără multă vorbă, domnul de Baille citi cele cinci foi de hârtie pe care i le adusesem și zise:

— Uimitor tinere! *Schița d-tale* este pur și simplu uimitoare! O primesc cu entuziasm. Iată un bon de cincizeci de franci. E prețul colaborării d-tale. Fii bun să treci pe la casă.

Prin ce cuvinte să descriu bucuria mea?

A doua zi de dimineață cumpărai pentru prima oară în viața mea „Sfertul de oră”.

Desfășurai ziarul cu febrilitate. Parcursei cu febrilitate coloanele tuturor paginilor, dar nu găsii „schita mea pariziană”.

— Abundența de materie, mi-am zis eu, l'a obligat pe domnul de Baille să amâne cu douăzeci și patru de ore publicarea articolului meu. Dar nu mai rămâne îndoială că va apare mâine dimineață.

A doua zi de dimineață cumpărai pentru a doua oară „Sfertul de oră”.

Îl parcursei pentru a doua oară. Căutând articolul meu și pentru a doua oară, nu descoperii nici o cronică intitulată „Vânzătorul de castane”.

— Desigur, că exigențele actualității l'au făcut pe domnul de Baille să amâne publicarea articolului meu. Dar va apare mâine cu siguranță.

A treia zi, cumpărai din nou „Sfertul de oră”. A patra zi la fel. Îl cumpărai timp de o săptămână. Îl cumpărai timp de o lună.

A treizecea zi, mi-am zis:

— Nu mai înțeleg nimic!... Mă rog: dacă domnul de Baille mi-ar fi promis numai să-mi însereze articolul, ași putea crede că și-a bătut joc de mine. Dar mi l'a plătit, nu-i așa?... Atunci?... Atunci de sigur că va apare în curând.

★

Eri s'au împlinit cinci ani de când, în speranța că voi putea citi în sfârșit schita mea, cumpăr în fiecare zi „Sfertul de oră”.

Răbdarea omenească are sfârșit. M'am dus deci, azi de dimineață la redacția „Sfertului de oră” și i-am spus domnului de Baille care părea că nu-și mai aduce aminte de mine:

— Domnule, s'au împlinit astăzi

1825 de zile de când v'am adus o schiță pariziană: *Vânzătorul de castane*. Această schiță v'a plăcut; mi-ați plătit-o; dar nu a apărut până acum. Evident că nu va mai apare niciodată. Prin urmare...

Am vrut să fiu demn. Am scos din portofel o bancnotă:

— ... prin urmare vă datorez cincizeci de franci, Iață-i!

Domnul de Baille făcu un gest de refuz:

— Glumiți, scumpe domn. Nu-mi datorați nimic. Dacă unul din noi este debitorul celuilalt, apoi acela sunt eu.

— Dați-mi voe, răspunsei eu mirat, nu înțeleg cum...

Directorul „Sfertului de oră” imi întinse un condei și o foaie de hârtie

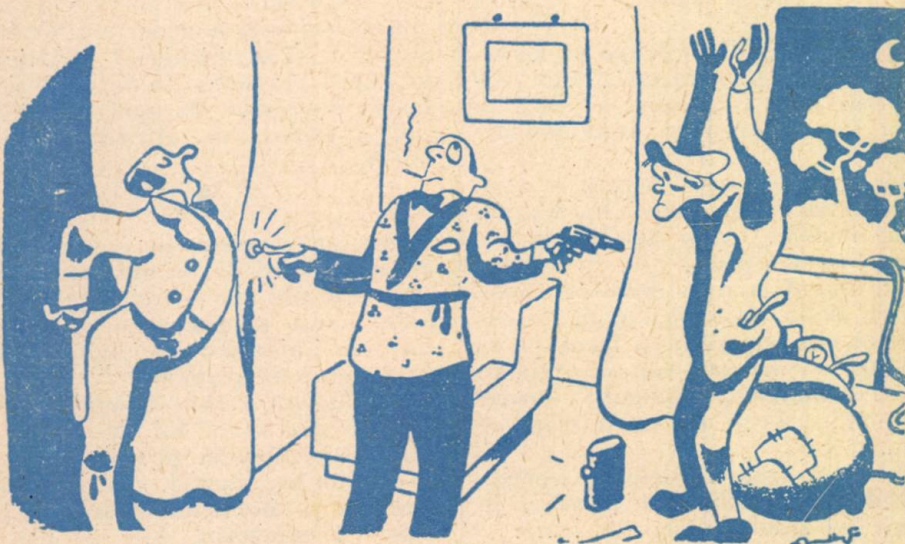
— Nu înțelegeți? Să facem atunci o mică socoteală. Timp de 1825 de zile ați cumpărat — fapt de necontestat deoarece ați văzut că articolul d-vs n'a apărut — timp de 1825 de zile așadar, ați cumpărat în fiecare dimineață „Sfertul de oră” pe care mai înainte vreme nu l'ați citit niciodată, sunt sigur. Din momentul în care v'am plătit eu cei cincizeci de franci, d-vs la rândul-vă, mi-ați achitat indirect de 1825 de ori câte 15 centime ceea ce face 27.375 de centime sau 272 franci și 75. Înțelegeți acum?

Și întinzându-mi mâna, a adăugat:

— Imi pare bine că v'am văzut. Ași fi încântat să știu că faceți parte din cei 14.000 de cititori ai „Sfertului de oră”. Schița d-vs despre vânzătorul de castane nu mai poate fi de actualitate. Aduceți-mi o alta și... vă asigur că... va apare... în curând.

BUNĂ CUVINȚĂ

— Jeane, condu pe domnul până la fereastră...

— Mamă, ce oraș e ăsta?

— Stai, să vedem: Marți, la 8,42, sosirea la Veneția; la 8,51 vizitarea palatului Dogilor; la 9,30 plimbare în gondolă; la 10,24, dejun; la 11 plecare la Pisa; la 4,30 vizitarea turnului înclinat, etc. Ce-i astăzi?... Joi? Atunci suntem la Roma.

★

— Ce om norocos!

— De cine vorbești?

— De David Fischer. Când a venit acum 30 de ani la București, nu avea decât o pereche de pantaloni rupți în spate. Acum are două milioane.

— Și ce face cu două milioane de pantaloni rupți?

★

— Mămico, îngerii zboară?

— Da, puile.

— Atunci Marița zboară și ea?

— Păi Marița nu e înger...

— Ba da. Tăticul a sărutat-o și i-a spus: „Ești un înger”!

— Așa? Ei bine, atunci o să zboare și ea!

★

Negustorul de încălțăminte. — În sfârșit m'am răzbunat pe telefonista aceea care-mi făcea zile fripte.

— În ce mod?

— I-am dat un număr greșit la pantofii.

★

— Te iubesc!...

— Mergi prea repede!

— Suntem în secolul vitezei.

— Așa este, dar suntem și în acel al telegrafiei fără fir... Deaceia, te rog vorbește-mi mai dela distanță!

★

— Eu am cunoscut-o pe nevastă-mea cu șase luni înainte de a mă căsători.

— Eu am cunoscut-o pe a mea de-abia după șase luni dela nuntă.

★

— Mamă soacră, ași vrea să fiu o stea.

— Frumos din partea d-tale ginere.

— Pentru că cea mai apropiată dintre stele se află la milioane de kilometri.

★

In studio.

Regisorul. — Dorosc ca această scenă a junglei să fie de un mare realism. Găsește-mi niște oameni care să poată bine imita urletele animalelor sălbatice.

Șeful figuratiei. — Am înțeles! Am aici o jumătate de duzină de figuranți care nu au fost plătiți de șase săptămâni; îi voi chema îndată.